

சைவ சித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள்
(தடைகளும் விடைகளும்)

திருவாவடுதுறை ஆதீன
சைவசித்தாந்த நேர்முகப் பயிற்சி மையம்
திருவிடைமருதூர்

1992

[முதலாண்டு]

சைவ சித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள்
(தடைகளும் விடைகளும்)

திருவாவடுதுறை ஆதீன
சைவசித்தாந்த நேர்முகப் பயிற்சி மையம்
திருவிடைமருதூர்

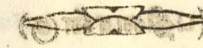
1992

[முதலாண்டு]

உ
சிவமயம்

சைவ சித்தாந்த அடிப்படைக்
கொள்கைகள்
(தடைகளும் விடைகளும்)

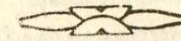
வாழ்த்துக்களால் உயர்வடை

நாயகத்திற் பதாபதிமடம் ஓர்நகரம்
நெடுமதம் - கங்காபதி வரைவடிவப் பகுதி
உரையாசிரியர்
தென்னாற்காடு அமைச்சர் அமைச்சர்
'செந்நெறிச் செல்வர்' 'மெய்ஞ்ஞான வள்ளல்'

திரு. கு. வைத்தியநாதன்

இயக்குநர்

திருவாவடுதுறை ஆதீன
சைவசித்தாந்த நேர்முகப் பயிற்சி மையம்
திருவிடைமருதூர்

முதலாவது பதிப்பு 1992 இல் வெளியானது முதலாண்டு]

முன்னுரை

சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளை, எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, அன்றை 'வினா - விடை' வடிவில் தருவது ஒருவகையுத்தி ஆகும்.

யாழ்ப்பாணம் - நல்லூர், ஆறமுக நாவலர் அவர்களே இவ்வுத்தியினை முதன்முதலில் மேற்கொண்டு வழிப்படுத்தினார்கள் அவர்கள் செய்த "சைவ வினாவிடை" உலகப் பிரசித்தி பெற்றது.

1954 - ல் துடிச்சக்கிழார், அ, சிதம்பரனார் அவர்கள் 'சைவ வினா விடை' ஒன்றை எழுதினார்கள். அது கழக வெளியீடாக உள்ளது.

1968 - ல், "தடைகளும் விடைகளும்" என்ற பெயரில் சமயத் தொடர்பான பல செய்திகளுக்கு விளக்கம் கூறும் வகையில், சித்தாந்த வித்தகர், திரு. முரு. பழ. இரத்தினஞ் செட்டியார் அவர்கள் எழுதிய இருபகுதிகளைக் கொண்ட நூல் ஒன்று வெளியாகியுள்ளது. இதைப் பன்மடிகளில் பதிப்பிட்டி, மறைமலையடிகள் மன்றம் வெளியிட்டுள்ளது.

1972 - ல் 'சித்தாந்த சைவ வினாவிடை' என்னும் ஒரு நூலும், 1975 - ல் "சித்தாந்த வினாவிடை" என்னும் மற்றொரு நூலும் தருமையாதினத்தில் வெளிவரலாயிற்று. இவ்விரு நூல்களையும் திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

இவற்றோடு தொடர்புடைய 'சைவ வினா விடை' என்னும் பெயரில் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இந்தப் பாடத்திட்டத்தில் வெளியிடப்படுகின்ற "சைவ சித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள் - (தடைகளும் விடைகளும்) என்னும் இந்நூல்" சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகள் பலவற்றிற்குத் தெளிவானதொரு விளக்கம் தரும் முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மெய்கண்டசாத்திரம்

(பதினான்கு)

உந்தி களிது உயர்போதம் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் - வந்தஅருள்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சனீடு
உண்மைநெறி சங்கற்பம் உற்று.

பதிப்பகம்

ஸ்ரீ நமசிவாயமுர்த்தி அச்சகம், திருவாவடுதுறை.

இந்நூலினைப் படியிலும் மாணவர்கள், எளிய முறையில் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளைக் காரண - காரிய இயைபு படுத்திப் புரிந்து கொள்வார்களே. அங்கங்கே அழைக்கின்ற பிரமாணங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, மாணவர்கள் பிறநூல்களைத் தேடிக்காலத்தை விளையும் செய்யத் தேவை இல்லை. சைவ சித்தாந்தத்தை முழுமையாகக் கற்க விரும்புபவர்களுக்கு, இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும் என நம்புகிறேன். இதனை மாணவர்கள் ஆழ்ந்து கற்றுத் தெளிவு பெற வேண்டுகிறேன்.

இந்நூலை பெற்பார்வையிட்டுத் திருத்திச் செப்பைப் படுத்தி உதவிய எளியேனின் “வித்தியாரு”வும், மலேசியா சித்தாந்த வித்தகரும் ஆகிய திரு. முரு. பழ. இரத்தினஞ் செட்டியார் அவர்கள் இந்நூல் சைவசித்தாந்த உலகுக்கு ஒரு மூலச்சான்று (monumental work) என்று கூறி மகிழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பணிவோடு கூடிய எளியேனின் நன்றியைக் கனிகவோடு கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான், யாவர்க்கும் கீழாம் அடியேனை யாரும் பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்” என்னும் மணிமொழிக்கு ஏற்ப, அடியேனின் “ஞானத்தந்தை” ஆகிய திருநாடுதலை ஆதினத்தின் இருபத்து மூன்றாவது பட்டத்தில் எழுந்தருளிச் சிவஞானச் செங்கோல் ஓச்சிவரும் குரு மகாசத்திதானம் சீர் வளர் சீர் சிவப்பிரகாச மண்டாரச் சந்திதி அவர்கள், “செய்யும் வகை அறியா” இச்சிறியேனை, இச்சீரிய பணியில் பணித்தருளிச் செய்துள்ள பேரருட் பெற்றியினை நினைந்து நினைந்து, அவர்களது பொன்னார் திருமடிசை, மனம் மொழி மெய்களால் போற்றி அன்றாடம் வழிபடுவதில் பேருகை கொள்கிறேன்.

சீர் வளர் சீர் குரு மகாசத்திதானம் அவர்களது அருளாசியுடன், மாணவர்கள் இந்நூலினைப் பலமுறை பயின்று சித்தாந்தச் சுவையை நுகர்ந்து சைவ வாழ்வில் இன்புற வேண்டுகிறேன்.

திருவிடைமருதூர் }
17-4-1992 }

அடியேன்,

கு. வைத்தியநாதன்.

சிவமயம்

குருமரபு வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையில் சிவஞான

போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்

பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்

மெய்ஞ்ஞான பாது வாகிக்

சூயிலாரும் பொழில்திருவா வடுதுறைவாழ்

குருமச்சி வாய தேவன்

சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு

நீடுழி தழைக மாதோ.

— ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

இருபத்துமூன்றுவது குரு மகாசந்நிதானம்
சீர்வளர் சீர் சிவப்பிரகாச பண்டாரச்சந்நிதி அவர்கள்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
இருபத்துமூன்றுவது குரு மகாசந்நிதானம்
சீர்வளர் சீர் சிவப்பிரகாச பண்டாரச்சந்நிதி அவர்கள்

சிவமயம்

சைவ சித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள் (தடைகளும் விடைகளும்) பொதுப்பகுதி

I தோற்றுவாய்

1. சைவசித்தாந்தம் என்னும் சொற்றொடர்க்குப் பொருள் யாது?
சிவபெருமானைப் பற்றிய நிலையையும் சிவனடி சேர்த்து உரிய நெறியையும் குறிப்பது சைவசித்தாந்தம்.

2. சைவசித்தாந்த சாத்திரம் என்பது யாது?

சைவ சமயத்தின் கொள்கைகள் அனைத்தையும் கூறும் நூல்கள் சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் எனப்படும்.

3. சைவசித்தாந்தத்தின் சிறப்பு யாது?

இறைவனை எளிதில் எய்துதற்கு உரிய நெறி, சைவசித்தாந்தச் செந்நெறி ஒன்றே ஆகும். இவ்வுண்மையைத் திருமந்திரத்தில்,

“கற்பன கற்றுக் கலைமன்னும் மெய்யோகம்

முற்பத ஞானம், முறைமுறை தண்ணியே

சொற்பதம் மேவித் துரிசற்று மேலான

தற்பரம் கண்டுளோர் சைவசித் தாந்தரே”

1403

என்று திருமூலர் அருளிச் செய்துள்ளார்.

4. ‘சித்தாந்தம்’ என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் யாது?

சித்தாந்தம் என்னும் சொல் முடிந்த முடிவு (End to the ends) என்னும் பொருளைத் தரும். அஃகாவது, பல கோணங்களிலிருந்து ஆய்வு செய்யப்பட்டுத் தருக்கநூல் அடிப்படையில் நிறுவப்பட்ட முடிவு என்பது இதற்குப் பொருளாகும்.

5. சைவசித்தாந்தம் என்ற சொல்லாட்சி முதன் முதலில் யாரால் கையாளப்பட்டது?

சைவசித்தாந்தம் என்னும் சொல்லாட்சியைத் தமிழில் முதன் முதலில் திருமூலரே கையாளுகிறார். (திருமந்திரம் - 1403) ஆயினும் திருமூலர் காலத்திற்குப் பல ஆண்டுகட்கு முன்புள்ள சிவகாமங்களில்

இச்சொல்லாட்சி இடம் பெற்றுள்ளது. இதற்குப் பிரமாணமாக, காமிளாகமம் 119, 120 -ல் உள்ளது. இவ்வுண்மையைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகச் சித் தார்த்துறைப் பேராசிரியர், டாக்டர் எஸ். பி. சபாரத்தினம் அவர்கள், தாம் எழுதிய “ நாதமேனும் கோயிலிலே ” என்ற நூலில் தெரிவித்துள்ளார்.

6. சிவாகமங்களும் சைவசித்தாந்தமும் ஒன்றே என்பதற்கு என்ன பிரமாணம்?

சகலாகமப் பண்டிதர் ஆகிய அருணாந்தி சிவாசாரியார், சிவஞான சித்தியாரில்,

“ சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும் ” (267)

என்றருளிச் செய்துள்ளார். இல்தே இவ்வுண்மைக்குப் பிரமாணமாகும்.

7. சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் அனைத்தும் தமிழிலேயே தோன்றியிருப்பதற்கு என்ன காரணம்?

‘ சித்தாந்த சைவத்தின் பிறப்பிடம் விர்தியமலைக்குத் தென் பகுதியில் உள்ள தென்னாடே ’ என்று காரணாகமம் 30; 28-ல் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் அனைத்தும் தமிழிலேயே தோன்றியுள்ளன.

8. விர்தியமலைக்கு வடபகுதியில் சைவம் இல்லையா?

ஏன் இல்லை? சைவ சமயம் இந்தியா முழுவதும் பரந்து விரிந்து உள்ளது. அது பட்டுண்டு பெயர்களில் உள்ளது. வீர சைவம், காஷ்மீர சைவம், பாசுபத சைவம் என்று பல பிரிவுகளில் உள்ளது. இக்காலத்தில் அமெரிக்கா போன்ற வெளிநாடுகளிலும் சைவம் பரவியுள்ளது.

9. இந்தியாவில் உள்ள பிற மாநிலங்களில் சைவம், சித்தாந்தக் கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளனவா?

தத்துவ விளக்கம், வழிபாட்டுச் செயல்முறைகள் முதலிய வற்றில், மேற்குறிப்பிட்ட சைவசமயப் பிரிவுகள், வேறுபட்டவை போல் தோன்றினாலும், சைவ சித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகளான பதி பசு பாச உண்மைகளைப் பொறுத்தவரையில் அவை கருத்து வேறுபாடு கொள்ளவில்லை.

10. தத்துவ விளக்கம், வழிபாட்டுச் செயல்முறைகள் முதலிய வற்றில் பிறசைவ சமயப் பிரிவுகள் வேறுபட்டு நிற்பதற்கு என்ன காரணம்?

சைவசமயத் தத்துவங்கள் சிவாகமங்களின் ஞானபாதப் பகுதியிலும், வழிபாட்டுச் செயல்முறைகள் அவற்றின் கிரியாபாதப் பகுதியிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. சிவாகமங்களின் அடிப்படையில் தோன்றிய திருமுறைகள் தமிழிலேயே உள்ளமையால், தமிழர்கள் சிவாகமங்களைத் தொகுத்துப் பத்திகள் (நடைமுறைகள்) செய்து, சிவவழிபாட்டுச் செயல்முறைகளை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்தார்கள். திருமுறைகளும் சிவாகமக் கொள்கைகளையே முழக்கின. இத்தகு அரிய வாய்ப்புக்கள் அவர்களுக்குக் கிடைக்க வில்லை. எனவே, பிற சைவ சமயப் பிரிவுகளில் தத்துவ விளக்கம், வழிபாட்டுச் செயல்முறைகள் சற்று வேறுபடலாயின.

11. திருமுறைகள் சிவாகமங்களின் அடிப்படையில் தோன்றியுள்ளன என்பதற்கு ஆதாரம் யாது?

பதினான்கு சைவ சித்தாந்த நூல்களையும் அருளிச் செய்த ஆசாரியர்கள், சைவ சித்தாந்தத்திற்குரிய பொருள் விளக்கத்தைச் சிவாகமங்களிலிருந்தே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆயினும், சைவசித்தாந்தக் கொள்கை விளக்கத்தை அவர்கள், திருமுறைகளிலிருந்தே பெற்றிருக்கிறார்கள்.

‘ சித்தாந்தப் பொருள் விளக்கம் ’ என்பது முப்பொருள் உண்மை, முப்பொருள் இயல்பு முதலியன ஆகும்; ‘ சித்தாந்தக் கொள்கை விளக்கம் ’ என்பது, இறைவன் சொருபநிலை; தடத்த நிலை, முத்தியில் உள்ள ஆன்மாவின் நிலை முதலியன ஆகும்.

12. மேற்குறிப்பிட்ட பொருள் விளக்கத்தையும் கொள்கை விளக்கத்தையும் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களிலிருந்து எப்படிப் புரிந்து கொள்வது?

சிவஞான பாடியம் என்னும் தம் சிவஞானபோதப் பேருரையில் நம்முடைய அரும்பெறல் மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞான போதச் சூத்திரப்பொருளுக்கு விளக்கம் கூறும்போது, திருமுறைகளை மேற்கோள் காட்டிக் கூறியிருப்பதிலிருந்து இவ்வுண்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அவர்கள் அவ்வப்போது, “ அனுபவ முடைய தேசிகர் திருவாக்கான் உணர்க ” என்று குறிப்பிடும் பகுதிகளைக் கூர்ந்து நோக்கினால் இவ்வுண்மை ஆனந்தே புலப்படும்.

எனவே, திருமுறைகளில் வரும் கருத்துக்களுக்கு விளக்கம் காணவேண்டுமானால், சைவசித்தாந்த சாத்திரக் கண்கொண்டே காண வேண்டும். திருமுறைகள் சைவ சமயத்தின் இலக்கியக் கருவியுலங்கள்; சித்தாந்த சாத்திரங்கள் அவற்றிற்கு இலக்கணங்களாகத் திகழ்கின்றன.

திருமுறைகளைச் 'சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து' கற்க விரும்பினால், சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களைப் பயில வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும்.

II. அளவை :

13. சைவசித்தாந்தப் பொருள் உண்மையை எந்த முறையில் அறியலாம் ?

அளவைநூல் முறையில் வைத்துச் சைவசித்தாந்தப் பொருள் உண்மைகளை அறியலாம்.

14. அளவை என்பது யாது ?

'அளவை' என்பதற்கு 'அளத்தல் கருவி' என்பது பொருளாகும். இதனை வடமொழியில் 'பிரமாணம்' எனக் கூறுவர்.

உலகில் உள்ள பொருள்களை அளப்பதற்கு, நீட்டல் அளவை நிறுத்தல் அளவை, எண்ணல் அளவை முதலியன உள்ளது போல, சைவசித்தாந்தப் பொருள்களின் உண்மையை அளப்பதற்கும் பல அளவைகள் உள்ளன.

15. சைவசித்தாந்தப் பொருள்களின் உண்மையை அளப்பதற்கு எத்தனை அளவைகள் உள்ளன ?

காட்சி அளவை, கருதல் அளவை, உரை அளவை, இன்மை அளவை, உண்மை அளவை, உவமை அளவை, ஒழிபு அளவை, வழக்கு அளவை, இயல்பு அளவை, பொருள் அளவை - என்று பல அளவைகள் உள்ளன. இவை எல்லாம் தருக்க சாத்திர அடிப்படையில் கூறும் அளவைகள் ஆகும். ஆயினும், இவை அனைத்தும் காட்சி அளவை, கருதல் அளவை, உரை அளவை ஆகிய மூன்றனுள் அடங்கும். எனவே, சைவசித்தாந்தப் பொருள்களின் உண்மைகளை ஆம்மூன்று அளவைகளைக் கொண்டே அளந்தறியலாம்.

16. காட்சி அளவை, கருதல் அளவை, உரை அளவை ஆகிய மூன்று அளவைகளையும் எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது ?

காட்சி அளவை என்பது, எந்த ஒரு பொருளையும் கண்ணால் கண்டு, அப்பொருளின் உண்மையை ஏற்றுக்கொள்வதே 'காட்சி அளவை' ஆகும். இதனை 'பிரத்தியட்சப் பிரமாணம்' என்று வடமொழியில் கூறுவர். இதனைக் 'காண்டல்' அளவை, என்றும் தமிழில் கூறுவர்.

கருதல் அளவை என்பது, ஒரு பொருளின் உண்மையை, அப்பொருளைக் காணாமலேயே, அப்பொருளில் உள்ள இயல்பைக் கொண்டு, அப்பொருள் இருக்க வேண்டும் என்று கருதி ஏற்றுக் கொள்வதாகும். மலைமேல் ஒருவன் புகை வருவதைக் காண்கிறான்; ஆனால் நெருப்பை அவன் காணவில்லை. ஆயினும் 'நெருப்பில்லாமல் புகையாது' என்னும் கருத்தின் அடிப்படையில் அம்மலையில் நெருப்பு இருக்கவேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறான். இவ்வாறு காணாத பொருளை, அப்பொருளின் ஏதுவைக் கொண்டு, அப்பொருளின் உண்மையை ஏற்பதே 'கருதல் அளவை' எனப்படும். இதனை 'அனுமானப் பிரமாணம்' என்று வடமொழியில் கூறுவர்.

உரை அளவை என்பது, காட்சி அளவையாலும், கருதல் அளவையாலும் அளந்து அறியமுடியாத பொருள் உண்மையை, அனுபவமுடைய அருளாளர்கள் வாக்கைக் கொண்டு, ஏற்றுக் கொள்வது :

கடவுள் உண்டு, மறுபிறப்பு உண்டு, சுவர்க்க நரங்கள் உண்டு என்பன போன்ற உண்மைகளை அருளாளர்களின் திருவாக்குகளிலிருந்து அறிந்து கொள்வது 'உரை அளவை' எனப்படும். இதனை, ஆகமப்பிரமாணம் என்றும் சப்தப்பிரமாணம் என்றும் வடமொழியில் கூறுவர்.

இம்மூன்று அளவைகளின் விளக்கத்தையும் மற்ற அளவைகளின் விரிவையும் "சிவஞான சித்தியார்சுபக்கம்" என்னும் சாத்திரத்தில் தேளிகாகக் காணலாம்.

17. அளவைகளால் பொருள்களின் உண்மையை மட்டுந்தான் அறிய முடியுமா ?

பொருள்களின் உண்மையை மட்டுமின்றி, அவற்றின் இயல்புகளையும் அளவைகளால் அறியலாம்.

18. பொருள்களின் இயல்புகள் யாவை ?

ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இருவகை இயல்புகள் உள்ளன. அவை பொது இயல்பு, சிறப்பு இயல்பு என்பன ஆகும்.

19. பொது இயல்பு என்பது யாது ?

ஒரு பொருள், பிற பொருளோடு சம்பந்தப்பட்டு இருப்பது, பொது இயல்பு ஆகும். இவ்வாறு இருப்பதைப் பொருளின் 'தூலநிலை' அல்லது 'தடத்த இலக்கணம்' என்பர்.

20. சிறப்பு இயல்பு என்பது யாது ?

ஒரு பொருள், பிற பொருளோடு சம்பந்தப்படாமல் தனித்து இருப்பது, சிறப்பு இயல்பு ஆகும். இவ்வாறு இருப்பதைப் 'குக்கும நிலை' அல்லது 'சொருப இலக்கணம்' என்பர்.

III. பொருள் உண்மை :

21. சைவசித்தாந்தம் எத்தனைப் பொருள்களை உள்பொருள் எனக் கூறுகிறது ?

பொதுவாகச் சைவ சித்தாந்தம், பதி, பசு, பாசம், என்னும் மூன்று பொருள்களையும் உள்பொருள் எனக் கூறுகின்றது. இதனைத் தமிழில் முறையே இறை, உயிர், தளை என்பர். இவ்வுண்மையை 'முப்பொருள் உண்மை' என்று கூறுவர்.

22. இந்த மூன்று பொருள்களின் பொது இயல்பும், சிறப்பு இயல்பும் யாவை ?

'பதி' க்குப் பொது இயல்பு உயிர்களோடு ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நின்றல் ; சிறப்பு இயல்பு சச்சிதானந்தமாய் நின்றல்.

'பசு' வுக்குப் பொது இயல்பு, கருவி கரணங்களுடன் நின்றல்; சிறப்பு இயல்பு கருவி கரணங்களினின்றும் நீங்கி, உடனாய் நிற்கும் சிவமாய் நின்றல்.

'பாச' த்திற்குப் பொது இயல்பு, காரிய ரூபமாய் நின்றல்; சிறப்பு இயல்பு காரண ரூபமாய் நின்றல்.

23. காரண ரூபம், காரிய ரூபம் என்பன யாவை ?

ஒரு பொருள் தன் அளவில் நின்று, எந்தப் பொருளோடும் தொடர்பு இல்லாத முறையில் நின்றால், அதன் இயல்பு எவ்வாறு

இருக்குமோ, அஃது அப்பொருளின் 'காரண ரூபம்' எனப்படும்.

ஒரு பொருள், தன் அளவில் மட்டும் நிலாமல், பிற பொருளோடு தொடர்பு கொண்டு நின்றால், அதன் இயல்பு எவ்வாறு இருக்குமோ, அஃது அப்பொருளின் 'காரியரூபம்' எனப்படும்.

பொருள்களின் காரண காரிய நிலைகளைப் பற்றி இன்னும் விரிவாகப் பின்வரும் பகுதிகளில் சாணலாம்.

IV. சற்காரியவாதம் :

24. பொருள்களின் உண்மையைச் சைவசித்தாந்தம் எந்த அடிப்படையில் வைத்து நிலைநாட்டுகின்றது ?

'சற்காரியவாதம்' என்னும் விஞ்ஞான அடிப்படையில் வைத்துச் சைவ சித்தாந்தம், தான் கொள்ளும் பொருள்களின் உண்மையை நிலைநாட்டுகின்றது.

25. சற்காரிய வாதம் என்றால் என்ன ?

'சற்காரிய வாதம்' என்றால், 'இவ்வது தோன்றாது; உள்ளது அழியாது' என்பது பொருள் ஆகும். அஃதாவது, 'சத்' என்றால், 'என்றும் உள்ளது' என்று பொருள்; 'காரியம்' என்றால், 'செயற்படுவது', என்று பொருள்; 'வாதம்' என்றால், 'கொள்கை' என்று பொருள். ஆக, 'சற்காரியவாதம்' என்றால், 'என்றும் உள்ள பொருள். எதுவோ, அதுவே செயற்படும் என்னும் கொள்கை' என்று பொருள். எனவே, 'இவ்வாத பொருள் செயல்படாது' என்னும் பொருள் இதனால் பெறப்படும்.

எடுத்துக்காட்டாக, நாம் இருக்கின்ற இவ்வுலகம், நமக்கு உதவுகிறது; இவ்வுலகில் உள்ள சூரியன் முதலிய பொருள்கள் செயல்படுகின்றன. இவ்வுலகம் இவ்வாறு செயல்படுவதற்கு முன்பும் செயல்படாத நிலையில் இருந்திருக்கிறது. என்னும் கொள்கையே 'சற்காரியவாதம்' எனப்படும்.

'சட்டியில் இருந்தால்தானே அகப்பையில் வரும்' என்றொரு பழமொழி யாவரும் அறிந்ததே; அதுபோல, இன்று செயல்படுகின்ற இவ்வுலகம், இது செயல்பாட்டுக்கு வருவதற்கு முன்பும், உள்பொருளாக இருந்திருக்கிறது என்பதே 'சற்காரியவாதம்' ஆகும்.

செயற்பாட்டிற்கு வருவதற்குமுன்பு இருந்த நிலை நுண்ணிலை; செயற்பாட்டிற்கு வந்திருக்கும் நிலை பருநிலை; அவ்வளவே வேறுபாடு.

மற்றோர் உவமை :

கால்பந்து, காற்று அடைக்கப்படுதற்கு முன்பும் இருந்திருக்கிறது. அந்நிலையில் அது செயற்பாட்டிற்குப் பயன்படவில்லை; அஃது அதன் நுண்ணிலை; காற்றடைத்த பின்பு, அது பயன்பாட்டுக்கு வரும்போது அதன் நிலை, கால் பந்தாகத் தோன்றுகிறது.

கால்பந்து, பந்தாகத் தோன்றுவதற்கு முன்பும் உள்ளது; தோன்றிய பின்பும் உள்ளது, அதுபோல, இவ்வுலகம் இவ்வாறு தோன்றுவதற்கு முன்பும் உள்ளது; இன்றும் உள்ளது; இஃது என்றும் உள்பொருளே ஆகும்.

‘சற்காரியவாதம்’ என்னும் கொள்கையினை, இவ்வாறு புரிந்து கொள்ளலாம்.

இன்றைய விஞ்ஞான உலகம், இக்கொள்கையின் அடிப்படையிலேயே தமது உண்மைகளை அடுக்கிக்கொண்டே போகிறது. எனவே, நமது சைவசித்தாந்தக் கொள்கை, விஞ்ஞான அடிப்படையில் காரண - காரிய இயைபுகளோடு கூடியது என்பது இனிதே பெறப்படும்.

இவ்வுண்மை, சைவசித்தாந்தம் கொள்ளும் அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் பொருந்தும். சற்காரியவாத அடிப்படையில் நிறுவப்படாத செய்திகளைச் சித்தாந்த சைவர்கள் “ அசற்காரியவாதம் ” என மறுப்பார்கள்.

இவ்வுண்மையைச் ‘சிவப்பிரகாசம்’ என்னும் சாத்திரத்தில், “ தாவில் சற்காரியத்தாய் மலைவு அறும் உணர்வு ” 99 என்றருளிச் செய்தார் உமாபதி சிவாசாரியார்.

V. சைவசித்தாந்தப் பொருள் உண்மை :

26. சைவசித்தாந்தம் கொள்ளும் பொருள்கள் எத்தனை ?

“ பதி உண்டு ; பசுக்கள் உண்டு ; அவற்றைப் பிணித்துள்ள பாசம் உண்டு ; இம்முன்றும் அநாதி ” என்று சைவசித்தாந்தம் பொருள் உண்மை பேசுகின்றது.

‘பதி’ எனப்படுவது இறைவன்; ‘பசுக்கள்’ எனப்படுவன உயிர்கள்; ‘பாசம்’ எனப்படுவது, உயிர்களைக் கட்டும் தளை. இவ்வுண்மையினைச்,

“ சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்கவரம் பொருள்
மூன்றுள; மறையெலாம் மொழிய நின்றன;
ஆன்றோர் தொல்பதி; ஆர் உயிர்த்தொகை;
வாந்திகழ் தளைஎன வகுப்பர் அன்னவே ”

என்று கந்தபுராணத்தில் சுச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரும்,

“ பதி பசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல், பசு பாசம் அனாதி ”

என்று திருமந்திரத்தில் திருமூலதேவரும் தெளிவாகக் கூறியருளியுள்ளார்கள்.

‘பாசம்’ எனப்படும் ‘தளை’ மூன்று வகைப்படும்.

அவை ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன ஆகும்; இவையும் அனாதியே உள்ளன. ஆக, இறைவன், உயிர்கள், ஆணவம், கன்மம், மாயை என்று ‘ஐந்து பொருள்கள்’ சைவசித்தாந்தம் கொள்ளும் பொருள்களாக உள்ளன. இவ்வுண்மையை.

“ விளையாததோர் பரிசில் வருபசு, பரசவே தனை, ஒண்
தளையாயின தவிரவ்வுருள் தலைவன்னது சார்பாம் ”

என்னும் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது.

விளையாததோர் பரிசு - தோற்றம் இல்லாத தன்மை. தோற்றம் இல்லையேல், இறுதியும் இல்லை. எனவே அனாதியே உள்ளவை.

1. பசு - உயிர் ; 2. பாசம் - ஆணவம் ; 3. வேதனை - துன்பத்திற்குக் காரணமான வினை (கன்மம்); 4. ஒண்தளை - உயிரின் அறிவைச் சற்றே விளக்கும் மாயை. 5. தலைவன் - இறைவன்.

27. அநாதி (அனாதி) என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள் ?

ஆதி அற்றது அநாதி; அஃதுவது முதன்முதலாகத் தோன்றாதது; தோற்றமும் இறுதியும் இல்லாதது; ஆக்கமும் அழிவும் இல்லாதது. யாராலும் ஆக்கப் படாததும் அழிக்கப் படாததும் ஆகிய என்றும் உள்ள பொருள் ‘அநாதி’ ஆகும்.

அநாதிப்பொருள், எந்த ஒன்றிலிருந்தும் தோன்றாதது : ஒன்று மற்றொன்றாக மாறாதது. எனவே, நேற்று, இன்று, நாளை என்று காலத்தைக் காட்டும் காலத்தத்துவம் தோன்றாதற்கு முன்பே உள்ளது. ஆகவே, 'அநாதி' என்ற சொல்லுக்குத் "தொடக்கமில் காலத்தொட்டு" என்று பொருள் உரைப்பாரும் இருக்கிறார்கள். அநாதிப்பொருள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி இயல்பினை (Separate entity) உடையதாகும். அநாதிப் பொருள்கள் அனைத்தும் என்றும் உள்ளவை (Eternal; Existing for ever) என்பது சைவசித்தாந்தக் கொள்கை.

28. கடவுள் உண்டு என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் எவ்வாறு நிலைநாட்டுகின்றது?

நாம் உடலோடு பிறக்கிறோம்; வாழ்கிறோம்; இறக்கும்போது உடலைவிட்டுப் பிரிந்து போகிறோம். நமது உடல், பிறத்தல், இருத்தல், இறத்தல் ஆகிய முத்தொழிலுக்கும் உட்படுகிறது. இவற்றை முறையே தோன்றுதல், நிற்கல், அழிதல் என்று கூறுவர்.

இம்முன்று தொழில்களும் இயல்பாகவே நடைபெறுகின்றன; எனவே, இஃது இயற்கை; இயல்பாக நடைபெறுவனவற்றை இயக்குவதற்கு வேறொரு பொருள் தேவை இல்லை என நாதிகர்கள் கூறுகிறார்கள். எனவே, 'கடவுள் இல்லை' என்பது அவர்கள் வாதம்.

இயற்கை அறிவற்ற பொருள். அஃது அறிவுடையது எனக் கொண்டால், அதனையே கடவுள் என்று சொல்ல வேண்டியவரும்.

எந்த அறிவற்ற சடப்பொருளுடைய அஃது இருக்கும் நிலையில் இருக்குமே அல்லாமல், அது தானே தனக்கு ஓர் அழிவை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில்லை என்பது கண்கூடு.

எனவே, அறிவற்ற பொருளாகிய இயற்கையில் தோன்றுகலும் அழிதலும் ஆகிய முரண்பட்ட இருவகைச் செயல்கள் அமைந்திருக்க முடியாது.

அறிவற்ற எந்த ஒரு பொருளும் தன் நிலையிலிருந்து மாறுதல் அடைய வேண்டுமானால், அதற்குக் காரணம் அந்தப் பொருளிலேயே இருக்க முடியாது; அதனின் வேறாகிய ஒரு பொருளே, அந்த மாறுதலைச் செய்ய வேண்டும்.

எடுத்துக்காட்டாகத், தண்ணீர் ஆவியாக மாறுகிறது; அது தானாகவே ஆவியாக மாறாது; அதனை ஆவியாக மாற்றும் குடு அதனின் வேறாகவே இருக்கிறது.

அவ்வாறே இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவிக்கவும் நிலைநிறுத்தவும் அழிக்கவும் ஆகிய செயல்களைச் செய்வதற்கு, அறிவுடைய வேறொரு பொருள் இருந்தாக வேண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

அந்தப்பொருளையே சைவசித்தாந்தம் 'கடவுள்' என்று சொல்கிறது. அந்தப் பொருளும், வேறொரு பொருளால், இயக்கப்படுமானால், அதற்கு மேல் வேறொரு பொருள் இருந்து ஆக வேண்டும்.

இப்படி ஆராய்ந்து கொண்டே போனால், முடிவில் வேறொரு பொருளினால் இயக்கப்படாததாய்த், தோற்றம் இறுதி ஆகிய இரண்டிற்கும் உட்படாததாய், என்றும் உள்ளதாய் ஒரு பொருள் இருந்தாக வேண்டும் என்பது பெறப்படும். அதைத்தான் 'கடவுள்' என்று சைவ சித்தாந்தம் வரைபறை செய்துள்ளது.

இப்படிக் கொள்வதால், 'கடவுளைப் படைத்தவர் யார்' என்ற வினா எழுவதற்கும் இடம் இல்லாமல் போகிறது. தோற்றமும் ஈறும் இல்லாத ஓர் அநாதிப் பொருள் இருந்தால்தான், தோற்றமும் ஈறும் உள்ள உலகியல் இயக்கம் நடைபெற முடியும். சைவசித்தாந்தம், கடவுள் உண்மையை இவ்வாறு நிலைநாட்டுகின்றது.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

நிலம்புனல் அனல்கால் காண நிறுத்திடும் அழிக்கும் ஆக்கும்
பலம்தரும் ஒருவன் இங்குப் பண்ணிட வேண்டாம் என்றில்,
இலங்கிய தோற்றம் நிற்கல் ஈறு இவை இசைதலாலே,
நலங்கிளர் தோற்றம் நாசம் தனக்கிலா நாதன் வேண்டும்"

(24)

என்று அருணாந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

29. மாயை உண்மையைச் சைவசித்தாந்தம் எப்படி நிலைநாட்டுகின்றது?

உலகில் உள்ள சடப்பொருள்கள் அனைத்தும் அழிந்துபோகும் இயல்புடையன. "உலகம் முழுவதற்கும் ஒளி கொடுக்கும் சூரியன் கூட மெல்ல மெல்ல தன் ஆற்றலை இழந்து வருகிறது; அஃதும் ஒரு காலத்தில் அழிந்துவிடப் போகிறது" என்று விஞ்ஞான நூல்கள் சொல்கின்றன. சூரியனுக்கே இந்த கதி என்றால், ஏனைய சடப் பொருள்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமெனில்லை.

அனைத்துச் சடப்பொருள்களும் அழிந்துபோகும் என்றதும், அவை எங்கிருந்து வந்தன? எவ்வாறு தோன்றின? என்னும் வினாக்கள் எழும்.

திட நிலையில் இருக்கும் சடப்பொருள்களை உருமாற்றி உருமாற்றிப் பகுத்துக்கொண்டே சென்றால், அவை அனைத்தும் முடிவில் ஒரு பேராற்றலாக மாறி நிற்கும். இவ்வுண்மையை விஞ்ஞான உலகமும் ஒப்புக் கொள்கிறது. உலகில் மிகச்சிறிய பொருளாகிய அணுக்களையும் பகுத்தபோது, அவை ஆற்றலாக மாறியதை இருபதாம் நூற்றாண்டு விஞ்ஞானம் கண்டுபிடித்துள்ளது.

இன்றைய விஞ்ஞான உலகம் கண்டுபிடித்துக் கூறும் உண்மையைப், பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, நமது சைவசித்தாந்தம் கூறியுள்ளது. எல்லாச் சடப்பொருள்களின் ஆற்றல்களும் ஒருங்கிணைந்து திரண்டு ஓர் ஆற்றல் மயமாய் நிற்பது எதுவோ, அதுவே 'மாயை' எனச் சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்றது.

அவ்வாறு ஆற்றல்மயமாக நிற்கும் 'மாயை' யிலிருந்தே, உலகத்தில் உள்ள சடப்பொருள்கள் அனைத்தும் தோன்றியுள்ளன என்பது சைவசித்தாந்தக் கொள்கையாகும். சடத்திலிருந்துதான் சடம் தோன்றும். கடவுள் பேரறிவுடைப்பொருள்; எனவே அவரிடமிருந்து அறிவற்ற பொருளாகிய 'மாயை' தோன்ற முடியாது. எனவேதான், மாயையும் கடவுளைப்போல, யாராலும் படைக்கப்படாத அநாதிப்பொருள் எனச் சைவசித்தாந்தம் கொள்கிறது.

மாயைதான் யாராலும் படைக்கப்படாத பொருளே அன்றி, அதிலிருந்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட இவ்வுலகம், இறைவனாலேயே படைக்கப்பட்டதாகும். இவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணம், மாயை சடப்பொருளாக இருப்பதால், தடை 28-ல் மேலே விவரித்தபடி, தோன்றுதல் அழிதல் ஆகிய இருவகை முரண்பட்ட தன்மைகள், மாயைக்குள் அமைந்திருக்கவில்லை என்பதே ஆகும்.

இவ்வாறு உலகுக்கு முதற்காரணமாகிய மாயை, என்றும் உள்ள அநாதிப்பொருள் என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் நிலைநாட்டுகின்றது. இவ்வுண்மையைச் சிவப்பிரகாசத்தில்.

“மாயைதான் அசித்து; உருவாய் மருவ

மாட்டாது; அன்னவனும் இது ஒழிய ஆக்கமாட்டான்” (23)

என்று உமாபதி சிவாசாரியார் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

30. உலகப் படைப்புக்குக் காரணம் யாது?

உயிர் அறிவுடையாதக விளங்குகிறது உயிர் பிரிந்து போனதும், உடல் அறிவற்ற சடமாகி, மண்ணோடு மண்ணாய் போகிறது. இதிலிருந்து உடல்வேறு உயிர் வேறு என்பது புலனாகிறது.

உடல் சடம் ஆதலால், அதுவும் மாயையிலிருந்தே தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பது தெளிவு. இந்த உலகத்துச் சடப்பொருள்களையும், உயிர்கள் சார்ந்தவ்ள அனைத்து உடல்களையும், இறைவன் மாயையிலிருந்து தோற்றுவித்து ஒடுக்குகிறான் என்பது சைவசித்தாந்தக் கொள்கை.

உயிர்கள், உலகிலுள்ள பொருள்களைக் கொண்டும் உடல்களைக் கொண்டும் இப்பதன்மங்களை அனுபவிக்கின்றன. அவை அறிவுவிளக்கம் பெறுவதற்கு இந்த உலகமும் உடலும் அவற்றிற்குத் தேவைப்படுகின்றன. உடலில் உள்ள சன் பூக்கு செவி முதலியன இல்லாவிட்டால், உயிர்கள் ஒன்றையும் அறிமுகமுடியாது; உலகப் பொருள்கள் இல்லாவிட்டால் அவை ஒன்றையும் நுகரமுடியாது. ஆக, உயிர்களுக்கு அறிவு விளக்கம் ஏற்படும் பொருட்டே இறைவன், கருணை காரணமாக இவ்வுலகையும் இவ்வுடலையும் மாயையிலிருந்து படைத்து உயிர்களுக்கு வழங்கியுள்ளான்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபாடியம் இரண்டாம் குத்திரப் பொருள் விளக்கத்தின் இறுதியில்,

“தோற்றம் முதலிய ஐந்தும் அவ்வவ் விடய

நுகர்ச்சி தோறும் நிகழ்தல் கண்டு கொள்க”

என்று சிவஞானசுவாமிகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

31. சைவசித்தாந்தத்தில் 'உயிர் உணமை' எவ்வாறு நிலைநாட்டப்படுகிறது?

உயிர்களைக் கடவுள் உண்டாக்கவில்லை என்பது சைவசித்தாந்தக்கொள்கை, உயிர்களைக் கடவுள் உண்டாக்கினார் என்று சொன்னால், அவற்றை ஏன் உண்டாக்கினார் என்ற வினா எழும்.

இறைவன் எந்தத் தேவையும் இல்லாதவன்; உயிர்களால் அவனுக்கு ஆகும் பயன் யாதும்இல்லை, வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாதவனாகிய இறைவனுக்கு உயிர்களை உண்டாக்க வேண்டிய

அவசியம் ஏதும் இல்லை. எனவே, இறைவன் உயிர்களை உண்டாக்கவில்லை என்று சைவசித்தாந்தம் கூறுகிறது.

இந்தியாவில் உள்ள எல்லா மதங்களும் இறைவன் உயிரைப் படைக்கவில்லை என்றே கூறுகின்றன. வெளிநாட்டு மதங்கள் ஆகிய கிறித்தவமும் இசுலாமியமும் உயிர்களை இறைவன் படைத்தான் எனக்கூறுகின்றன; ஆயினும், உயிர்கள் நித்தியம் (Soul is eternal) என்றே அடையும் ஒட்டிக்கொள்கின்றன. நித்தியப்பொருளுக்குத் தோற்றமும் இல்லை; அழிவும் இல்லை. எனவே உயிர், கடவுளைப் போல, என்றும் உள்ள ஓர் அநாதிப் பொருள் ஆகும்.

உயிர் ஒரு தனிப்பொருள் என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் கீழ்க்காணுமாறு நிறுவுகின்றது :

அ) உயிர் என்று ஒரு பொருள் இல்லை என்று எந்த அறிவைக்கொண்டு கூறுகிறாயோ, அந்த அறிவே உயிர்.

ஆ) உயிர் அறிவுடைப்பொருள் ; உடல் அறிவற்ற பொருள், எனவே, பரு உடலுக்கு வேறாக உள்ள உயிர் ஓர் உள்பொருள்.

இ) ஐம்பொறிகளையும் ஒருங்கே அறியும் உயிர் அவற்றிற்கு வேறாக உள்ளது.

ஈ) அந்தக்கரணங்களைப் புறக்கருவிகளில் செலுத்தும் உயிர், அவற்றின் வேறாக உள்ளது.

உ) கனவில் காண்பது நினைவில் வேறுபட்டு உணரப்படுவதால், கனவு உடலாகிய நுண்ணுடலின் வேறாக உயிர் உள்ளது.

ஊ) உறக்கத்தின்போது, பிராணவாயு இருந்தும் நுகர்ச்சி இல்லாததால், அதற்கு வேறாக உயிர் உள்ளது.

எ) பருஉடல், புறக்கருவிகள், அகக்கருவிகள், நுண்உடல், பிராணவாயு ஆகியவற்றின் சேர்க்கை சடம் ஆதலால், அச்சேர்க்கைக்கு வேறாக உயிர் உள்ளது.

ஏ) கடவுள் மாறுபடாத முற்றறிவு உடையவர்; உயிர் சுட்டி அறியும் சிற்றறிவு உடையது. எனவே, கடவுளுக்கு வேறாக உயிர் என்பது ஒரு தனிப்பொருளாக (Separate entity) உள்ளது.

இவ்வுண்மைகளைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானபோதம் மூன்றாம் குத்திரத்தில் மெய்கண்டார்,

“ உளதுஇலது என்றலின்; எனது உடல் என்றலின்;
ஐர்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின்; கண்படிஸ்
உண்டி வினை இன்மையின்; உணர்த்த உணர்தலின்;
மாயா இயந்திர தநுவினுள் ஆன்மா.”

என்று அருளிச் செய்துள்ளார்.

32. ‘ஆணவமலம்’ என்று ஒரு பொருள் உண்டு என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் எவ்வாறு நிறுவுகிறது?

இறைவன் முழு நிறைவு உடையவன்; தன் இயல்பால் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பன்; தன் அருளால் ஒவ்வொரு பொருளிலும் கலந்தும் நிற்பவன். இவ்வாறு அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவனை அறியாமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், அந்த அறியாமையைச் செய்யும் பொருள் ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்பது புலப்படும்.

தனது அறியாமையைக் கண்டு வெட்கப்படும் மனிதர்களையே எங்கும் காண்கிறோம். எனவே உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்யும் பொருளை உயிர் உண்டாக்கி இருக்கமுடியாது; மேலும் உயிர் இயல்பாகவே அறிவுடைய பொருளாகவே உள்ளது.

இறைவன் பேரருள் உடையவன்; உயிர்க்கு இரக்கப்பட்டு நன்மை மட்டுமே செய்பவன்; எனவே உயிர்க்கு அறியாமைத் தீமையைச் செய்யும் எந்த ஒரு பொருளையும் இறைவன் உண்டாக்கி இருக்கமாட்டான்.

இறைவனையும் உயிர்களையும் தவிர, மற்றஎல்லாப் பொருள் களும் சடங்களே ஆகும்; அஃதாவது அறிவற்றனவே ஆகும். எனவே, உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்யும் அந்தப்பொருளும் சடமாகவே இருக்க வேண்டும்.

சடப்பொருளுக்குத் தானே இயங்கும் ஆற்றல் இல்லை. எனவே, உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்யும் அந்தப்பொருளும் தானே சென்று உயிரை அறியாமைக்கு உட்படுத்தியிருக்க முடியாது.

இவற்றிலிருந்து உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்யும் ஒரு பொருள், யாராலும் படைக்கப்படாத நிலையில் இருக்கவேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது. இப்பொருளைச் சைவசித்தாந்தம் ‘ஆணவ மலம்’ எனக் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வுண்மையை இருபாஇருபஃது என்னும் நூலில்,

“ எம்மைவந்து அணையத் தானோ மாட்டாது;
யானோ செய்கிலன்; நீயோ செய்யாய்
நிள்மலன் ஆயிட்டு ” (4)

என்று அருணந்திசிலம் தெளிவுபடுத்துகின்றார். ஆணவமல உண்மையைச் சைவசித்தாந்தம் தவ்வாறு நிறுவுகிறது.

33. கன்ம மலமும் அநாதியே உள்ளது என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் எவ்வாறு நிலைநாட்டுகின்றது?

யாராலும் படைக்கப்படாத என்றும் உள்ள ஆணவமலம் இருளைப் போன்ற மறைக்கும் இயல்பினை உடையது. எதையாவது ஒரு பொருளைப் பற்றி நிற்கும் இயல்பினை உடையது உயிர்; உயிர்க்குத் தனித்து நிற்பது என்பது இயலாத ஒன்று. உயிர்கள் இனம் இனமாகக் கூடி வாழ்வதற்கு இதவே காரணமாகும்.

இறைவன் உயிர்க்கு, மாயையிலிருந்து இவ்வுடலைப் படைத்தளிப்பதற்கு முன்பு, உயிர் தனது எளிமையான இயல்பு காரணமாக, அஃதாவது இயலாமை காரணமாக, என்றும் உள்ள இறைவனையோ மாயையையோ பற்றி நிற்கும் திறன் இல்லாததாக இருந்திருக்கிறது. ஆணவமலம் மயக்கும் பொருளாக இருப்பதால், உயிர் அதனைப் பற்றி அறியாமையில் அழுந்தியது.

பேரறிவுடைய இறைவனைப் பற்றும் திறன், இத்தனை பிறப்புக்களுக்குப் பின்பும், நம்மிடம் இல்லாததிலிருந்து, அநாதியே உயிர் இறைவனையும் பற்ற இயலாமல் இருந்திருக்கிறது என்பது புலப்படும்.

அந்நிலையில் உயிர், தன் எளிய இயல்புக்கு ஏற்ப, ஆணவ மலத்தை மட்டுமே பற்றி நிற்கும் திறன் உடையதாக இருந்திருக்கிறது. அவ்வாறு, அநாதியே உள்ள உயிர், அநாதியே உள்ள ஆணவ ‘மலத்தை, அநாதியே பற்றிய செய்கையும் அநாதியே உள்ள ‘கன்மம் ஆகிறது. இதனைச் சைவசித்தாந்தம் ‘மலகன்மம்’ அல்லது காரணகன்மம்’ எனக் கூறுகிறது. இஃதே உயிர்க்குக் குற்றம் எனப்படுகிறது. இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபோதச் சிற்றரை நான்காம் குத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில் சிவஞானசுவாமிகள்,

“ அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதல் உயிரின்
வினையாய் உயிர்க்குற்றங்களுள் வைத்து
எண்ணப்படும் ”

என்று தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

கன்மமலமும் அநாதியே உள்ளது என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் இவ்வாறு நிலைநாட்டுகின்றது.

34. உயிர் அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதலை இறைவன் ஏன் தடுக்கவில்லை?

உயிர் அறிவடைப்பொருள். தன் அனுபவத்தாலேயே அஃது அறிவு விளக்கம் பெற முடியும். உயிரின் அறிவு எளிய தன்மை உடையது. உயிர் எந்த எந்தப்பொருளைச் சாருகின்றதோ அந்த அந்தப் பொருளின் மயமாசுவே விளங்கும் தன்மை உடையது. படிப்படியாக விளக்கம் பெறுவதுதான், உயிர் அறிவின் இயல்பு ஆகும். இவ்வுண்மையை வளர வளர அறிவு விளக்கம் பெறும் ஒரு குழந்தையின் அறிவைக் கொண்டு அறியலாம். பத்து வயதுக் குழந்தைக்கு முதுகலைப் பட்டப்படிப்புக்குள்ள பாடம் விளங்காததுபோல, படிப்படியாக அறிவு விளக்கம் பெறும் உயிர்க்கு, அதன் வாங்கும் திறனுக்கு ஏற்படவே, இறைவன் அறிவு விளக்கச் செய்கிறான். இம் முறையைச் சைவசித்தாந்தம், ‘சோபானமுறை’ எனக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவேதான், உயிர் அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதலை இறைவன் தடுக்கவில்லை. இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபோதச் சிற்றரை நான்காம் குத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில்,

“ படலம் படர்ந்த சன், ஞாயிற்றின் சந்நிதியில் நிற்பினும்,
படலத்தால் அவ்ஞானியை இழந்து, இருளில் அழுந்துமாறு போல,
முதல்வன் சந்நிதியில் நிற்பினும் சோபான முறையில் அறிவிக்க
அறியும் தன்மைத்தாய உயிர், அநாதியே அறிவித்தால் அறியமாட்டா
மையின், அம்மாட்டாமையான், அவ்ஹிவை இழந்து அறியாமையாய்
அழுந்ததலின், அஃது அவ்வுயிர்க்குப் பந்தம் ஆயிற்று எனவும்
உணர்க ” என்று தெளிவுபடுத்தினார்கள்.

35. உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்வது ஆணவமலமே அன்றி மாயாமலம் அன்று என்பதை எவ்வாறு புரிந்துகொள்வது?

ஒருவர் தம் பெருமையைத் தாமே பேசுகிறார்; மற்றொருவர் தம் செல்வப் பெருக்கையும் அதிகார எல்லையின் விரிவையும்

அடிக்கடி வெளிப்படுத்துகிறார். ஒரு செயல் தீமையானது என்று மகக்குத் தெளிவாகவே தெரிகிறது; என்றாலும் அச்செயலின் வயப்பட்டு விடுகிறோம்.

நம்மிடம் இல்லாத திறமையைக் கறித்து ஒருவர் பாராட்டுகிறார்; அப்பாராட்டைக் கறித்து நாம் மகிழ்கிறோம். ஒரு தீமையைச் செய்துவிட்டு அது தீமை என்று நமக்குத் தெளிவாகப் புலப்பட்ட பிறகும், நாம் செப்தது சரியே என்று அதற்குப் பலவகைப் போலிச் சமாதானங்களைச் சொல்லுகிறோம். இவ்வாறு நமக்கு உள்ள இயல்பான் அறிவை மறைக்கும் ஒரு தன்மை நமக்கு எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்த்தால், அவ்வாறு நமது அறிவை மறைக்கும் பொருள் ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. அப்பொருளையே சைவசித்தாந்தம் 'ஆணவமலம்' என்கிறது.

வேறுசிலர், உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்வது 'மாயாமலம்' என்று கூறுகிறார்கள். மாயாமலத்திலிருந்தே உயிர்க்கு அறிவை விளக்கும் கருவி கரணங்களை இறைவன் படைத்துத் தந்திருக்கிறான் என்பதைத் தடை (30)ல் தெளிவு படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே மாயை உயிர்க்கு அறிவுவிளக்கம் தருவதே அன்றி, அறியாமையைச் செய்வதன்று; உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்வது ஆணவமலம் ஒன்றே ஆகும். இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்தி,

“ஆன்மாவின் தன் அறிவொடு தொழிலை ஆர்த்து..... என்றும் அருளுனம் காட்டும் ஆணவம்” (17) என்றும், ‘உயிர்க்கு இச்சா ஞானக் கிரியைகள் எழுப்பும் மாயை; விலகிடும் மலம்’ (171) என்றும் சிவஞான சித்தியாரில் அருணந்திசிவம் கூறியருளியுள்ளார்.

36. இறைவனும் அநாதி, உயிரும் அநாதி, தனைகளும் அநாதி என்று கூறும்பாது. ஓர் ஐயப்பாடு எழுகிறது. இறைவன் முழுநிறைவு உடையவன்; அஃதாவது அங்கிங்கு எனாதபடி எங்கும் வியாபித்து இருப்பவன். உயிர்களும் தனைகளும் அவ்வாறு இறைவனைப்போல் வியாபித்து நிற்கின்றனவா? அல்லவோ அவ்வாறு நின்றால், இறை வியாபகம் குறைபாடு உடையதாக ஆகிவிடுமே! அதனால், சைவசித்தாந்தம் கொள்ளும் எல்லாப் பொருள்களும் “என்றும் உள்ளவை” என்பதை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது?

தூலப்பொருள்கள் ஆகிய பால், நீர் போன்றவை ஓரிடத்தில் இருக்கும்போது, அவற்றுள் ஒரு பொருளின் அளவுக்கு மற்றொரு பொருளின் அளவு குறைந்தே இருக்க முடியும்; எனவே அவற்றின் நிறைவில் குறை ஏற்படும் என்பது உண்மை. ஆனால் குக்குமப் பொருள்கள் எந்த இடத்தில் நின்றாலும் அவற்றின் நிறைவுக்குக் குறை ஏற்படுவதில்லை. எடுத்துக் காட்டாகச் சுடுநீரில், நீரின் தன்மையாகிய ‘தண்மை’ நிறைந்திருக்கும் அளவு, அந்நீரில் பரவியுள்ள ‘வெம்மை’ யும் நிறைந்திருக்கிறது. நீர் தூலப்பொருள்; அதன் தன்மையாகிய ‘தண்மை’ குக்குமப் பொருள். நெருப்பு தூலப்பொருள்; அதன் தன்மையாகிய ‘வெம்மை’ குக்குமப்பொருள். தண்மையும் வெம்மையும் தன்தன் அளவில் எந்தவிசக் குறை பாடும் இன்றி நிறைவுற்று இருப்பது போன்று, குக்குமப் பொருள்கள் ஆகிய இறை, உயிர், தளைகள் ஆகியனவும் தத்தம் நிறைவில் (வியாபகம்) குறைவின்றி நிற்கமுடியும் என்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்தித் “திருவருட்பயனில்”

“எங்கும் எவையும் எரிவுறு நீர்போல் ஏகம்
தங்கும் அவன்தானே தனி” - (8)

என்று உமாபதிசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

இந்த எடுத்துக்காட்டிலிருந்து வேறொர் உண்மையும் புலப்படுகிறது. எந்த ஒரு பொருளும் அதன் தன்மையால் வியாபகம் உடையது என்பதே அவ்வுண்மை. தூலப்பொருளின் இருப்புக்கு இடம் தேவைப்படும்; குக்குமப் பொருளின் இருப்புக்கு இடம் தேவைப்படாது. எடுத்தக் காட்டாக, தூர்நாற்றம் பரவும் ஓர் இடத்தில் நறுமணமுள்ள பொருளைக் கொண்டு சென்றால், அந்த தூர்நாற்றம் நமக்குப் புலப்படாமல் போகிறதல்லவா? அதற்கு என்ன காரணம்? தூர்நாற்றம் எந்த எல்லைவரை பரவியுள்ளதோ, அந்த எல்லைவரை நறுமணமும் பரவியுள்ளதே அதற்குக் காரணம் ஆகும். இதிலிருந்து நாற்றம், மணம் போன்ற குக்குமப் பொருள்கள் பரந்து நிற்பதற்கு, இட எல்லை குறுக்கிடுவதில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

சைவசித்தாந்தம் கூறும் அனைத்துப் பொருள்களும் தம் அளவில் குக்குமப் பொருள்களே ஆகும். அவை அநாதியே உளன என்பது, அவற்றின் தனித்தன்மையைக் கொண்டே கூறப்படுகின்றது.

தன்மைக்கு இட எல்லை இல்லை என்பது “எரியுறு நீர்போல்” என்ற உண்மையைக் கொண்டு நிறுவப்பட்டது.

மற்றுமோர் உவமை ஒருமாறு :-

நாம் வெளிச்சத்தில் இருக்கிறோம். அப்போது இருளும் அங்கு உள்ளது என்பதை நாம் அறியாமல் இருக்கிறோம். வெளிச்சம் நீங்கிய உடன் நாம் இருளில் மூழ்குகிறோம். ஒளி இருக்கும் இடத்திலேயே இருளும் உள்ளது என்பதை அப்போது நாம் உணர்கிறோம். இந்த அனுபவத்தைக்கொண்டு, ஓர் உண்மையை நாம் அறியலாம். அரிதாவது, ஒளி எந்த எல்லை கரை வியாபித்து உள்ளதோ, அந்த எல்லை வரை இருளும் வியாபித்து உள்ளது என்பது எனவே, ஒளிக்கும் இருளுக்கு இட எல்லை இல்லை என்பது புலனாகிறது. இது விருந்து சைவசித்தாந்தம் கொள்ளும் அனைத்துப் பொருள்களும் தத்தம் அளவில் வியாபித்து நிற்க முடியும் என்பது பெறப்படும்.

கால எல்லையை மட்டும் கருத்தில்கொள்ளாமல் இட எல்லை யையும் கருத்தில்கொண்டு, சிந்தித்தால், சைவசித்தாந்தம் கொள்ளும் அனைத்துப் பொருள்களும் என்றும் உள்ளவை என்பது புலப்படும்.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திக் “கொடிக்கவி” என்னும் நூலில் உமாபதி சிவம்,

“ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றே இடம்” (1)

என்று கூறியிருளியுள்ளார். இதில் எள்ளளவு ஐயப்பட்டதற்கும் இடமில்லை என்பது இப்போது புரிகிறதல்லவா?

சிறப்புப் பகுதி

சைவசித்தாந்தம் கொள்ளும் பொருள்களின் இயல்பு

இறைவனின் பொது இயல்பு :

37. இறைவனின் பொது இயல்பு என்பது யாது?

இத்தடைக்கு விடையைத் தடை (22)-ல் ‘உயிர்களோடு ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நிற்பல்’ என்று சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. அதமட்டுமல்ல. உயிர்களின் பொருட்டு ஐந்தொழில் கூறப்பட்டது. உயிர்கள் வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு உருவம் ஆற்றுவது. உயிர்கள் வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு உருவம் கொள்வது முதலியனவும் இறைவனின் பொது இயல்பு ஆகும்.

38. இறைவன் உயிர்களோடு ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நிற்பது எவ்வாறு?

இறைவன் உயிர்களோடு, உடலில் உள்ள உயிர்போல, ஒன்றாய் நிற்கிறான். உடலில் உள்ள உயிர், உடலோடு ஒன்றாய் நின்றாலும், உயிர் உடலாகாது; உடல் உயிராகாது. அவ்வாறே, இறைவன் உயிரோடு ஒன்றாய்க் கலந்து நின்றாலும், இறைவன் உயிராக மாட்டான்; உயிர் இறைவனாக மாட்டாது. இரண்டும் வேறு வேறு பொருள்களே ஆகும்.

சூரியனின் உதவியாலேயே கண் எதையும் காண முடிகிறது. கண்ணோடு; கதிரவன் வேறு என்று கூறுவதுபோல், இறைவனும் உயிரும் வேறு வேறு பொருள்கள். அவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணம், சூரியனின் இயல்பு வேறு கண்ணின் இயல்பு வேறு என்பதனாலேயே ஆகும். கண்ணும் கதிரவனும் வேறு வேறாக நிற்பன போன்று, இறைவன் உயிர்களினின்று, இயல்பு வேறுபாடு காரணமாக, வேறாகவும் நிற்கிறான்.

கண்ணுக்குக் காணும் தன்மை உண்டு என்றாலும் உயிரின் அறிவு, கண்ணுடன் நின்று அக்கண்ணைச் செலுத்தினாலன்றிக், கண் எதனையும் காணமுடியாது. அவ்வாறே, உயிர்க்கும் அறியும் இயல்பு உண்டு என்றாலும், இறைவன், உயிருடன் நின்று, உயிரைச் செலுத்தினாலன்றி, உயிர் எதனையும் அனுபவிக்க இயலாது. எனவே, கண்ணுக்குக் கண்ணை நின்று உயிரறிவு கண்ணோடு உடனாய் நிற்பதுபோல, இறைவனும் உயிர்க்கு உயிராய் நின்று, உயிரோடு உடனாயும் நிற்கிறான்.

இவ்வாறு இறைவன், உயிரோடு ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் நிற்பதைச் சைவசித்தாந்தம் “சுத்தாத்துவிதம்” எனக் கூறுகின்றது.

அத்துவிதம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் இரண்டாக இருந்தாலும், வேறு வேறு இன்றிக் கலந்து நிற்கும் தன்மை என்று பொருள், துவிதம் - இரண்டுதன்மை; அத்துவிதம் - இரண்டு பொருள்களும் கலந்து நிற்கும் தன்மை.

இவ்வாறு இறைவனும் உயிரும் ஒன்றாய் நிற்பதை ‘அபேதம்’ என்றும், வேறாய் நிற்பதை ‘பேதம்’ என்றும், உடனாய் நிற்பதை ‘பேதாபேதம்’ என்றும் வடசொற்களில் கூறுவர்.

இவ்வுண்மையை உமாபதிசிவம், சிவப்பிரகாசத்தில்,

“ உடல் - உயிர், கண் - அருக்கன், அறிவு - ஒளி போல் பிறிதரும் அத்துவிதம் ஆகும். சைவசித்தாந்தத் திறன் ” (7) என்று கூறியிருளியுள்ளார்.

39. இறைவன் உயிரோடு மட்டுந்தான் அவ்வாறு அத்துவிதமாய் நிற்கிறானா?

உயிரோடு மட்டுமன்றி, மற்ற அறிவற்ற பொருள்களோடும் இறைவன் அத்துவிதமாகி நிற்கிறான்.

40. இறைவன் உயிரோடும் பிறபொருளோடும் ஒன்றாய் நிற்பதற்கு என்ன காரணம்?

சைவசித்தாந்தம் கொள்ளும் பொருள்கள் அனைத்தும் அதன் அதன் இயல்பில், வியாபகம் உடையனவே ஆகும். என்றாலும், இறைவனைத் தவிர உள்ள மற்றப் பொருள்களுள், உயிர் தனித்து நிற்கும் இயல்புடையது என்று; ஏதாவது ஒரு பொருளைப் பற்றியே நிற்கும் இயல்பு உடையது; அறிவற்ற பிற பொருள்கள் தாமே இயங்கும் இயல்புடையன அல்ல. தாமே இயங்க இயலாத அவற்றை இறைவனே இயக்குவதால் அவையும் தனித்து நிற்பதில்லை. ஆக, இறைவன் ஒவ்வொரு பொருளின் இயல்புக்கு ஏற்ப அந்தந்தப் பொருளாக நிற்கிறான் என்பது பெறப்படுகின்றது; ஆயினும் தன் அளவில் அவன் எந்தவித மாற்றமும் இல்லாதவன் என்பதும் அறிய வேண்டியுள்ளது.

இதனை ஓர் உவமை வாயிலாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். பல்வேறு குரல்களில் பேசும் ஒருவன், தன் குரலில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படாத வாறு இருப்பதோடு, அவன் பேசும் பல்வேறு குரல்களுக்குத் தன் குரலிலேயே இடம் கொடுத்துப் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம் அல்லவா? அவ்வாறே இறைவன் உயிர்களுக்கும் பிற அறிவற்ற பொருள்களுக்கும் தனது முழு நிறைவில் இடங்கொடுத்து நிற்கிறான். இவ்வாறு இறைவன் நிற்பதை “ அதுவதுவாய் ” நிற்பல் எனக்கூறுவோம் இதனையே சிவஞானபோதம், ‘ அவையேயாய் நிற்குமன்றே ’ எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு இறைவன் உயிர்களோடும் பிற அறிவற்ற பொருள்களோடும் நிற்பதையே சைவசித்தாந்தம் “ ஒன்றாய் ” நிற்பது என்கிறது. எனவே, இறைவன் ஒன்றாய் நிற்பதற்குக் காரணம், உயிர்களும் பிற அறிவற்ற பொருள்களும், இறை நிறைவில் இடம்பெறும் பொருட்டே என்பது தெளிவாகிறது.

41. இறைவன் அவற்றோடு வேறாய் நிற்பதற்கு என்ன காரணம்?

இறைவன், அந்தந்தப் பொருளுக்கு அந்தந்தப் பொருளாய் மட்டும் நின்றால், உயிர்களும் மற்றப் பொருள்களும் கட்டுற்ற நிலையிலேயே நிற்கும்; எனவே, அறிவுடைப் பொருள்களாகிய உயிர்களுக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டும், அறிவற்ற சடப்பொருள்களை இயக்கும்பொருட்டும், அவற்றின் நின்றும் வேறாயும் இறைவன் நிற்கிறான். அவ்வாறு வேறாய் நிற்கும்போது அவற்றைக் கடந்து நின்றாலே, அந்தந்தத் தொழில்களைச் செய்யமுடியும். (The controller is different from the controlled). ஒன்றாய் நிற்கும்போது அவற்றோடு ‘கலந்து’ நிற்கும் இறைவன், வேறாய் நிற்கும்போது, அவற்றைக் ‘சுடந்து’ நிற்கிறான். இவ்வாறு சுடந்தும் கலந்தும் நிற்பதனாலேயே அவனைக் “ கடவுள் ” என்கிறோம்.

இதனையே சிவஞானபோதம், “தானேயாய் நிற்குமன்றே” என்று குறிப்பிடுகின்றது,

42. இறைவன் அவற்றோடு உடனாய் நிற்பதற்கு என்ன காரணம்?

இறைவன், அந்தந்தப் பொருளின் இயல்புக்கு ஏற்ப, அந்தந்தப் பொருளுக்கு இடம் கொடுத்து, ஒன்றாய்மட்டும் நின்றால், அப் பொருள்கள் அதனதன் அளவில் அப்படியே இருக்கும். உயிர்கள் முன்னேறும் பொருட்டு, உயிர்களின் அறிவை இயங்கச் செய்து, அவற்றை அனுபவத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டிய கடமையும். அவற்றால் ஒன்றாய் நிற்பதால், இறைவனுக்கு உள்ளது. எனவே உயிர்களின் அறிவு, விருப்பம், செயல்கள் இயங்குவதற்காக, இறைவன் உயிர்களோடு உடனாய் நின்று இயங்க வேண்டுவதாகிறது; உயிர்கள் அவ்வாறு இயங்குவதற்கு ஏற்ப, அறிவற்ற சடப்பொருள்களுடனும் இறைவன் இயங்க வேண்டியதிருக்கிறது; அஃதாவது சடப்பொருள்கள் இயங்கும்பொருட்டு இறைவனும் இயங்கவேண்டியுள்ளது.

இறைவனின் அறிவு விருப்பம் செயல்களுக்கு ஏற்றவாறு, உயிர்களின் அறிவு விருப்பம் செயல்கள் இயங்கும் ஆற்றல் உடையன அல்ல. எனவே, உயிர்களின் அறிவு விருப்பம் செயல்களுக்கு ஏற்பவே, அருளாளனாகிய இறைவன் இயங்குகிறான். அவ்வாறு இயங்கும் போதும், தனக்கென எந்த அனுபவமும் கொள்ளாமல், இறைவன் தனது அறிவு விருப்பம் செயல்களை இயக்குகிறான். ஒன்றாகி மட்டும் இறைவன் நின்றால் இறைவனும் உயிர்களைப் போல், உலகை அனுபவிக்கிறான் என்றாகிவிடும்; உடனாகியும்

அவன் நிற்பதால், உயிர்கள் நுகரும் இன்பதுன்பங்கள், இறைவனைச் சாராமல், உயிரை மட்டும் சார்வதாகின்றன. உயிர்கள் விரும்பும் பொருட்டு இறைவன் விரும்புகிறான் : உயிர்கள் நுகரும்பொருட்டு இறைவனும் நுகர்கிறான் ; இறைவன் எதையும் நுகர்வதில்லை. இவ்வுண்மையையே திருவிசைப்பாவில், “விரும்புமா விரும்பே ; நுகருமா நுகரே, கருதுமா கருதே, புணருமா புணரே” என்றெல்லாம் திருமாளிகைத்தேவர் அருளிச்செய்துள்ளார்.

இறைவன் இவ்வாறு உயிர்க்கு உடனாய் நின்று உதவுவதைக் “காணும் உபகாரம்” என்றும், வேறாய் நின்று உதவுவதைக் “சாட்டும் உபகாரம்” என்றும் சாத்திரங்கள் பேசுகின்றன.

இதனாலேயே, இறைவன் உயிரோடும் மற்றச் சடப்பொருளோடும் ஒன்றாயும் வேறாயும் மட்டுமல்லாமல், உடனாயும் நிற்கின்றான். இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபோதத்தின் இரண்டாம் குத்திரத்தில், “அவையே தானே ஆய் நிற்கும் அன்றே” என்று மெய்கண்டார் கூறியருளினார்.

43. பிற சமயவாதிகள் கூறும் அத்துவிதம் வேறுவிதமாக உள்ளதே? அதற்கு என்ன காரணம்?

பிற சமயவாதிகள் சடவுள் மட்டுமே அநாதிப் பொருள் என்றும் மற்றப்பொருள்கள் அனைத்தையும் சடவுளே படைத்தார் என்கின்றனர்.

உயிர்களுக்கு அறியாமையைச் செய்யும் ஆணவமல உண்மையை அவர்கள் அறியாமலிருக்கிறார்கள். அதன்காரணமாக, உயிர்கட்கு வரும் துன்பங்களுக்கு என்ன காரணம் என்பதைப் பகுத்தறிவுக்கு ஏற்ப விளக்க முடியாமலிருக்கிறார்கள்.

உயிர்கள், கடவுளால் படைக்கப்படவில்லை என்னும் உண்மையும் அவர்கள் அறியவில்லை. உயிர்களைக் கடவுள் படைக்கவில்லை என்பதற்கான விளக்கம் தடை (31) ல் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

உயிர்களைக் கடவுள்தான் படைத்தார் என்னும் கொள்கையை மற்ற சமயவாதிகள் கொள்வதால், அவர்கள் கூறும் அத்துவிதக் கொள்கை வேறுவிதமாக உள்ளது. அக்கொள்கையில், காரணகாரிய இயைபு இல்லாததால், அதை நாம் ஏற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

மற்றச் சமயவாதிகளின் கொள்கைகளை மறுத்து சிவஞான சித்தியார் பரடக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் ஆகிய இந்நூல்களிலும் விளக்கமான செய்திகள் உள்ளன. அவற்றை அந்நூல்களிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அவர்கள் கூறும் தத்துவ விளக்கம் பல்வேறு குழப்பங்களைக் கிளப்புகள் ; எனவே, அவற்றைக்குறித்து, நமது சமயத் தத்துவங்களைத் தெளிவதற்காக எழுதப்பட்ட இந்நூலில், ஏதும் குறிப்பிடப் பெறவில்லை.

44. இறைவன் ஆற்றும் ஐந்தொழில்கள் யாவை?

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகியன இறைவன் ஆற்றும் ஐந்தொழில்கள் ஆகும்.

45. இறைவன் முதல் முத்தொழில்களைத்தாமே செய்கிறான் எனில், ஐந்தொழில்வேறு முத்தொழில் வேறு தாமா?

இறைவன் ஆற்றும் ஐந்தொழில்களை முத்தொழில்களில் வைத்துப் பேசுவதும் உண்டு. ‘மறைத்தல்’ தொழிலைக்காத்தல் தொழிலிலும், ‘அருளல்’ தொழிலை அழித்தல் தொழிலிலும் அடக்கிக் கூறப்படும். ஆயினும், இறைவன் ஐந்தொழில் ஆற்றுகிறான் என்று கூறுவதே சிறப்பாகும்.

46. படைத்தல் தொழில் என்பது யாது?

அநாதியே ஆணவமலத்தைப்பற்றி, அறியாமை வயப்பட்டுக் கிடந்த உயிர்களுக்கு, அறிவு விளக்கம் ஏற்படும் பொருட்டு, மாயையிலிருந்து தனு கரண புலன போகங்களைத் தோற்றுவித்தல், ‘படைத்தல்’ எனப்படும். தனு - உடம்பு ; கரணம் - மனம் முதலிய உட்கருவிகள் ; புலனம் - உயிர்கள் உலாவும் இடம் ; போகம் - உயிர்கள் அனுபவிக்கும் போகப்பொருள்கள்.

47. காத்தல் தொழில் என்பது யாது?

அவ்வாறு படைக்கப்பட்ட தனு கரண புலன போகங்களை, ஒரு கால எல்லை வரை, நிறுத்திவைத்து, உயிர்களுக்குது பயன்படும் படிச் செய்தல், ‘காத்தல்’ எனப்படும்.

48. அழித்தல் தொழில் என்பது யாது?

ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் இறப்பிலும் உழலும் நிலையிலிருந்து, உயிர்களைச் செயலற்று இருக்குமாறு செய்து, தனு கரண புலன

போகங்களை உயிர்களிடமிருந்து பிரித்து. மாயையில் ஒடுக்குவது. 'அழித்தல்' எனப்படும். பிறப்பு இறப்புக்களில் உழன்றதால் உயிர்களுக்கு ஏற்படும் இளைப்பு நீங்கும் பொருட்டே அழித்தல் தொழில் நடைபெறுகிறது. தூலஉடலை அழித்து, சுவர்க்க நரகத்திற்கோ மறுபிறப்பிற்கோ அனுப்பப்படுவதும் 'அழித்தல்' எனப்படும்.

49. மறைத்தல் தொழில் என்பது யாது ?

ஆணவமலம் உயிர்களின் அறிவை மறைத்து நிற்கிறது ; தனு கரண புனை போகங்களைப் படைத்து அளித்த பின்பும், உயிர்கள் ஆணவமலத்தைப் பற்றி நிற்பதே அதற்குக் காரணம் ஆகும். எனவே, ஆணவமலத்தின் ஆற்றலை மிகுவித்து, மாயை கன்மங்களால் உயிர்களுக்கு உலக இன்பத்தைத் தோற்றுவித்து, தன்னைக் காட்டாமல், உலகத்தையே உயிர்கள் நோக்கியிருக்குமாறு, இறைவன் செய்தலே, 'மறைத்தல்' எனப்படும். (42) - ஆவது தடையில் விளக்கியவாறு உயிர்களின் அறிவு விருப்பம் செயல்களுக்கு ஏற்படவே, இறைவன் உயிர்களை இயக்குவதால், இறைவனைப் பற்றாமல் ஆணவமலத்தைப்பற்றி 'யான் - எனது' என்னும் செருக்குடன் நடப்பதால், இறைவன் தன்னை மறைத்து உயிர்களுக்கு உலக இன்பத்தைத் தோற்றுவித்து, 'மறைத்தல்' தொழிலைச் செய்வது இன்றியமையாததாயிற்று.

50. அருளல் தொழில் என்பது யாது ?

பல்வேறு பிறப்புக்களில் பிறந்து பிறந்து உழன்றதன் பயனாக உயிர்களுக்கு ஆணவமலப்பற்று, சிறிது சிறிதாகக் குறைகிறது, அதன் பயனாக, உயிர்களுக்கு இறைப்பற்று மிகுதியாகிறது. உயிர்களின் விருப்பம் இறைவன் மாட்டு மீதுர்வதால், இறைவன் உயிர்களுக்குத் தன்னைக் காட்டி, மலத்தின் மறைப்பிலிருந்து அவற்றைக் காத்துத் தன்னை அடையும்படிச் செய்வதே 'அருளல்' எனப்படும். தன்னை அடைந்த உயிர்கள் தன் திருவடிக்கீழ் இருந்து பேரின்பத்தை நுகரும் பொருட்டே, இறைவன் அருளல் தொழிலைச் செய்கிறான்.

51. முத்தொழிலுக்கும் ஐந்தொழிலுக்கும் என்ன வேறுபாடு ?

இறைவன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழில்களையும், 'மாயை' எனும் சடப்பொருள்களிடத்துச் செய்கிறான் ; மறைத்தல், அருளல் ஆகிய இரு தொழில்களையும் உயிர்களிடத்துச்

செய்கிறான். ஆக, ஐந்து தொழில்களையும் உயிர்களின் பொருட்டே இறைவன் செய்கிறான் என்பது தெளிவாகும். இவ்வுண்மையைச் சிவப்பிரகாசத்தில்,

“ அணுக்கள் இடர்க்கடல் தின்றும் எடுத்தே, ஊற்றம் மிக அருள்புரிதல் ஏதுவாக உரைசெய்வர்; ஒடுக்கம் இளைப்பு ஒழித்தல்; மற்றைத் தோற்றம் மலபாகம் வர; காத்தல் போகம் துய்ப்பித்தல்; திரோதாயி நிறுத்தலாகும்; போற்றவரும் அருள் அருளே ” (18)

என்று உமாபதிசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

அணுக்கள் - உயிர்கள்.

இடர்க்கடல் - பிறவித்துன்பம் ஆகிய கடல்.

52. ஐந்தொழில் எத்தனை வகைப்படும் ?

அதிசூக்கும ஐந்தொழில், சூக்கும ஐந்தொழில், தூல ஐந்தொழில் என ஐந்தொழில் மூவகைப்படும்.

53. மூவகை ஐந்தொழில்களும் எவ்வாறு நிகழ்கின்றன ?

அதிசூக்கும ஐந்தொழில் :

உயிர்கள் பிறப்புக்கு உட்பட்டிருக்கும் காலத்தில், ஒவ்வொரு உயிரின் இயல்புக்கு ஏற்ப, விடயங்களை உயிர்க்கு அறிவித்தல் படைத்தலாகும்; அறிந்தவற்றுள் உயிர்களை அழுத்துதல், காத்தல் ஆகும்; முன் அறிந்த விடயங்களிலிருந்து உயிரறிவைப் பிரித்தல், அழித்தல் ஆகும்; உயிர் ஒன்றனை அறிய வேண்டும்போது, பிறிது ஒன்றனை அறிய ஒட்டாமல் உயிரின் அறிவை மறைப்பது, மறைத்தல் ஆகும்;

அறிந்த விடயங்களை உயிர் அனுபவிக்குமாறு செய்தல், அருளல் ஆகும்.

இந்த அதி சூக்கும ஐந்தொழில் முழுவதும் உயிரினிடத்து நிகழ்வன ஆகும்.

சூக்கும ஐந்தொழில்:

உயிர்கள் பிறப்புக்கு உட்படுவதற்கு முன் உள்ள கேவல நிலையில், உயிர்களின் பொருட்டுக் கருணை ஒன்றே காரணமாக நிகழ்வது.

கேவல நிலையில் நிற்கும் உயிர்கள் பிறப்புக்கு உட்படும் தகுதி உடையனவா என்பதை அறிதல், படைத்தல் ஆகும்.

அத்தகுதி இல்லாத உயிர்களைக் கேவலத்தில் வைத்தல், காத்தல் ஆகும்.

பிறப்புக்கு உட்படும் தகுதி வாய்ந்த உயிர்களைக் கேவலத் திவிருந்து நீக்குதல், அழித்தல் ஆகும்.

கேவலத்தில் இருக்கும், அத்தகுதி இல்லாத உயிர்களுக்கு, அது கேவலம் எனத் தோன்றாது இருக்கச் செய்தல், மறைத்தல் ஆகும்.

தகுதியான உயிர்களை சகலத்தில்விட்டுப் பிறப்புக்கு உட்படச் செய்தல், அருளல் ஆகும்.

இந்த குக்கும் ஐந்தொழில்கள் முழுவதும் இறைவன் தன் இடத்தில் நடத்துவன ஆகும்.

தூல ஐந்தொழில் :

பேருழியின் முடிவில், மீண்டும் உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கும் போது, மாயையிலிருந்து தனு கரண புலன போகங்களைத் தோற்றுவித்தல், படைத்தல் ஆகும் ; அவற்றை அடுத்த பேருழிவரை நிலைநிறுத்துதல், காத்தல் ஆகும் ; அவற்றை மீண்டும் மாயையில் ஒடுக்குதல், அழித்தல் ஆகும் ; அவற்றுள் உயிர்கள் அநுபவிக்க வேண்டாதனவற்றை மறைத்து வைத்தல், மறைத்தல் ஆகும் ; அவற்றுள் உயிர்கள் அநுபவிக்க வேண்டுவனவற்றைப் பெறுமாறு செய்தல், அருளல் ஆகும்.

இந்தத்தூல ஐந்தொழில்கள் முழுவதும் உயிர்களின் பொருட்டு, சடப்பொருளாகிய பாசத்தில் நிகழ்வன ஆகும்.

தடை எண் (51)-ல் குறிப்பிடப்பெற்ற ஐந்தொழில் இஃதே ஆகும். அப்போது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய மூன்று தொழில்கள் சடப்பொருள்களிடத்தும், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய இரு தொழில்களும் உயிர்களிடத்தும் நடைபெறுவதாகக் கூறியதற்குக் காரணம், பொதுமை நோக்கிக் கூறப்பட்டது. இத்தடையில் உள்ள விடை, அந்தந்த தொழில்களின் சிறப்புத் தன்மையை நோக்கிக் கூறியதாகும்.

இந்த மூவகை ஐந்தொழில்களுள், அதிகுக்கும் ஐந்தொழில் உயிர்களுக்குள்ள சகல நிலையிலும், குக்கும் ஐந்தொழில், கேவல நிலையிலும் நடைபெறுவனவாகும். தூல ஐந்தொழில், சங்கார காலம் முதல் புனர்-உற்பவ காலம் வரை நடைபெறுவது ஆகும்.

இறைவன் இவ்வாறு மூவகையான ஐந்தொழில்கள் ஆற்றும் உண்மையைச் சிவஞானபாடியம், தீரண்டாம் குத்திரப் பேருரையின் இறுதிப்பகுதியில்,

“குக்குமம் ஆகிய ஐந்தொழில் ஆவன, சங்கரித்த பின்னர், மேற் செய்யக் கடவன ஆகிய தூல ஐந்தொழிற்கு யோக்கியம் ஆம்படி, கேவலத்தின்கண் நிசுழ்த்துவனவாம், அது யிருகேந்திர ஞானபாதத்தின் நான்காம் படலத்து இறுதியில் காண்க. அதி குக்குமம் ஆகிய தோற்றம் முதலியன ஐந்தும் அவ்வவ் விடய நுகர்ச்சி தோறும் நிகழ்தல் கண்டு கொள்க”.

என்று சிவஞானசுவாமிகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

54. இறைவன் ஐந்தொழில் ஆற்றும்போது, இவ்வுலகத்தை எவ்வாறு தோற்றுவிக்கின்றான் ?

சிற்சத்தியோடு பிரிப்பின்றி நிற்கும் சிவபெருமான், ஆன்மாக்களின் மல நோயைத் தீர்த்தல் பொருட்டுச், சுத்தமாயையில் தொழில் செய்யத் திருவுளம் கொண்ட தறுவாயில் ‘சிவம்’ எனப்படுகிறான். துன்பத்தை நீக்குதற்கு உன்னிய சமயம் அஃது ஆதலின், அதனைப் ‘பரநாதம்’ என்பர். அவ்வாறு உன்னியதன் பின், எவ்வாறு தொழில் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிய தறுவாயில் ‘சத்தி’ எனப்படுகிறான். சத்தி என்பது அடங்கி நிற்கும் ஆற்றலைக் குறிக்கும். அஃது இந்த இடத்தில் இவ்வாறு செய்யலாம் எனத் தோன்றாது நிறைவைக் குறித்து நின்றது. இந்தச் சமயத்தில் ஒரு குறிப்பு நிகழ்வினால், இச் சத்தியைப் ‘பரவிந்து’ என்பர். ‘நாதம்’ என்பது ஒலியையும், ‘விந்து’ என்பது குறியையும் உணர்த்தும்.

அதன்பின்பு எண்ணியவாறே செய்தற்கு. முதற்காரணமாய் தன்னுள் அடங்கியிருந்த சுத்தமாயையோடு கூடிய தறுவாயில், ‘நாதம்’ எனப்படுகிறது. அச் சுத்தமாயையோடு கூடிச் செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் செய்ய எண்ணியபொழுது, ‘விந்து’ எனப்படுகிறது.

முன்னர்க் கூறிய நாதம், விந்து சுத்தமாயையோடு கூடாத பொழுது உண்டானமையால் அவை 'பரவிந்து, பரநாதம்' எனப்படுகின்றன. பின்னர்க் கூறிய நாதம், விந்து, சுத்தமாயையோடு கூடியபொழுது உண்டானமையால், 'அபரநாதம்' 'அபரவிந்து' எனப்படுகின்றன. அபரநாதம், அபரவிந்துவையும் சிவம், சத்தி எனக் கூறுதலும் உண்டு. இந்த அபரநாதம், அபரவிந்துக்களே, 'இலய சிவம்' எனப்படும்.

அதன்பின், இன்னின்னவாறு செய்ய வேண்டுமென எண்ணிய பொழுது 'சதாசிவம்' எனப்படுகிறான். எண்ணும் முதன்மை சிவத்தையும், எண்ணுதற்குரிய ஆற்றல் சத்தியையும் குறித்து, அது 'சதாசிவம்' எனப்பட்டது.

எண்ணியவாறு செய்யும்போது, அவரவர் வினைப்பயனை அநுபவிக்கச் செய்யும் முறையில். அநுபவிக்க வேண்டாத கன்ம பலன்களையும், அநுபவிக்க வேண்டிய கன்மபலன்களில் உள்ள குணதோடங்களையும் மறைத்து நிற்கும்பொழுது, 'மகேசுவரன்' ஆக நிற்கிறான். அநுபவிக்க வேண்டிய ஐசுவரியங்களைக் கொடுத்தும், அநுபவிக்க வேண்டாத ஐசுவரியங்களை மறைத்தும் வைப்பதனால், 'மகேசுவரன்' எனப்பட்டது.

அவ்வாறு அநுபவிக்கும் காலத்தில், இளைப்பு ஒழித்தல் பொருட்டும், வேறு உலகத்தில் இன்பதுன்பம் அநுபவித்தல் பொருட்டும், இவ்வுலகத்தில் வேறு சரீர வாயிலாக இன்பதுன்பம் அநுபவித்தல் பொருட்டும், சங்கரித்தல் ஆகிய நிலையில் 'உருத்திரன்' எனப்படுகிறான்.

மேற்சொன்ன இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பதற்காக நிலைக்கச் செய்யும் பொழுது 'விட்டுணு' எனப்படுகிறான்.

அநுபவித்தற்கு உரிய உடல், கருவி, உலகம், பொருள் ஆகிய வற்றைத் தோற்றுவிக்கும் நிலையில் 'பிரமன்' எனப்படுகிறான்.

இவ்வாறு ஒன்பது பேதங்களில் நின்று இறைவன் இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறான்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், திகழும் ஈசன்.
உவந்துஅருள் உருத்தி ரன்தான், மால், அயன், ஒன்றின் ஒன்றும்
பவந்தரும் அருவம் நாலு இங்கு உருவம் நாலு; உபயம் ஒன்று
தவந்தரும் பேதம் ஏக நாதனே நடிப்பன் என்பர்” (164)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

55. நவந்தருபேதங்களில் நடிக்கும் இறைவனின் வடிவங்கள் எத்தனை வகைப்படும்?

இறைவன் மூவகை வடிவங்களைக் கொள்கிறான்; அவை 'திருமேனிகள்' எனப்படும். அம்மூவகைத் திருமேனிகள் வருமாறு:—

அருவத்திருமேனி - சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து
(நிட்களம்)

அருவுருவத்திருமேனி - சதாசிவம் ஒன்று.
(சுகள நிட்களம்)

உருவத்திருமேனி - மகேசுவர வடிவங்கள் இருபத்தைந்து.
(சுகளம்)

'சுகளம்' என்ற சொல்லுக்கு 'உருவம்' என்று பொருள்.

56. இறைவன் இவ்வாறு மூவகைத் திருமேனிகள் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் யாது?

தடை (54)-க்குரிய விடையில், இத்திருமேனிகளின் இன்றியமையாமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

57. அருவுருவத் திருமேனியின் சிறப்பு யாது?

அருவுருவத் திருமேனி, சதாசிவம் எனப்படும். இஃதே அனைத்துச் சிவாலயங்களிலும் மூலவராக இருக்கும் இலிங்கத் திருமேனியாகும். அருவத்திருமேனியில் ஆன்மாக்களைப் பொதுவாக நோக்கி நிற்கும் இறைவன், இந்த அருவுருவத்திருமேனியில் சிறப்பாக நோக்கி நிற்கிறான். அவ்வாறு நிற்கும்போது இறைவனின் ஞானசத்தியும் கிரியா சத்தியும் ஒரேநிலையில் சீராக, அமைந்துள்ளன. இந்த இலிங்கத்திருமேனியில் நின்றே, தன்னை வழிபடும் ஆன்மாக்களுக்கு அருளல் தொழிலைச் செய்வதால், அனைத்துச் சிவாலயங்களிலும் இத்திருமேனி நிலைபெறப் பெற்று இருக்கிறது. (நிலை பெறுதல் - பிரக்ட்டை செய்தல்)

58. உருவத்திருமேனிகள் எத்தனை வகைப்படும் ?

உருவத்திருமேனி, போகவடிவம், யோக வடிவம், வேக வடிவம் என மூவகைப்படும்.

போகவடிவம், உயிர்களுக்கு உலக இன்பத்தை வழங்கும் பொருட்டு மணக்கோலம் கொண்டிருப்பது; யோக வடிவம், இறை இன்பத்தை விரும்பும் உயிர்களுக்கு, ஞானத்தை வழங்கும் பொருட்டு ஆசிரியர் கோலம் கொண்டு இருப்பது; வேகவடிவம், இறைவனை நினைந்து வழிபடும் அன்பர்களின் துன்பத்தைப் போக்கும் பொருட்டு போர்க்கோலம் கொண்டு இருப்பது.

இத்திருமேனிகளில் இறைவன் 'மகேசுவரன்' எனப்படுகிறான். இத்திருமேனியில் நின்று உயிர்கள் விரும்பும் அனைத்தையும் வழங்குவதால், இது மறைத்தல் தொழிலைச் செய்யும் வடிவம் எனப்படுகின்றது. இத்திருமேனிகள் இருபத்தைந்து என 'வாதுள ஆகம்' வரையறை செய்துள்ளது.

59. மகேசுவரத் திருமேனிகள் இருபத்தைந்தும் யாவை ?

மகேசுவரத் திருமேனிகள் இருபத்தைந்து வருமாறு :

1. விங்கோற்பவர்	13. காம சம்கார மூர்த்தி
2. சுகாசனர்	14. சலந்தர சம்கார மூர்த்தி
3. கலியாணசுந்தரமூர்த்தி	15. திரிபுர சம்கார மூர்த்தி
4. அர்த்த நாரீசுவரர்	16. சரப மூர்த்தி
5. சோமாஸ்கந்தர்	17. நீலகண்டர்
6. சக்ரவாதர்	18. திரிபாத மூர்த்தி
7. திரி மூர்த்தி	19. ஏகபாத மூர்த்தி
8. அரி அர்த்தர்	20. பயிர்வர்
9. தக்ஷிணாமூர்த்தி	21. இடபாருடர்
10. பிஷ்டாடனர்,	22. சந்திரசேகரர்
11. கங்காளர்,	23. நடராசர்
12. காலசம்காரமூர்த்தி	24. கங்காதரர்
	25. கசுகாறுக்கிரக மூர்த்தி

மூர்த்தி என்ற சொல், வடிவை உடையவர் என்பதைக் குறிக்கும், மூர்த்தம் - வடிவம்.

மகேசுவரத் திருமேனிகள் ஆகிய இந்த இருபத்து ஐந்தும் "வியத்தலிங்கம்" எனப்படும், 'வியத்தம்' என்ற சொற்கு, வெளிப்பட்டு விளங்குவது என்று பொருள்.

60. வியத்தலிங்கம் போன்று வேறு லிங்கங்கள் உள்ளனவா ?

சிவலிங்கம் மூன்று வகைப்படும். அவை அவ்வியத்தலிங்கம், வியத்தாவியத்தலிங்கம், வியத்தலிங்கம் என்பன ஆகும். 'அவ்வியத்தலிங்கம்' என்பது நீட்கள லிங்கம் எனவும் கூறப்படும். முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு நிற்கும் சிவபெருமான் அவ்வியத்தலிங்கவடிவில் உள்ளார். இதனையே பரமாதம், பரவிந்து என்கிறார்கள். "வியத்தாவியத்தலிங்கம்" என்பது அருவருவத்திருமேனி ஆகிய சிவலிங்கவடிவம் ஆகும். சிவபெருமான் இந்தத் திருமேனியில் நின்று 'அருளல்' தொழிலைச் செய்கின்றான். "வியத்தலிங்கம்" என்பது, மகேசுவர வடிவங்கள். (தடை (59)ஐக் காண்க).

இந்தத் திருமேனிகளைக் கொண்டே, சிவபெருமானை வழிபட வேண்டும்.

61. அவ்வாறாயின் ஒவ்வொரு திருமேனிக்கும் ஒவ்வொரு சத்தி உள்ளதா? அவை யாவை ?

தத்தவங்களைக் கடந்து நிற்கும் பரசிவன் பராசத்தியுடன் என்றும் நீக்கமற நிற்கின்றான். அவன் நவம்தரும் திருமேனிகள் கொள்ளும்போது, அந்தந்தத் திருமேனி பேதத்திற்கு ஏற்ப சத்தி பேதங்களையும் கொள்கிறான்.

அவ்வாறு கொள்ளும் சத்திபேதங்கள் வருமாறு :-

1. சிவம்-சத்தி; 2. நாசம்-விந்து; 3. சதாசிவன்-மனோன்மணி
4. மகேசன் - மகேசை; 5. உருத்திரன் - உமை; 6. மால் - திரு;
7. அயன்-வாணி,

இவ்வாறு சத்திபேதங்கள் இருப்பினும், அவற்றினின்றும் அவன் என்றும் பிரிந்து இருப்பதில்லை. பராசத்தியில் நின்று, பரசிவன் உயிர்களை எவ்வாறு நடத்தத் தந்த திருவுளம் கொள்கிறானோ அவ்வாறே அந்தந்த சத்திகளும் (ஆற்றல்கள்), உயிர்கட்கு அருளை வழங்குகின்றன.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞான சித்தியாரில்,

“ எத்திறம் தின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவனும்
திற்பன் ” (165)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

62. சிவபெருமான், சத்தியாகிய அருளோடு எவ்வாறு இருக்கிறான் ?

உலகில் உள்ள இருளைச் சூரியன் போக்குகிறான்; ஆயினும், சூரியன் தான் நேராக அதனைச் செய்யாமல், தன் சத்தியாகிய ஒளியால் அதனைச் செய்துபோல, சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு உள்ள மலமயக்கத்தைத் தான் நேரில் நின்று போக்காமல், தன் சத்தியாகிய அருளால் அதனைச் செய்கிறான். சூரியன் தன் ஒளியை விட்டு நீங்காப் பிறுப்பதுபோல, இறைவனும் தன் அருளைவிட்டு நீங்காமலே நிற்கிறான். ஒளியின்றிச் சூரியன் இல்லை; சூரியனின்றி ஒளி இல்லை. அவ்வாறே சிவம் இல்லையேல் சத்தி இல்லை; சத்தி இல்லையேல் சிவம் இல்லை.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரின்,

“ அருள்அது சத்தி ஆகும் அனந்தனக்கு ; அருளைஇன்றித்
தெருள்சிவம் இல்லை ; அந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி இல்லை ;
மருளினை அருளால் வாட்டி மன்னுமிர்க்கு அளிப்பன் ; கண்கட்டு
இருளினை ஒளியால் ஒட்டும் இரவியைப் போல ஈசன் ” (239)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

63. சிவபெருமானும் சத்தியும் கொள்ளும் திருமேனிகளை எதிலிருந்து கொள்கிறார்கள் ?

சிவபெருமான் அநாதி முத்தச் சித்துருவானவன், ஆணவமலப் பற்றுடைய ஆன்மாக்களுக்கு உள்ள தேகம்போல், ஏகதேச அறிவைச் செய்யும், மலத்தோடுகூடிய மாயாகாரியங்களால் ஆகிய வடிவத்தை அவன் கொள்கதில்லை. அவன் அனைநாளாகிய சத்தியையே, தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டுள்ளான். இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியார்,

“ நாயகன் எல்லா ஞானத் தொழில் முதல் நண்ணலாலே,
காயமோ மாயை அன்று ; காண்பது சத்தி தன்னால் ” (61)

என்று பேசுகின்றது.

64. மகேசுவர வடிவங்கள் வரை வழிபாட்டுக்கு உரியன என்று தடை (59)-க்கு விடை கூறும்போது, சொல்லப்பட்டது. அவ்வாறாயின், அதற்குக் கீழ் உள்ள உருத்திரன், மாள், அயன் ஆகிய மூவரும் சிவபெருமானின் வடிவங்கள் இல்லையா ?

சிவபெருமானின் உருவத்திருமேனிகள் நான்கும் ‘ அதிகாரம் ’ எனவும், அருவருவத் திருமேனி ஒன்று ‘ போகம் ’ எனவும், அருவத்திருமேனி நான்கும் ‘ இலயம் ’ எனவும் கூறப்படும். இவையனைத்தும் சிவபெருமானின் சுதந்திரவடிவங்கள் ஆகும்.

சிவம், சத்தி இரண்டும், எல்லாம் ஒடுங்குவதற்கு ஜீடமாய் நின்றலால், ‘ லயம் ’ எனப்படும்.

சதாசிவம், ஏனைய மூர்த்தங்களைத் தோற்றுவித்தலால், ‘ போகம் ’ எனப்படும்.

மகேசுவரத்தில், இருபத்தைந்து மூர்த்தமும் சுத்தவித்தையில் பிரமவிட்டுணுவும் தோன்றித் தொழில் செய்வதால், மகேசுவரம், சுத்தவித்தை எனனும் இரண்டும், ‘ அதிகாரம் ’ எனப்படும்.

இறைவன் உயிர்களுக்குப் போகம் முறலியவற்றைத் தானாக நின்றுச் செய்வன்; பிறரைக் கொண்டும் செய்விப்பான். தானாக நின்று செய்யும்போது, மகேசுவரனாய் நின்று செய்வான்; பிறரைக் கொண்டு செய்யும்போது வித்தியேசுரனாய் நின்று செய்வான். பிறரைக் கொண்டு செய்வது ‘ பொது ’ எனவும், தானாக நின்று செய்வது ‘ சிறப்பு ’ எனவும் கூறப்படும். எனவே, இறைவனின் அருளைத் தானாக நின்று செய்யும் மகேசுவர வடிவத்தை வழிபட்டுப் பயன் பெறும்பொருட்டு, மகேசுவர வடிவம் வரை வழிபாட்டுக்கு உரியது என்று கூறப்பட்டது. இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபாடியம் இரண்டாம் குத்திரம் நான்காம் அதிகாரத்தில்,

“ குக்கும அதிகார அவத்தையில் நின்று மகேசன் இறுவாய் ஆகிய
பேதங்களைச் சம்புபக்கம் எனவும், தூல அதிகாரத்தில் நின்று
அநந்தேசன் முதலிய பேதங்களை அனுபக்கம் எனவும் அறிக ”
என்று சிவஞானசுவாமிகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

65. இறைவன் தன் ஆற்றல் ஆகிய சத்தியைக் கொண்டே ஐந்தொழில் செய்வதற்கு என்ன காரணம்? தானே நேரிற் நின்று அதைச் செய்யாததற்கு என்ன காரணம்?

இறைவன் தன் நிலையில் எந்தவித விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாதவன் ; ஞானமே வடிவானவன். உயிர்கள் ஆணவமல மறைப்புக்கு உள்ளாகி யூருப்பதால், அவற்றிற்கு அறிவுவிளக்கம் செய்யும் பொருட்டு இறைவன் கீழிறங்கி வரவேண்டியுள்ளது. எனவே, உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டும், தன் நிலையில் எந்தவிதக் குறையும் ஏற்படாதிருக்கும் பொருட்டும், ஐந்தொழிலை இறைவன் நேரிடையாகச் செய்யாமல், தன் குணமாகிய அருளைக் கொண்டு செய்கிறான்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியார்,

“குறித்தது ஒன்று ஆக மாட்டாக் குறைவிலன் ஆத லானும்
நெறிப்பட நிறைந்த ஞானத் தொழில்உடை நிலைமை யானும்
வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பால் மேவுதல் இலாமை யானும்
நிறுத்திடும் நினைந்த மேனி நின்மலன் அருளி னாலே” (65)
என்று பேசுகின்றது.

இறைவனின் சிறப்பு இயல்பு :

66. இறைவனின் சிறப்பு இயல்பு என்பது யாது ?

எண் குணம் உடையவனாக இருப்பதே இறைவனின் சிறப்பு இயல்பு ஆகும்.

67. எண் குணங்கள் யாவை ?

தன்வயம் உடைமை, தூய உடம்பு உடைமை, இயற்கை யுணர்வு உடைமை, முற்றுணர்வு உடைமை, இயல்பாகவே பாசம் இன்மை, பேரருள் உடைமை, முடிவில் ஆற்றல் உடைமை, வரம்பில் இன்பம் உடைமை, என்னும் இவையே இறைவனின் எண்குணங்கள்.

68. இறைவன் எண்குணம் உடையவன் என்பதற்குச் சாத்திரப் பிரமாணம் யாது ?

“நெஞ்சவிடு தூது என்னும் சாத்திரத்தில் உமாபதிசிவம்,
யார்க்கும் எழுதா இயற்குணங்கள் எட்டானை” (100)

என்று சாத்திரப்பிரமாணம், இறைவன் எண்குணம் உடையவன் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. திருக்குறளிலும் (9), திருமுறைகளில் பல இடங்களிலும் இதற்குப் பிரமாணம் உள்ளது.

69. உபநிடதங்களில் இறைவனின் குணத்தைச் ‘சச்சிதானந்தம்’ என்கிறார்களே ? இதற்கும் எண்குணத்திற்கும் தொடர்பு உண்டா ?

உபநிடதங்களில் வரும் ‘சச்சிதானந்தம்’ என்ற சொல் சிவாகமங்கள் கூறும் எண்குணத்தையே, மூன்றாக வைத்துப் பேசப் படுவதையே குறிக்கும்.

சத்து + சித்து + ஆனந்தம் = சச்சிதானந்தம்

‘சத்து’ என்பது, என்றும் ஒரே தன்மையில் நிற்பது ஆகும் ;

‘சித்து’ என்பது, என்றும் ஒரேதன்மையில் முற்றுணர்வுடன் நிற்பது ஆகும் ;

‘ஆனந்தம்’ என்பது, குறைவிலா நிறைவுடைய பேரின்பம் உடைமையாகும்.

எண்குணங்களுள்,

தன்வயம் உடைமை, தூயஉடம்பு உடைமை, பேராற்றல் உடைமை, இயல்பாகவே பாசமின்மை, என்ற நான்கும் ‘சத்து’ ஆகிய தன்மையைக் குறிக்கும்.

இயற்கை உணர்வுடைமை, முற்றுணர்வு உடைமை, பேரருள் உடைமை, என்ற மூன்றும் ‘சித்து’ ஆகிய தன்மையைக் குறிக்கும்.

வரம்பில் இன்பம் உடைமை, என்றொரு குணம் ‘ஆனந்தம்’ ஆகிய தன்மையைக் குறிக்கும்.

இவ்வாறு, எண்குணமும் சச்சிதானந்தமும் ஒரே பொருளை உடையனவே ஆகும்.

70. இறைவனைக் ‘குணாதீதன்’, ‘நிர்க்குணன்’ என்று உபநிடதங் களில் கூறப்படுகின்றதே ? இவ்வாறு கூறுவதற்கு என்ன காரணம் ?

உயிர்க்குள்ள மாயா குணங்கள் மூன்று உள்ளன. அவை சத்துவம், இராசதம், தாமசம் எனப்படும். இம்மூக்குணங்களுள் ஒன்றுகூட இல்லாதவன் இறைவன். எனவே, இறைவன் குணாதீதன், நிர்க்குணன் எனப்படுகிறான். அஃதன்றி, குணமே இல்லாதவன்

எனக்கூறுவது பொருந்தாது குணம் இல்லாமல் எந்த ஒரு பொருளும் இருப்பதில்லை என்பது கண்கூடு. குணமில்லையேல் குணியுமில்லை. ஆக, இறைவன் குணமே இல்லாதவன் என்று கூறினால், இறைவனே இல்லை என்றே பொருள்.

71. எண்குணங்களின் இன்றியமையாமை யாது?

1. தன்வயம் உடைமை என்பது, பிறர்வயப்பட்டு நடத்தாமல், தான் விரும்பியவற்றைத் தாம் விரும்பியவாறே செய்தல். அவரவர்க்கு உரிய வினைப்பயனை அவரவர்க்குச் சென்றடையுமாறு செய்வதற்கு இக்குணம் இறைவனுக்கு இன்றியமையாதது ஆகும்.

2. தூய உடம்பு உடைமை என்பது, உயிர்களுக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டு, இறைவனுக்கு உருவமும் தேவைப்படுவதால், இந்தக் குணம் இன்றியமையாத தாயிற்று. உயிர்களின் உடம்புபோல் இது மாசுடையதன்று.

3. இயற்கை உணர்வுடைமை என்பது, பிறரால் அறிவிக்கப்படாமல் தானே எல்லாவற்றையும் அறியும் அறிவு ஆயற்கையாகவே உடையவன் இறைவன். பொறிபுலன்களால் அறியும் அறிவுடையவன் என்பதை மெய்ப்படுத்துதற்கு இக்குணம் இன்றியமையாததாயிற்று.

4. முற்றுணர்வுடைமை என்பது, எல்லாவற்றையும் எப்போதும் ஒரேசமயத்தில் உணரும் தன்மையுடையவன் இறைவன் என்பதைக் காட்டுதற்கு இக்குணம் இன்றியமையாததாயிற்று.

5. இயல்பாகவே பாசமின்மை என்பது, ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்டு உயிர்களைப் போல் அல்லாமல், என்றும் ஆணவமலச் சார்பு அற்றவன் இறைவன் என்பதை மெய்ப்படுத்துவதற்கு இக்குணம் இன்றியமையாததாயிற்று.

6. பேரூன் உடைமை என்பது, எல்லா உயிர்களிடத்தும் என்றும் குறையாத - கைம்மாறு கருதாத பேருங்குணையை உடையவன் என்பதைக் காட்டுதற்கு, இக்குணம் இன்றியமையாததாயிற்று.

(7) முடிவில் ஆற்றல் உடைமை என்பது, எந்த ஒரு தீய ஆற்றலையும் எந்த, நேரத்திலும் தடுத்து நிறுத்தும் எல்லையற்ற ஆற்றலை உடையவன் இறைவன் என்பதை மெய்ப்படுத்தும் பொருட்டு, இக்குணம் இன்றியமையாததாயிற்று.

(8) வரம்பில் இன்பம் உடைமை என்பது, இறைவன் எந்தக் குறையுள் இல்லாதவன்; விருப்பு வெறுப்பு அற்றவன்; உயிர்களின் இன்பத்திற்கு எல்லையாக இருப்பது துன்பம். எத்தகைய துன்பமும் இல்லாத எல்லையற்ற இன்பம் உடையவன் இறைவன் என்பதை நிலை நாட்டுதற்கு இக்குணம் இன்றியமையாததாயிற்று.

72. இத்தகு எண்குணங்களைக் குறித்துச் சிவாகமங்களில் எவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது?

சிவாகமங்கள் டைமோழியில் உள்ளன. எனவே, எண்குணங்கள் சிவாகமங்களில்வடசொற்களாலேயே கூறப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:

(1) தன்வயம் உடைமை	- சுதந்திரத்துவம்
(2) தூய உடம்பு உடைமை	- விசுத்ததேகம்
(3) இயற்கை உணர்வு உடைமை	- அநாதி போதம்
(4) முற்றுணர்வு உடைமை	- சர்வஞ்ஞத்துவம்
(5) இயல்பாகவே பாசம் இன்மை	அல்லது பாசங்களின் நீங்குதல் - நிராமயான்மா
(6) பேரூன் உடைமை	- அலுப்த சத்தி
(7) முடிவில் ஆற்றல் உடைமை	- அனந்த சத்தி
(8) வரம்பில் இன்பம் உடைமை	- நிருப்தி

உயிர் இயல்பு:

73. உயிரின் பொது இயல்பு யாது?

உயிர் தனித்து நிற்கும் இயல்புடையதன்று; ஏதேனும் ஒரு பொருளைப் பற்றி நிற்பதே உயிர்க்கு இயல்பாகும். இறைவனை அன்றி, வேறு பொருள்களைப் பற்றி நிற்பதே உயிர்க்குப் பொது இயல்பாகும். சரளி சரணங்களுடன் நின்று ஐந்தவத்தைப்படுவது, உயிர்களுக்குப் பொது இயல்பு ஆகும். அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டாததும், உயிர்க்குப் பொது இயல்பு ஆகும்.

74. உயிர்கள் எத்தனை கைப்படும்?

விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்று உயிர்கள் மூன்று வகைப்படும்.

75. இவ்வாறு உயிர்கள் மூன்று கையாகப் பகுக்கப்பட்டிருப்பதற்கு என்ன காரணம்?

உயிர்கள், ஆணவமல மறைப்புக்கு உட்பட்டு இருக்கும் நிலையைக் கொண்டு இவ்வாறு பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

“சகலர்” ஆகிய நம்மைப்போன்றவர்கள். ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலக்கட்டு உடையவர்களாக இருக்கிறோம். ‘பிரளயாகலர்’ ஆன்மாக்கள், ஆணவம். கன்மம் ஆகிய இருமலக் கட்டுடையவர்கள். ‘விஞ்ஞானகலர்’ ஆன்மாக்கள், ஆணவமலக் கட்டு மட்டும் உடையவர்கள்.

ஆணவமல ஆற்றல்கள், ‘விஞ்ஞானகலர்’ ஆன்மாக்களில் குக்குமமாயும், ‘பிரளயாகலர்’ ஆன்மாக்களில் தூலமாயும், சகல வர்க்கத்து உயிர்களாகிய நம்மிடம் தூலதரமாயும் உள்ளன.

‘விஞ்ஞானகலர்’ ஆன்மாக்களுக்கும் சுத்த மாயாகன்மங்கள் உண்டு; அவற்றால் அவர்கள் பிணிக்கப்படவில்லை; ‘பிரளயாகலர்’ ஆன்மாக்களுக்கும் சுந்தாசுத்த மாயை கன்மங்கள் உண்டு; அவற்றால் அவர்கள் பிணிக்கப்படுவதில்லை.

ஆணவமலத்தின் ஆற்றல்கள், மூவகைப்பட்ட ஆன்மாக்களிலும் ஒவ்வொரு நிலையிலும், பல்வேறு வகைப்பட்டு நிகழ்கின்றன. எனவே ஆன்மாக்கள் மூன்று வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வுண்மையைத் திருவருட்பயனில்,

“திரிமலத்தார் ஒன்று அதனில் சென்றார்கள் அன்றி
ஒருமலத்தார் ஆயும் உளர்” (12)

என்று உமாபதிசிவம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

76. எடவுள் ஒருவரே என்கிறோம்; அதுபோல எத்தனை உயிர்கள் உள்ளன என்று கூற முடியுமா?

உயிர்களின் எண்ணிக்கை இத்தனை என்று அளவிட்டுக் கூற இயலாததாக உள்ளது. இறைவன் ஒருவன் என்று கூறுதற்குக் காரணம், அவன் ஆணவமலக் கட்டுக்கு உட்படாதவனாகவும் எல்லா ஆற்றலும் உடையவனாகவும் இருப்பதனாலேயே ஆகும். உயிர்கள் எண்ணற்றவை என்று கூறுவதற்குக் காரணம், அவற்றுள் ஒவ்வொரு உயிரும் ஒவ்வொரு விதமாக ஆணவமல மறைப்புக்கு

உட்படுவதாலேயே ஆகும். ஒவ்வொரு உயிரின் இயல்பும் வேறுவேறு விதமாக இருக்கின்றன. இயல்பு வேறுபாடுகளைக்கொண்டே உயிர்கள் பல எனக் கூறுகிறோம். எனவே, எத்தனை உயிர்கள் உள்ளன என்பதை நம்மால் வரையறுத்துக் கூற முடியாமலிருக்கிறது.

இவ்வுண்மையை நிலைநாட்டும் பொருட்டுத் திருவருட்பயனில்,

“பிறந்தநாள் மேலும் பிறக்கும்நாள் பேரலும்
துறந்தோர் துறப்போர் தொகை” (11)

என்று உமாபதிசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

77. எல்லா உயிர்களும் பிறவிக்கு வந்து விட்டனவா? அல்லது இன்னும் பிறப்புக்கு உட்படாமல் இருக்கும் உயிர்கள் உள்ளனவா?

எல்லா உயிர்களும் பிறவிக்கு வந்துவிட்டன. இறைவன் ஆற்றும் ஐந்தொழில் அநாதியே நிசழ்வதால், அனைத்து உயிர்களும் அநாதியே பிறப்புக்கு உட்பட்டுவிட்டன. ஆனால், பின்னர் நிகழும் கேவலத்தில் தங்கி முன்பின்குப பிறப்புக்கு வரும் உயிர்கள் பல உண்டு.

அநாதி கேவலத்தில் நின்ற அனைத்து உயிர்களுக்கும், இறைவன் ஒரே தன்மையை உடைய நுண்ணுடலை, அநாதியே வழங்கிவிட்டதால், அனைத்து உயிர்களும் பிறவிக்கு வந்துவிட்டன என்பது தெளிவு. இவ்வுண்மையை நிலைநாட்டும் பொருட்டு, “பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்று திருவள்ளுவர் கூறியருளியுள்ளார். “அநாதி கேவலம்” என்பது, பிறப்புக்கு உட்படாதநிலை என்று பொருள். ‘நுண்ணுடல்’ என்பது. மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய அந்தக்கரணங்கள் மூன்றும், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் சேர்ந்த எட்டுப்பொருள்களால் ஆகிய குக்கும சரீரம். இதனைப் ‘புரியட்டகாயம்’ என்றும் கூறுவர்.

அநாதிகேவலத்தில் நின்ற அனைத்து உயிர்களுக்கும் (எவ்வுயிர்க்கும்) இறைவன், அநாதியே நுண்ணுடலை வழங்கியுள்ளான் என்ற உண்மையைப் போற்றிப் பரிபுரையில்,

“ஞானத்தின்

கண்ணை மறைத்த கடிய தொழில் ஆணவத்தால்

என்னும் செயல்மாண்ட எவ்வுயிர்க்கும் — உள் நாடிக்க

உட்புலனால் காணார்தம் கைக்கொடுத்த கோலேபோல்
பொற்புடைய மாயைப் புணர்ப்பின் கண் - முற்பால்
தனுகாணமும் புலனமும் தந்து அவற்றால்
மனம் முதலா வந்த விகாரத்தால் - வினை இரண்டும்
காட்டி அதனால் பிறப்பு ஆக்கிக் கைக்கொண்டு
நீட்டறிவு காட்டும் வினை போற்றி” (10-13)

என்று உமாபதிசிவம் கௌரிவாடுக்கியுள்ளார்.

78. எல்லா உயிர்களும் முத்தி பெற்ற பின்பு, இறைவன் ஆற்றும் ஐந்தொழிலும் நின்று தானே தீரவேண்டும்? அவ்வாறாயின் ஐந்தொழில் அநாதி என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?

உயிர்கள் எண்ணற்றவை என்பதைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எண்ணற்றவை என்பதற்குக் கணிதநூலில் கடைப் பிடிக்கப்படும் ‘எண்ணிலி’ என்ற சொல்லைக் கொண்டு பொருள் கொள்ள வேண்டும். அஃதாவது எண்ணிலியிலிருந்து எத்தனை தொகையைக் கழித்தாலும், மீதம் எண்ணிலியாகவே இருக்கும். இந்நெறி முறையில் வைத்துக் கிந்தித்தால், எத்தனை உயிர்கள் முத்திபெற்றாலும், முத்தி பெறவேண்டிய உயிர்களின் தொகை எண்ணிலியாகவே இருக்கும். எனவே, இறைவனின் ஐந்தொழில்களும் என்றும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் என்பது இனிதே பெறப்படும்.

“எண்ணிலி’ என்றால் எண்ண முடியாத தொகையினை உடையது என்பது பொருளன்று; தொகையே அற்றது என்று பொருள்.

உயிர்கள், எத்தனை என்பது நம்மால் எண்ணமுடியாதே அல்லாமல், இறைவனாலும் எண்ணமுடியாதன அல்ல; உயிர்கள் எத்தனை உள்ளன என்பது முற்றறிவுடைய இறைவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் எண்ணற்ற இயல்பு வேறுபாடுகளை உடைய உயிர்கள், முத்தி பெறுவதற்கு உரிய காலமும் எண்ணிலியாகவே இருக்கவேண்டும். எனவே, எத்தனை உயிர்கள் முத்தி பெற்றாலும், முத்திபெறவேண்டிய உயிர்கள் எண்ணிலியாகவே இருக்கும் என்பது தெளிவு. முடிவே இல்லாத ஒரு காலத்தைத்தான், தொகையற்ற காலம் என்று கூறுகிறோம். எனவே, ஐந்தொழிலுக்கு என்றும் முடிவே இல்லை. ஆக, ஐந்தொழில் அநாதி என்பது தெளிவாயிற்று.

79. ‘அநாதிகேவலம்’ என்பது யாது?

உயிர் பிறப்புக்கு உட்படாத நிலை, அநாதிகேவலம் எனப்படும். அஃதாவது, உயிர் அநாதியே ஆணவமலத்தைப்பற்றி அறிவையும் செயலையும் இழந்து நிற்கும் நிலை என்பது. இதனைக் ‘காரண கேவலம்’ என்றும் கூறுவர்.

அந்நிலையில் ஆணவமலம் ஒன்றை அன்றி, வேறெதனையும் உயிர் பற்றி நிற்பதில்லை. அப்போது உயிர்க்கு உடல் ஏதும் இல்லை. எனவே, எதனையும் அறியவோ செய்யவோ இயலாமல், அந்நிலையில் உயிர், இருட்டில் அழுந்தி நிற்கும் எழித்த கண்போல, ஆணவ இருளில் அழுந்தி, அதனை விட்டு நீங்கும் வழியை அறியாமல் நிற்கும்.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவப்பிரகாசத்தில்,

“ஆங்குஅறிவை அறிவரிதாய், அறிகருவி அணையா
ஆதலினால் இருள்மருவும் மலர்விழ்போல் அதுவாய்
நீங்கும்வகை இன்றி, நித்தனியாபகமாய் அங்ஙண்
நிற்பது, ‘கேவலம்’ என்று நிகழ்த்தும் நூலே” (33)

என்று உமாபதிசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

80. உயிர் பிறப்புக்கு உட்பட்ட நிலை யாது?

உயிர் பிறப்புக்கு உட்பட்ட நிலை ‘சகலம்’ எனப்படும். ‘சகலம்’ என்ற சொற்குக் கலை முதலிய தத்துவங்களோடு கூடியது என்று பொருள்; அதிலிருந்தே ‘சகலம்’ என்று சொல், உயிர்க்கு வந்தது.

சகலநிலையில் உயிர், உடல்களைப் பெற்று, போகப்போருள் களை அனுபவிக்கிறது. மனோவாக்குக் காரியங்களால் வினைகள் பல செய்கின்றது; வினைகளுக்கு ஏற்ற உடல்கள் பலவற்றைப் பல பிறவிகளில் பெறுகின்றது.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“உருவினைக் கொண்டு போக பாக்கியத்து உன்னல், செப்பல்,
வருசெயல் மருவிச் சத்தம் ஆதியாய் விடயம் தன்னில்
புரிவதும் செய்து இங்கு எல்லா யோனியும் புக்குழன்று,
நிரிதரும் ‘சகலம்’ ஆன அவதையில் சீவன் சென்றே.” (229)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

81. கேவலம், சகலம் தவிர வேறு என்னென்ன நிலைகள் உயிர்க்கு உள்ளன?

உயிர்க்குக் காரண நிலைகள் மூன்று உள்ளன; அவை கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்பனவாகும். காரணகேவலம், காரணசகலம் பற்றி. முந்திய இரு தடைகளில் சண்டோம். இனி, காரண சுத்தம் பற்றிய உண்மையை இத்தடையில் காண்போம்.

‘காரணசுத்தம்’ என்பது, உயிர் மும்மலங்களும் நீங்கி, முத்தி பெறும் நிலையாகும்.

அந்நிலையில், உயிர்க்கு நல்வினை - தீவினைகளில் சமபுத்தி ஏற்படும்; அப்போது இறையருளில் அழுந்தும்; ஞானகுருவின் அருளுரையைப் பெறும்; பெறவே, மும்மல நீக்கம் பெற்று, ஆன்ம போதம் நீங்கி, நிறைவான அறிவைப்பெறும். அந்நிலையில் இறைவன் திருவடியை அடையும். அதுவே சுத்தநிலை ஆகும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“இருவினைச் செயல்கள் ஒப்பில், ஈசன்தன் சத்தி தோய்,

குருவருள் பெற்று ஞான யோகத்தைக் குறுகி, முன்னைத் திரிமலம் அறுத்துப் பண்டைச் சிற்றறிவு ஒழித்து; ஞானம்

பெருகி நாயகன்தன் பாதம் பெறுவது சுத்தம் ஆமே” (230)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

82. காரணநிலைகள் மூன்று தவிர உயிர்க்குள்ள காரிய நிலைகள் யாவை?

உயிர்க்குக் காரிய நிலைகள் ஐந்து உள்ளன. அவை சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம் துரியாதீதம் என்பன. அவற்றைக் காரியாவத்தை என்று கூறுவர். அவத்தை - நிலை இவற்றைத் தம்மில் விழிப்பு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படக்கம் என்று கூறுவர்.

83. இந்த ஐந்து அவத்தைகளும் எவ்வாறு நிகழ்கின்றன?

உயிர் பிறப்புக்கு உட்படுவதற்கு முன்பு, ஆணவ மலத்தை மட்டும் பற்றி நின்றது; அப்போது உயிர் கருவி கரணங்கள் முதலிய தத்துவங்களோடு கூடி இருக்கவில்லை. எனவே அந்நிலை ‘கேவலம்’ எனப்பட்டது. கேவலம்-தனித்திருப்பது.

நாம் உறங்கும்போது கருவிகரணங்கள் நம்முடன் உள்ளன. ஆனால் அவை அப்போது செயல்படாமல் இருக்கின்றன. எனவே, உறங்கும்போதும் நாம் ஒருவகை கேவலநிலையிலேயே இருக்கிறோம் என்பது புலனாகிறதல்லவா? உறக்கத்தை “நித்திய கேவலம்” என்பர். நாம் விழித்து எழுந்த உடன், கருவிகள் தொழிற்படுகின்றன” நாம் விழித்திருக்கும் நிலையினை ‘விழிப்புநிலை’ அல்லது ‘நனவு நிலை’ என்கிறோம்.

கருவி கரணங்கள் தொழிற்படும் நிலையிலிருந்து அவை தொழிற்படாமல் ஒடுங்கும் நிலைவரை, ஐந்து நிலைகளாகப் பகுத்திருக்கிறார்கள். ஐந்து அவத்தைகளும் அவ்வாறே நிகழ்கின்றன.

84. ஒவ்வொரு நிலையிலும் எத்தனை கருவிகரணங்கள் தொழிற்படுகின்றன?

‘சாக்கிரம்’ எனப்படும் நனவுநிலையில், முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படுகின்றன. (35)

‘சொப்பனம்’ எனப்படும் கனவுநிலையில், இருபத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படுகின்றன. (25)

‘சுழுத்தி’ எனப்படும் உறக்கநிலையில் மூன்று கருவிகள் தொழிற்படுகின்றன. (3)

‘துரியம்’ எனப்படும் பேருறக்கநிலையில் இரண்டும், ‘துரியாதீதம்’ எனப்படும் உயிர்ப்படக்கநிலையில் ஒன்றும் தொழிற்படுகின்றன. (2) & (1)

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“சாக்கிரம் முப்பத்து ஐந்து நுதலினில், கனவு தன்னில் ஆக்கிய இருபத்து ஐந்து களத்தினில், சுழுனை மூன்று நீக்கிய இதயம் தன்னில், துரியத்தில் இரண்டு நாபி, நோக்கிய துரியாதீதம் நுவலில் மூலத்தில் ஒன்றே” (223)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

இப்பாடலில், ஒவ்வொரு அவத்தையும் எந்தெந்த இடத்தில் நிகழ்கிறது என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

‘இலாடத்தானம்’ என்னும் நெற்றியில் நனவு நிகழ்கிறது

‘கண்டத்தானம்’ என்னும் கழுத்தில் கனவு நிகழ்கிறது ;

‘இதயத்தானம்’ என்னும் நெஞ்சில் உறக்கம் நிகழ்கிறது ;

‘நாபித்தானம்’ என்னும் கொப்பூழில் பேருறக்கம் நிகழ்கிறது

‘மூலாதாரம்’ என்னும் குதத்துக்கும் குறிக்கும் நடுவே உள்ள அடிப்பாகத்தில் உயிர்ப்படக்கம் நிகழ்கிறது.

ததம் - மலவாய் ; குறி - பிறப்புறுப்பு.

85. ஒவ்வொரு அவத்தையிலும் தொழிற்படும் கருவிகள் எவை?

1. மெய், வாட், கண். மூக்கு, செவி - ஞானேந்திரியம் ஐந்து,
கை, கால், வாய், எருவாய், கருவாய்-கன்மேந்திரியம் ஐந்து.
நாற்றம், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை - சத்தாதிவிடயம் ஐந்து.
(விடய தன்மரீத்திரை)

வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், } - வசனாதிவிடயம்
ஆனந்தம். } ஐந்து

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், } பிராணாதிபத்து
சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், } (தசவாயுக்கள்)
கேவகக்கன் & சனஞ்சயன்

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் - அந்தக்கரணம் நான்கு.

புருடத்தத்துவம் ஒன்று

ஆக, முப்பத்தைந்தும் சாக்கிராவத்தையில் தொழிற்படும் கருவிகள் ஆகும்.

2. மேற்கண்ட முப்பத்தைந்து கருவிகளில், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப் பத்துக்கருவிகள் நீங்கலாக, எஞ்சியுள்ள இருபத்தைந்தும் சொப்பனாவத்தையில் தொழிற்படும் கருவிகள் ஆகும்.

3. அந்தக்கரணங்களில் ‘சித்தம்’ ஒன்றும், தசவாயுக்களில் ‘பிராணன்’ ஒன்றும், ஆக மூன்றும் சுழுத்தியவத்தையில் தொழிற்படும் கருவிகள் ஆகும்.

4. பிராணவாயு, புருடன் ஆகிய இரண்டும் துரியாவத்தையில் தொழிற்படும் கருவிகள் ஆகும்.

5. புருடன் என்னும் ஒன்று மட்டும் துரியாதீத அவத்தையில் தொழிற்படும் கருவியாகும்.

86. இந்த ஐந்து அவத்தைகள் தவிர, உயிர்க்கு வேறு அவத்தைகள் உள்ளனவா?

காரணநிலைகள் ஆகிய கேவலம், சகலம், சுத்தம் ஆகிய மூன்றிலும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்ற ஐந்தும் நிகழும்

இவற்றை கேவல சாக்கிரம், கேவல சொப்பனம், கேவல சுழுத்தி கேவலதுரியம், கேவல துரியாதீதம் என்றும், சகல சாக்கிரம், சகல சொப்பனம், சகல சுழுத்தி, சகல துரியம், சகல துரியாதீதம் என்றும், சுத்தசாக்கிரம், சுத்த சொப்பனம், சுத்த சுழுத்தி, சுத்த துரியாதீதம் என்றும் பதினைந்தாக வைத்துப் பேசுவதும் உண்டு. சுத்த சாக்கிரம் முதலியனவற்றை நின்மல சாக்கிரம் முதலியனவாகக் கூறுவர். இவற்றைப்பற்றிய விரிவான விளக்கங்களைச் சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், சிவப்பிரகாசம், உண்மை நெறி விளக்கம் ஆகிய சாத்திரங்களிலிருந்து தெளிவாகக் கற்கலாம்.

87. இவ்வளவு அவத்தைகளுக்கும் உட்படும் ‘உயிர்’ என்பது தான் யாது?

‘உயிர்’ என்பது யாது என்பதைக் குறித்துச் சிவஞானசித்தியாரிலும் சிவப்பிரகாசத்திலும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது, இந்த உடம்பிற்கு வேராக உள்ளது; உயிர்க்கு அறிவு இச்சை செயல் என்பன இயல்பாகவே உள்ளன; அவை ஏகதேசமாகவே (ஒரளவு) விளங்கப்பெறும்; நன்வினை தீவினைகளைச் செய்து அவற்றிற்கு ஏற்ப இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கும்; சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தாநிலைகளை உடையது. அதன் உண்மை நிலை துரியாதீதம் ஆகும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியார்

“ உயிர்தனப் படுவது இந்த உடலின்வேறு உளதாய் உற்றுச்
செயிர் உறும் இச்சா ஞானச் செய்திகள் உடையது ஆகிப்

பயில்உறும் இன்பத் துன்பப் பலன்களும் நுகரும் ; பார்க்கில்
துயிலொடும் அஞ்ச அவத்தைப் படும் ; உண்மை துரியாதீதம்'' (187)
என்று பேசுகின்றது.

உயிர்கள் எண்ணில்லாதன ; என்றும் உள்ளவை ; ஆணவ
மலத்தின் இருளில் அழுத்தி, நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஈடான
சரீரங்களைக் கடவுள் அருளால் பெறுவன ; அந்த சரீரங்கள்
வாயிலாக, இருவினைப் போகங்களை நுகரும்போது அவை வினை
வயத்தால் வந்தவை என்பதை உணராமல், மீண்டும் மீண்டும்
நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து, அவ்வினைகளுக்கு ஏற்றபடி
சுவர்க்கம், நரகம், பூமி என்னும் இடங்களில் பிறந்தும் இறந்தும்
பிறவிச் சுழலில் பட்டு உழலும் ; அவ்வாறு உழன்று வரும்போது
இறுதியில், ஆணவமல நெகிழ்ச்சி ஏற்பட்டு, குருவருளால் உயிரின்
அறிவில் ஞானம் பிரகாசிக்கும். அந்த ஞானத்தால், மலவிருள் நீங்கி,
சிவபெருமானின் திருவடியை அடைந்து இன்புறும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவப்பிரகாசம்,

என் அரிதாய் நித்தமாய் இருள்மலத்தில் அழுத்தி
இருவினையின் தன்மைகளுக்கு ஈடான யாக்கை
அன்னால் அருளால் நண்ணி, அவை அவராய், அதனால்
அலகில்திகழ் போகங்கள் அருந்தும் ஆற்றாய்,
புண்ணியபாவம் புரிந்து போக்குவரவு உடைத்தாய்ப்
புணரும் இருள் மலபாகம் பொருந்தியக்கால், அருளால்
உளிதிலவும் ஒளியதனால் இருள்அகற்றிப் பாதம்
உற்றிடும்நல் பசுவருக்கம் என உரைப்பர் உணர்ந்தோர்'' 19

என்று பேசுகின்றது.

88. உயிர்க்குப் 'பசு' எனப் பெயர் வந்ததற்கு என்ன காரணம்?

உயிர் எந்தெந்தப் பொருளைச் சார்ந்து நிற்கிறதோ, அந்தந்தப்
பொருளில் வசிப்புண்டு நின்று அறியும் வியாபகத்தன்மை உடையது.
தனக்கென தனித்ததொரு வியாபகத்தன்மை இல்லாதது ; அநாதியே
ஆணவமலத்தைப் பற்றியதால், அம்மலத்தால் மறைப்புண்டு, பாச
சம்பந்தம் உடையதாக இருப்பதால் 'பசு' எனப்பெயர் பெற்றது.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

'அசித்துஅரு வியாபகம் போல் வியாபகம் அருவம் இங்கும்
வசித்திட உரும் வியாபி' எனும் வழக்கு உடையனாகி
நசித்திடா ஞானச்செய்தி அநாதியே மறைத்து நிற்கும்
'பசுத்துவம்' உடையன் ஆகிப் பசு' என நிற்கும் ஆன்மா'' 210

என்று அருணந்திரமம் விளக்கியருளியுள்ளார்.

89. ஆணவமல மறைப்புக்கு உட்பட்டுக் கிடந்த உயிருக்கு
உடல்கள் எப்படி வந்தன?

உயிர்கள் அவ்வாறு ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்டுக் கிடந்த
போது இறைவன் இரக்கப்பட்டு, அசுத்தமாயையில் தோன்றிய
காரணசரீரத்தைப் பொருத்தகிறான் ; அந்நிலையில் உயிரின்
அறிவிச்சை செயல்கள் பொது வகையால் விளங்கப் பெறுகின்றன.

பின்பு கஞ்சுக சரீரத்தைப் பொருத்தகிறான் ; அதனைப்
பெற்றதும் உயிரின் அறிவிச்சை செயல்கள் சிறப்பு வகையால்
விளக்கப்பெறுகின்றன.

பின்பு குணசரீரத்தையும், குக்கும, தூல சரீரங்களையும்
பொருத்துகின்றான். இவ்வாறு உயிர்க்கு ஐந்துவகையான உடல்கள்
உள்ளன.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியார்,

''மாயையின் வயிற்றுள் மனனி விரும்பெயல் ஞானம்இச்சை
ஏயும் அக் கலாதி மூன்றால் ஏக தேசத்தின் ஏய்ந்து இங்கு
ஆயும் முக் குணங்கள் அந்தக்கரணங்கள் ஆதி எல்லாம்
காயம் பெத்தங்கள் ஆகிக்கலந்து உடன் நிற்கும் ஆன்மா'' (211)

என்று தெளிவுறுத்துகின்றது.

90. உயிர்க்கு இறைவன் உடல்கள் பலவற்றை வழங்குவதற்கு
என்ன காரணம்?

உயிர்கள் அறிவித்தால் அன்றித் தாமே எதையும் அறியும்
அறிவுடையன அல்ல. இவ்வுண்மையைச் சிவப்பிரகாசம்,

''தனக்கென அறிவிலாதான் ; தான் இவை அறிந்து சாரான்''
(64) என்று பேசுகின்றது. எனவேதான், இறைவன் உயிர்களுக்கு
உடல்கள் பலவற்றை வழங்கி அறிவிக்கிறான்.

91. உயிர்கள் உடலின் வாயிலாகவே அறியும் இயல்புடையன என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்?

ஐம்பொறிகளில் ஏசேனும் ஒன்று இல்லாமற்போனால், அதன் வாயிலாகப் பெறும் அறிவு உயிர்க்குக் கிடைக்காமற் போய்விடுகிறதல்லவா? இதிலிருந்து இதனை அறியலாம். இவ்வுண்மையைத் திருவருட்பயன்.

“ பொறியின்றி ஒன்றும் புணராத புந்தி ” (15)

எனப் பேசுகின்றது.

92. அறிவிக்கவே அறியும் இயல்பு உடையது ஆன்மா என்பதை எப்படி அறிவது?

உயிர், தான் அறியும் ஒவ்வொரு விடயத்தையும் ஒவ்வொரு இத்திரியத்தின் வாயிலாகவே அறிகிறது. அவ்வாறு அறிந்ததையும் பின்னர் மறந்துவிடுகிறது. ஒருவன் அறிவிக்க அறிகிறது; அறிவுடைய தன்னையே தான் அறியாமல் இருக்கிறது. இவற்றிலிருந்து உயிர் தானே எதையும் அறிந்திடும் சுதந்திர அறிவு உடையது என்று என்பது புலனாகிறது; எனவே, இறைவன் அறிவிக்க அறியும் இயல்புடையது உயிர் என்பது கெளரவம்.

இவ்வுண்மையைச் சி ஞானசித்தியார்,

“ அறிந்திடும் ஆன்மா, ஒன்றை ஒன்றினால் அறிதலானும்,
அறிந்தவை மறத்தலானும், அறிவிக்க அறிதலானும்,
அறிந்திடும் தன்னையும் தான் அறியாமையானும், தானே
அறிந்திடும் அறிவன் அன்றும்; அறிவிக்கஅறிவன் அன்றே ”
(233)

என்று பேசுகின்றது.

93. அறிவிக்க அறியும் இயல்புடைய உயிர்க்கு எவ்வாறு அறிவு நிகழ்கிறது?

ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகளாலும், சத்தாதி விடயங்களாலும், குரிய சுதந்திர முதலிய விளக்கும் கருவிகளாலும், ஐந்தகாலம் நிகழ்காலம் நெருங்காலம் என்னும் காலங்களாலும், நல்வினை தீவினைகளாலும், உருப்பெற்றுள்ள உடம்புகளாலும், அநுமானங்களாலும், ஆசுவாசங்களாலும், சகலநிலையில் வேறொருவரால் உணர்த்தப்படுதலாலும் உயிர்க்கு அறிவு நிகழ்கிறது.

கருவிகள் ஒன்றுமின்றி இருக்கும் கேவல நிலையில், உயிர் ஒன்றையும் அறியவில்லை.

உயிரின் இவ்விருநிலைகளையும் அறியவில்ல இறைவன் கருணை ஒன்றே காரணமாக, மேற்கூறிய எல்லா ஏதுக்களையும் கொண்டு, உயிர்க்கு அறிவிக்கிறான்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“ கருவியால், பொருளால், காட்டால், காலத்தால், கருமம் தன்னால்,
உருவினால், அளவால், நூலால், ஒருவரால், உணர்த்தலானும்
அருவனாம் உண்மை தன்னில் அறியாது நின்றலானும்
ஒருவனே எல்லாந்தானும் உணர்த்துவன் அருளினாலே. ” (234)

என்று அருளிச்செய்துள்ளார்.

94. உயிரின் சிறப்பு இயல்பு யாது?

உயிர், எந்த எந்தப் பொருளைப் பற்றி நிற்கிறதோ, அந்த அந்தப் பொருளின் தன்மையே தன் தன்மையாய் நிற்கும் இயல்பு உடையது. இதனைச் 'சார்ந்ததன் வண்ணமாம் தன்மை உடையது உயிர்' என்பர். இத்தன்மையே உயிரின் சிறப்பு இயல்பு ஆகும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபாடியம் ஆறாம் குத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில்,

“ ஆன்மா எதனை யெதனைச் சார்ந்தான், அதனதன் சுபாவமே
தன் சுபாவமாய், அதவதுவாய் நிற்பன் என்றும், இங்ஙனம்
ஆகலான், சிவனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பழிச் சிவன் குணங்கள்
ஆகிய எண்குணங்களும், தன் தன்மையாக் கொண்டு, சிவனையாய்
நிற்பன் ”.

என்று சிவஞானசுவாமிகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

95. உயிர், பாசமாகிய உலகத்தைச் சார்ந்து நிற்கையில், அஃது இறைவனைச் சாரும் சிறப்பியல்பு உடையது என்று எப்படி அறிவது?

உலகத்தைப் பற்றி நிற்கும் உயிர், இறைவனைப் பற்றும் சிறப்பு இயல்பு உடையது என்பதை ஓர் உவமையால் அறியலாம்.

கடலில் உள்ள தண்ணீர், உட்பையும் சார்ந்து நிற்கிறது ; கடலையும் சார்ந்து நிற்கிறது. 'கடல்' என்ற சொல்லுக்கு ஆகாயம் என்று பொருள். நீருக்குக் கடலாகிய ஆகாயத்தினிடத்தும் உப்பினிடத்தும் சம்பந்தம் உள்ளது போல, உயிருக்குப் 'பதி' யினிடத்தும் 'பாச' த்தினிடத்தும் சம்பந்தம் உளது என்பது தெளிவு,

எனவே, உலகத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் உயிர், இறைவனைச் சாரும் சிறப்பியல்பு உடையது என்பது பெறப்பட்டது,

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்தும் பொருட்டுச் சிவஞான போதம் ஏழாம் குத்திரம் மூன்றாம் அதிகரண வெண்பாவில்,

“ தன்கடல் நீர் உப்புப் போல் ”

என்ற உவமை சுரட்டப்பட்டுள்ளது.

96. 'சத்து' ஆகிய இறைவனையும் 'அசத்து' ஆகிய உலகத்தையும் உயிர் எவ்வாறு சார்ந்து நின்று அறிகிறது ?

சத்தைச் சத்தினால் சத்தின்கண் அதுவதுவாய் நின்று அறியும் உயிர், அசத்தை அசத்தினால் அசத்தின்கண் நின்று அறியும். இரண்டு பொருள்களையும் அறியும் உயிர் இரண்டுமல்லாத 'சதசத்து' எனப்படும்.

இவ்வாறு அறியும்போது, மலரின் கண் அதன் வாசம் அடங்கித் தோன்றுவது போல், அசத்தின்கண்ணும் சத்தின்கண்ணும், ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றும் இயல்பினை உடையதாய் இருக்கும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபோதம் ஏழாம் குத்திரம் மூன்றாம் அதிகரண முதல் வெண்பாவில்.

“ மலர் மணம் போல் தொக்கு ”

என்று தெளிவுறுத்தப்பட்டது.

IV ஆணவமலத்தின் இயல்பு:

97. ஆணவமலம் என்பது யாது ?

தடை (82)-க்குக் கூறிய விடையில், உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்யும் ரு ஒபொருள் இருக்கவேண்டும் என்பது பெறப்பட்டது. அவ்வாறு உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்யும் பொருள் ஒன்று உண்டு

என்றால், அஃது ஆணவமலம் ஒன்றே ஆகும். அஃதன்றி, வேறு எந்தப்பொருளாலும் உயிர்க்கு அறியாமை ஏற்படுவதில்லை. உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்வது எதுவோ, அஃதே ஆணவமலம். இவ்வுண்மையை “ உண்மை விளக்கம் ” என்னும் சாத்திரத்தில்,

“ அறியாமை ஆணவம் ” (22)

என்னும் இரண்டே சொற்களால், திருவதிகை மனவாசங்கடந்தார் கூறியருளியுள்ளார்.

98. மாயையே உயிர்க்கு அறியாமையைச் செய்வது என்று சில தத்துவவாதிகள் கூறுகிறார்களே ?

மாயையிலிருந்தே இறைவன் நமக்குள்ள உடல்களையும் நாம் இருக்கும் இவ்வுலகத்தையும் படைத்து, நமக்குத் தந்துள்ளான். இவ்வுலகாலும் நமது உடலாலும் நம்முடைய அறிவு விளக்கம் பெறுகிறதே அன்றி, நமக்கு அறியாமை ஏற்படுவதில்லை என்பது கண்கூடு. மேலும், மாயையாலான இவ்வுடலைப் பெற்ற பிறகும், நமக்குள்ள ஆணவமலப் பற்று நீங்கவில்லை. எனவேதான், மாயை தான் நமக்கு அறியாமையைச் செய்கிறது என்ற ஒரு வகை மயக்கம் காரணமாக அத்தத்துவவாதிகள் கூறுகிறார்கள்.

நமது அறிவு இச்சை செயல்களை இயங்கச் செய்து, நாம் இதற்கு முன்பு அறியாத பல விடயங்களை அறியச் செய்வது மாயாகாரியங்களே ஆகும்.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“ மலம் என வேறு ஒன்று இல்லை; மாயா காரியம் அது என்னில், இலகுஉயிர்க்கு இச்சா ஞானக் கிரியைகள் எழுப்பும் மாயை; விலகிடும் மலம்; இவற்றை வேறும்அன்றி அதுவேறு ஆகி, உலகுஉடல் கரணம் ஆகி உதித்திடும்; உணர்ந்து கொள்ளே. ”

(171)

என்று அருணந்திசிவம் அதியற்புதமாக விளக்கியருளிச் செய்துள்ளார்.

99. ஆணவமலம் உயிரின் அறிவை எவ்வாறு மறைக்கிறது ?

ஆணவமலம் உயிரறிவை இரண்டு நிலைகளில் நின்று மறைக்கிறது. ஒன்று, அநாதியே ஆன்மா பிறப்புக்கு உட்படாத கேவல நிலையில் நின்று மறைப்பது; மற்றொன்று, உயிர் பிறப்புக்கு

உட்பட்டுப் பல பிறவிகள் எடுத்தும் சகலநிலையில் நின்று மறைப்பது.

ஆணவமலம், ஆன்மாவின் கேவலநிலையில் நின்று ஆன்ம அறிவை, அதன் ஆவாரகசத்தியால் மறைக்கிறது. அந்நிலையில் ஆன்மாவின் அறிவு இச்சை செயல்களில் எதுவுமே சிறிதும் இயங்காமல் முடங்கிக்கிடக்கும்; அப்போது ஆன்மா சடப்பொருள் போலவே கிடக்கும். 'ஆவாரகம்' என்றால், முழுமையாக மறைப்பது என்று பொருள். இவ்வாறு மறைப்பது, ஆணவமலத்தின் தனி இயல்பு; இதனை ஆணவமலத்தின் 'சிறப்பு இயல்பு' அல்லது 'சொருப இலக்கணம்' என்று கூறுவர்.

ஆணவமலம், ஆன்மாவின் சகலநிலையில் நின்று ஆன்ம அறிவை, அதன் அதோநியாமிகா சத்தியால் மறைக்கிறது. அந்நிலையில் ஆன்மாவுக்கு விபரீத உணர்வுகளை, ஆணவமலம் தோற்றுவிக்கிறது. நிலையில்லாத பொருளை நிலையான பொருள் என்றும், துன்பம் தரும் பொருளை இன்பத்தரும் பொருள் என்றும், தகுதி இல்லாத தன்னைத் தகுதி உடையவன் என்றும் கருதும் உணர்வு, ஆன்மாவுக்கு ஆணவமலத்தின் இந்த அதோநியாமிகா சத்தியைக் கொண்டு ஆணவமலம் மறைப்பதாலேயே ஏற்படுகின்றது. 'அதோநியாமிகை' என்றால் கீழ்நோக்கிச் செலுத்துவது என்று பொருள். இவ்வாறு ஆன்மாவின் சகலநிலையில் ஆன்மாவின் அறிவு இச்சை செயல்களை விபரீத விடயங்களில் செலுத்துவது ஆணவமலத்தின் பொது இயல்பு. இதனை ஆணவமலத்தின் 'தடத்த இலக்கணம்' என்றும் கூறுவர்.

எப்படிப் பார்த்தாலும், ஆன்மாவுக்கு அறியாமையினை வினைவிப்பது ஆணவமலமே - ஆணவமலம் ஒன்றே ஆகும்.

இவ்வுண்மையை நமக்குத் தெளிவிக்கும் பொருட்டுச் சிவஞான பாடியும் நான்காம் குத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில்,

"அறியாமையை வினைத்து நிற்பது, எனக் கேவலத்தில் நின்ற நிலைபற்றிக் கூறும் இலக்கணமே, மலத்திற்குத் தன் இயல்பு; கருவிகளோடு கூடி அவத்தை உறுவதாகிய விபரீத உணர்வைச் செய்வது எனச் சகலத்தில் நின்ற நிலைபற்றிக் கூறும் இலக்கணமே பொது இயல்பு; ஆகலின், மலத்திற்கு இருவகை இலக்கணமும் ஈண்டே கூறப்பட்டன" என்று சிவஞானசுவாமிகள் அருளிச் செய்துள்ளார்கள்.

100. ஆணவமலமே உயிரறிவை மறைக்கிறது என்ற உண்மையை ஆன்மா அறியாமலிருப்பதற்கு என்ன காரணம்?

இறைவன், அங்கிங்கு எனாதபடி எங்கும் வியாபித்து உள்ளான் என்ற உண்மையை ஓரளவு அறிந்திருந்தாலும், அந்த இறைவனை முழுமையாக அறிய முடியாமல் இருப்பதற்கு எது காரணமாக உள்ளதோ அஃதே ஆணவமல உண்மையையும் அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது.

இறைவனை உள்ளவாறு உணராமல் இருப்பதற்குக் காரணம், 'யான் - எனது' என்னும் செருக்குக் கொண்டு நாம் திரிவதே ஆகும்; அந்தச் செருக்கை நமக்கு விளைவிப்பது ஆணவமலமே நாகும். அதனால் தான் ஆணவமலமே உயிரறிவை மறைக்கிறது என்ற உண்மையை ஆன்மா அறியாமலிருக்கிறது. இவ்வுண்மையை, நகைச்சுவைக் குறிப்புடன் உமாபதிசிவம், திருவருட்பயனில் செளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

கற்புள்ள பெண்கள் பிற ஆடவர்களைச் சேரமாட்டார்கள்; எனவே தம் செருக்கை கணவர்களுக்கு மட்டுமே தம்மைக் காட்டி நிற்பர். ஆனால், ஆணவமலம் ஆகிய கற்புடைய இந்தப் பெண், தன் கணவனாகிய தன்னைப்பற்றி நிற்கும் ஆன்மாவுக்கும் தன்னைக் காட்டாமலே இருப்பாள். என்னே இவள் கற்பின் பெருமை!

இக்கருத்தை விளக்கும் திருவருட்பயன் வருமாறு:

"பலரைப் புணர்ந்தும், இருட் பாவைக்துண்டு, என்றும் கணவர்க்கும் தோன்றாத கற்பு"

101. உயிர்கள் எண்ணிவியாக இருப்பதுபோல, ஆணவமலமும் பலவாகவா உள்ளது?

ஆணவமலம் ஒரே பொருளாகவே உள்ளது; அதன் ஆற்றல்கள் தான் பலவாக உள்ளன.

102. ஆணவமலத்தின் ஆற்றல்கள் யாவை?

ஆணவமலம் ஒன்றே. அஃது எண்ணில்லாத ஆற்றல்களை உடையதாக உள்ளது. அநாதி கேவலத்தில் ஆன்மாக்களின் அறிவையும் தொழிலையும் மறைத்து நிற்கிறது. சகலத்தில் ஆன்மாவுக்கு விபரீத உணர்வுகளைத் தோற்றுவித்து, உலக போகங்களை நுகரும் பொது, 'எனது சொந்த முயற்சியாலேயே இவற்றைப் பெற்றேன்; எனக்குமேல் எவரும் இல்லை; நானே

இவற்றை அனுபவிக்கப் பிறந்தவன்' என்னும் செருக்கை விளைவிக்கின்றது; இவ்வாறு ஒவ்வொரு ஆன்மாவிலும் இந்த உணர்வைத் தோற்றுவிப்பதால், அதன் ஆற்றல் அளவிட்டு அறிதற்கு அரிதாக இருக்கிறது. செம்பினில் களிம்பு இருப்பதைப்போல, ஆன்மாக்களோடு விரவி நின்று, கேவலம் சகலம் ஆகிய இருநிலைகளிலும் ஆன்மாக்களுக்கு அஞ்ஞானத்தை நிகழ்த்துகின்றது.

இவ்வுண்மையை விளக்கிச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“ஒன்றதாய், அனேக சத்தி உடையதாய், உடனாய், ஆதி
அன்றதாய், ஆன்மாவின் தன் அறிவொடு தொழிலை
நின்றுபோத் திருத்துவத்தை நிகழ்த்திச் செம்பினில் களிம்பு
ஏய்ந்து,
என்றும் அஞ்ஞானம் காட்டும் ஆணவம் இயைந்து நின்றே.”
(170)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

104. செம்பில் களிம்பு இருப்பது இயல்பாக உள்ளது; அதுபோல ஆணவமலம் ஆன்மாவுக்குக் குணமாக உள்ளதா?

ஒரு குருடனது கண்ணில், அக்கண்ணின் ஒளியை மறைத்து நிற்கும் படலம் (cataract) கண்ணின் குணம் என்று கூறமுடியாது; அதுபோலவே, ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து நிற்கும் ஆணவமலமும் ஆன்மாவின் குணமன்று. கண்ணின் ஒளியை மறைக்கும் படலம், கண்ணுக்கு ஏற்பட்ட குற்றம்; குறைபாடு. அதுபோலவே, ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்கும் ஆணவமலமும், ஆன்மாவுக்கு ஏற்பட்ட குற்றம்; குறைபாடே ஆகும். ஆணவமலம் ஆன்மாவுக்குக் குணமன்று என்னும் உண்மையைச் சிவஞான சித்தியாரில்,

“புருடன்தன் குணம் அவித்தை எனில் சடம் புருடன் ஆகும்;
குருடன்தன் கண்ணின் குற்றம் கண்ணின்தன் குணமோ? கூருய்;
மருள், தன்தன் குணம்அது ஆகி, மலம்அசித்து ஆகி நிற்கும்;
தெருள், தன்தன் குணம்அது ஆகிச் சித்துஎன நிற்கும் சீவன்” (175)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

105. ஆணவமலம் என்ற ஒரு பொருள் இல்லாமலிருந்தால், ஆன்மாக்கள் எந்நிலையில் இருக்கும்?

ஆணவமலம் என்றொரு பொருள் இல்லாமலிருந்தால், உயிர்க்குப் பிறவித் துன்பமே ஏற்படாது. உயிர்கள் படும் அனைத்துத் துன்பங்களுக்கும், ஆணவமல இருப்பே காரணமாகும். இன்னும் சொல்லப்

போனால், ஆணவமலம் ஒன்று மட்டும் இல்லையானால், கடவுள் இவ்வுலகத்தைப் படைத்திருக்கத் தேவையே ஏற்பட்டிருக்காது.

இவ்வுண்மையை விளக்கியே, திருவருட்பயனில்,

“இருள் இன்றேல் துன்பு என்?” (27)

என்று உமாபதிசிவம் அருளிச்செய்தார்.

V கன்ம மலத்தின் இயல்பு

106. கன்மம் அநாதியே உள்ளது என்பது தடை (33) க்குள்ள விடையில் கூறப்பட்டது. அக்கன்மம் எத்தனை வகைப்படும்?

அநாதியே உள்ள கன்மம் ‘மூலகன்மம்’ எனப்படுகிறது; அது ‘காரண கன்மம்’ எனவும் கூறப்படும். கன்மம் காரிய நிலையில் இருவகைப்படும். அவை நல்வினை, தீவினை எனப்படும். நல்வினையைப் ‘புண்ணியம்’ என்றும், தீவினையைப் ‘பாவம்’ என்றுச் கூறுவர். இவ்விருண்டும் ‘சாரிய கன்மம்’ எனப்படும்.

107. நல்வினை, தீவினை என்பன யாவை?

‘நல்வினை’ என்பது, உயிர்களுக்கு மனம் வாக்குக் காயங்களால் நன்மை செய்வது; ‘தீவினை’ என்பது, அவ்வாறு நன்மை செய்யாமல் தீமை செய்வது.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு;

“இதம் மனம் வாக்குக் காயத்து உயிர்க்கு உறுதி செய்தல்;
மற்று அது செய்யாமை” சித், (103) அகிதம்

108. மனத்தினால் உண்டாகும் நல்வினைகள் யாவை?

இரக்கம் உடைமை, பொறுமை, பிறர்பொருள் விரும்பாமை, செய்நன்றி மறவாமை, வஞ்சகமின்மை, நடுநிலை நிற்பல், மனிதாபிமானம், பேராருமையின்மை, பேராசைஇன்மை, பிறர்துயர் கண்டு இரக்கப்படுதல், பிறர்மனை விழையாமை முதலியன.

109. வாக்கினால் உண்டாகும் நல்வினைகள் யாவை?

புறம்கூறாமை, உண்மை பேசுதல், இனியன சொல்லுதல் கடுஞ்சொல் விவக்கல்; திருமுறைகளையும் சித்தார்த்த சாத்திரங்களையும் ஒதுதல், அறவழிகளைப் போதித்தல் முதலியன.

110. காடத்தினால் செய்யப்படும் நல்வினைகள் யாவை ?

பகுத்துண்ணல், தியானம் செய்தல், நந்தவனம், சோலைகள், முதலியன உண்டாக்குதல், குளம் தோண்டல், கிணறு தோண்டல், திருக்கோயில்களில் துப்புரவுப் பணிசெய்தல், திருமுறைப் பாட சாலைகள் அமைத்தல், சித்தாந்த சாத்திரங்களை ஒதுவித்தல், கேட்டல், கேட்பித்தல் முதலியன.

111. மனலாக்குக் காயத்தினால் செய்யப்படும் தீவினைகள் யாவை ?

மேற்குறிப்பிட்ட இவற்றிற்கு மாறான செயல்கள் அனைத்தும் தீவினைகள் ஆகும்.

112 சிவபெருமானால் விதிக்கப்பட்ட அறங்கள் யாவை ?

1. உயர்ந்தாரோடு பொருந்த நடத்தல்
2. யாவரிடத்தும் அன்புடனிருத்தல்
3. கருணை உணர்வுடன் இருத்தல்
4. தத்தம் குலத்துக்குரிய கிரியைகளை அனுட்டித்தல்
5. தக்கவர்களை உபசரித்தல்
6. யாவரிடத்தும் நட்புடன் பழகுதல்
7. சாத்துவிக்ருணத்தைக் கொண்டிருத்தல்
8. ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி வாழ்தல்
9. தக்கவர்களுக்கு உவகையுடன் தானம் செய்தல்
10. தன்னைவிட மூத்தவர்களை வணங்குதல்
11. பணியோடு இருத்தல்
12. உண்மை பேசுதல்
13. பிறர்மனை விழையாது இருத்தல். வரைவின் மகளிரை விரும்பாதிருத்தல்.
14. தீயவழியில் பொறி புலன்களைச் செலுத்தாதிருத்தல்.
15. தக்கன-தகாதனவற்றைப் பகுத்து அறிதல்.
16. குலதெய்வத்தை வழிபடுதல்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு.-

“ஒழுக்கம் அன்பு அருள் ஆசாரம் உபசாரம் உறவு சீலம்
வழுக்கிலாத்தவம் தானங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை
அழுக்கிலாத்துறவு அடக்கம் அறிவொடு அர்ச்சித்தல் ஆதி
இழுக்கிலா அறங்கள் ஆனால், இரங்குவான் பணிஅறங்கள்.”
(சித் - 113)

113. இருவினைகளின் இலக்கணம் யாது ?

நல்வினை தீவினை எனப்படும் இருவினைகளும் மனம் வாக்குக் காயங்களினால் செய்யும் போது, தொடங்குகின்றன. அவற்றிற்குப் பயன்களாக வரும் இன்ப துன்பங்களை நுகரும் போது, நாசம் அடைகின்றன. நாசம் அடைவதற்கு முன்பு, மாயாகாரியமான சரீரங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அந்தந்தச் சரீரங்களில் நின்று, ஆணவமலத்துடன் கூடி இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்காகச் செய்யும் முயற்சிகளால், மீண்டும் உற்பத்தியாகின்றன ; அதனால் பிறப்புக்களைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு இருக்கின்றன. இவ்வாறு இருவினைகளும் ‘நாசோற்பத்தி’ உடையனவாக உள்ளன. ஒவ்வொரு பிறப்பின் இறுதியிலும் இரு வினைகளும் குக்கும வடிவில் நின்று, இறைவன் ஆணைப்படி இன்பதுன்பங்களைத் தருகின்றன.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு :

“இருவினை அநாதி, ஆதி இயற்றலால் நுகர்வால் அந்தம்:
வருமலம் சார்ந்து, மாயா உருவுகள் மருவி, ஆர்த்துத்
தருசெயல் முறைமையாலே, தான் பலபேதம் காட்டி
அருஅதாய் நின்று, அரன்தன் ஆணையின் அமர்ந்து செல்லும்”
(சித் - 130)

114. ஒரு பிறப்பில் வரும் இன்ப துன்பங்களுக்கு அவரவர் செய்யும் முயற்சியும், முயற்சியின்றிக் கிடக்கும் சோம்பேறித்தனமுமே காரணம் என்று கூறலாமா ?

இங்கப்பிறப்பில் பொருள் ஈட்டி இன்பத்தை அனுபவிக்க விரும்பி ஒருவன் பெரும் முயற்சி செய்தாலும், எதிர்பார்த்த பயனுக்கு மாறாகப் பெருந்துன்பத்தை அவன் அனுபவிப்பதைக் காண்கிறோம். வேறொருவன் முயற்சி ஏதும் செய்யாமலே

இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கிறோம். எனவே, இப்பிறப்பில் வரும் இன்பதுன்பங்களுக்கு அவரவர் செய்யும் முயற்சியும் சோம்பலும் காரணமாக இல்லை என்பது தெளிவு. இத்தகு காட்சிப் பிரமாணங்களிலிருந்து, முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினை தீவினைகளே இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கப்படும் இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணம் என்பது பெறப்படுகிறது.

இந்தப் பிரமாணம் வருமாறு :

“ இருவினைச் செயல்கான் ; இம்மை இரும்பொருள் இன்பம்
வேண்டி,
வருவினை செய்யுங்காலை மடி வரும் ; மடியும் இன்றித்
தருவினை அதனில் அத்தம் தான்அறும் ; துயரும் தங்கும் ;
ஔருவினை செய்யாதோரும் உடையர் இவ் உலகத்துள்ளே ”
சித்தியார் - (80)

115. முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்ப, இப்பிறப்பில் இன்பதுன்பங்கள் வருகின்றன என்றால், வினைகாரணமாக உடல் வந்ததா? உடல் காரணமாக வினை வந்ததா? எது முந்தியது?

ஒவ்வொருவரும் அவரவர் உடல்களோடு பொருந்தி நின்றே வினைகளைச் செய்கிறார்கள் ; அத்தந்த வினைகளுக்கு ஏற்பவே, அடுத்த பிறப்பில் உடல்கள் வந்து சேர்கின்றன, இவ்வாறு அமைவது எதுபோல் உள்ளது என்றால், மரத்திலிருந்து வித்தும் வித்திலிருந்து மரமும் வந்து அமைவதுபோல் உள்ளது. அஃதாவது, நல்வினை தீவினைகள் ஆகிய இந்த காரியகன்மங்களால் உடல்களும், அவ்வுடல்களால் கன்மங்களும் மீண்டும் மீண்டும் பல்வேறு பிறப்புக்களில் தோன்றித் தோன்றி வருகின்றன. இவ்வாறு வருவது, ஆற்றில் நீர் ஓடும்போது, ஒன்று போக ஒன்றாய் பெருக்கு வந்து கொண்டு இருப்பதைப் போல் உள்ளது,

இவ்வாறு உடல்களும் வினைகளும் மாறி மாறி வருவதைப் ‘பிரவாக அநாதி’ என்பர்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு :

“ உடல் செயல் கன்மம், இந்த உடல் வந்தவாறு எது என்னில்,
விடப்படும் முன்உடம்பின் வினை இந்தஉடல் வினைக்கும் ;

தொடர்ச்சியால் ஒன்றுக்கு ஒன்று தொன்றுதொட்டு அநாதி ;
வித்தின்

இடத்தின்மலம், மரத்தின் வித்தும் வந்து இயையுமாப் போல்”
சித்தியார் - (100)

இவ்வாறு இருப்பினும், முதல் உற்பவத்தில், இறைவன் கருணை காரணமாக, எல்லா உயிர்களுக்கும் மாயையிலிருந்து நுண்ணுடலைப் படைத்தளிக்கிறான். நுண்ணுடலில் இருக்கும் மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய அந்தக்கரணங்கள், விருப்பு வெறுப்புக்களை உயிர்களின் இச்சாசக்தி காரணமாக உண்டாக்குகின்றன. இவ்விருப்பு வெறுப்புக்களையே, தொடக்க வினைகளாகக் கொண்டு, இறைவன் உயிரகட்குப் பல்வேறு தூல உடல்களைப் படைத்தளிக்கிறான். இதன் பின்னர், தூல உடல் செய்யும் வினை காரணமாக, மறுபிறப்புக்களில், வெவ்வேறு உடல்கள் அமைகின்றன, உடல், வினை என்னும் இரண்டும் ஒன்றுக்கு ஒன்று காரணம் ஆகின்ற முறைமை, இதன் பின்னரே ஏற்பட்டது.

115. மறுபிறப்பு உண்டு என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் எவ்வாறு நிறுவுகின்றது?

இந்தப் பிறப்பில் நாம் பெறும் கல்வி, செல்வம், நற்குலத்தில் உதித்தல் முதலியவைகளும், அவற்றைப் பெறாது இருத்தலும்,

இந்தப் பிறப்பில் நமக்கு ஏற்படும் இன்பங்களும் துன்பங்களும்,

இப்பிறப்பில் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள நீடித்த ஆயுளும் குறுகிய ஆயுளும் ஆகிய இந்த ஆறுவகைப் புண்ணிய பாவங்கள்,

நாம் பிறப்பதற்கு முன்பே, நமக்கு ஏற்பட்ட கருவினுள் குக்குமமாக அமைந்து கிடந்தனவே ஆகும்.

இந்த ஆறு புண்ணிய பாவங்கள் எப்படி வந்தன என்றால் குக்குமமாகக் கிடந்த அவற்றைப் பெறுவதற்காக தூலமாக முற்பிறப்பில் நாம் மேற்கொண்ட விருப்பு வெறுப்புக்களாலேயே வந்தன.

இப்பிறப்பில் வரும் அத்தகைய புண்ணிய பாவப் பயன்களை அனுபவிப்பதற்காக நாம் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள், நல்வினை தீவினைகளாகி, மறுபிறப்பில் நாம் எடுக்க இருக்கும் உடம்பைப்

பொருந்தி, மேலும் மேலும் இன்பதுன்பங்கள் ஏற்படுதற்குக் கடினமாக அமையும் என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மறுபிறப்பு உண்டு என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் இவ்வாறு நிறுவுகின்றது.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு : -

“பேறஇழவு. இன்பமோடு பிணி, மூப்புச் சாக்காடு என்னும் ஆறும், முன் கருவுட் பட்டது; அவ்விதி அனுபவத்தால் ஏறிடும்; முன்பு செய்த கன்மம், இங்கு இவற்றிற்கு ஏது தேறு, தீ; இனிச் செய் கன்மம், மேல் உடல் சேரும் என்றே.”
: சித்தியார் - (99).

116. முந்திய தடைக்கு விடையாகத் தந்த பிரமாணத்தில் “அவ்விதி அனுபவத்தால் ஏறிடும்” என்று கூறப்பட்டிருப்பதற்கு விளக்கம் யாது?

இதில் வரும் “அவ்விதி” என்பது, முற்பிறப்பில் நாம் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்ப, என்னென்ன இன்பதுன்பங்களை இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கவேண்டும் என்பது குக்குமவடிவில் வந்து அமையும் நியதியைக் குறிக்கும். அவ்விதி இப்பிறப்பில் நமக்கு அனுபவத்திற்கு வரவும் செய்யலாம்; வராமலும் இருக்கலாம்; இப்பிறப்பில் அவ்விதியை அனுபவிக்கத் தக்க குழந்தை ஏற்படும். அந்தச் குழந்தையில் நாம் முயற்சி மேற்கொண்டால் அன்றி, அவ்விதி நமது அனுபவத்திற்கு வராமல் போவதும் உண்டு.

அவ்வாறு முயற்சி மேற்கொள்ளும்போது, ‘நான் முயற்சிக்கும் போது’ இதை நடத்தாமல் விடுவேனா? என்று கருதி ‘யான்-எனது’ என்ற உணர்வோடு செய்தால், அந்த முயற்சியே ஒரு புதியவினை ஆகி அடுத்த பிறப்புக்கு வித்தாக விளைந்துவிடும். அந்த விதி இறைவன் அருளால் நமது அனுபவத்துக்கு வந்ததாகக் கருதி அதனைச் செய்தால், அச் செயல் புதிய வினையாக ஆகாமல், அந்தப் பிறப்பிலேயே அனுபவத்தால் கழிந்துவிடும்.

“அனுபவத்தால் ஏறிடும்” என்பது, ‘யான்-எனது’ என்னும் தன் முனைப்போடு அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்துவதற்குச் செய்கின்ற முயற்சியால் வரும் புதிய வினை, மறு பிறப்புக்கு ஏறும் (carried over) என்பதைக் குறிக்கும்.

எனவே, நாம் முற்பிறப்பில் செய்த வினைகளின் பயன்கள் ஆகிய இன்ப துன்பங்களை இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கும்போது, இவை இறைவன் சுட்டளை என்று எண்ணி அனுபவித்துத் தொலைத்தவிடுவதே நல்லது; இன்பத்தைக் கூட்டி அனுபவிக்க முயற்சிப்பதோ, துன்பத்தை அனுபவிக்காமல் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு முயற்சிப்பதோ, புதிய புதிய வினைகளை உற்பத்தி செய்யும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

“அவ்விதி அனுபவத்தால் ஏறிடும்” என்ற செய்திக்கு இதுவே விளக்கம் ஆகும்.

117. புதியவினை எப்படி ஏற்படுகிறது என்பது புரிந்தது. வினைகள், எந்தெந்த வகைகளில் தோன்றி எந்தெந்த விதங்களில் பயனுக்கு வருகின்றன?

நாமாகத் தன் முனைப்போடு செய்யும் வினைக்கு ‘ஆகாமியம்’ என்று பெயர். இந்த ஆகாமியமே, நல்வினை தீவினை என்னும் முயற்சி ஆகும்.

நாம் ஒரு பிறப்பில் செய்கின்ற ஆகாமியவினைகள் அனைத்தும் அந்தப் பிறப்பிலேயே, பயனுக்கு வந்துவிடுவதில்லை. இந்தப்பிறப்பிலும் முன் பல்வேறு பிறப்புக்களிலும் நாம் செய்த ஆகாமிய வினைகள், பயனுக்கு வராமல் கட்டுப்பட்டுக் குவிந்து இருக்கும்; இக்குவியலுக்குச் ‘சஞ்சிதம்’ என்று பெயர். இச் சஞ்சிதம், புத்தித் தத்துவத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு மாயையில் கட்டுப்பட்டு இருக்கும். (பாடியம் - பக். 143)

ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் என்னென்ன வினைப் பயன்களை நாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதை விதித்து, இறைவன் இந்த சஞ்சித வினைக் குவியலிலிருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்து, அடுத்தடுத்த பிறப்புக்களில் நமக்கு ஊட்டுவான். அவ்வாறு நமக்கு ஊட்டப்படும் வினைக்கு, ‘பிராரத்தம்’ என்று பெயர். இந்த பிராரத்தம் இறைவனால் விதிக்கப்படுவதால் ‘விதி’ எனப்படுகிறது. இதனையே திருவள்ளுவர் ‘ஊழ்’ என்கிறார்.

ஓர் உவமையின் மூலம், இம் மூவகை வினைகளையும் புரிந்து கொள்ளலாம்; அது வருமாறு :

நிலத்தில் வித்து இடுவது

— ஆகாமியம்

இட்டவித்து, பலன் தரும்வரை
நிலத்தில் தங்கி இருப்பது — சஞ்சிதம்

நிலத்தில் இட்டவித்து நமக்குப்
பலன் தந்து, நமது அனுபவத்திற்கு
வருவது — பிரார்த்தம்

ஆகாமியம் 'வருவினை' என்றும், சஞ்சிதம் 'தொல்வினை' என்றும், பிரார்த்தம் 'ஊழ்வினை', என்றும் தமிழில் கூறப்படும்.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“மேலைக்கு வித்தும் ஆகி விளைந்தவை உணவுமாகி
ஞாலத்து வருமாபோல, நாம் செய்யும் வினைகள் எல்லாம்
ஏலத்தான் பலமாச் செய்யும் இதம்அகிதங்கட்குஎல்லாம்,
மூலத்தாகி என்றும் வந்திடும் முறைமையோடே” (102)

118. வினைப்பயனை இறைவனே நமக்கு ஊட்டுவான் என்று
கூறப்பட்டதே; வினை செய்தவனை, வினைப்பயன் தானே
சென்று அடையாதா?

வினை சடம்: வினைப்பயனும் சடம். சடப்பொருள் தாமே
இயங்கும் திறனற்றது என்பதைத் தடை (28) க்கு விடை கூறும்
போது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது எனவே, வினைப்பயனை
இறைவனே உயிர்களுக்கு ஊட்டுகிறான் என்று சைவசித்தாந்தம்
கொள்கிறது. உயிர்களுக்கு வரும் இன்பதுன்பங்களை இறைவனே
தருகிறான் என்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“இதம் அகிதங்கள் எல்லாம் இறைவனே ஏற்றுக்கொண்டு இங்கு
இதம் அகிதத்தால் இன்பத் துன்பங்கள் ஈவனன்றே” (103)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

119. வினைப்பயனை உயிர்கட்கு இறைவனே ஊட்டுகிறான்
என்று சைவசித்தாந்தம் கொள்வதற்கு என்ன காரணம்?

ஒருவர் பிறருக்குத் தானம் செய்த பொருள், அப்பொருளை
ஏற்றவர், தானம் செய்தவர், அவர் செய்த தானம் ஆகிய செயல்
ஆகிய அனைத்தும் காலவெள்ளத்தில் நிலைக்காமல் ஒழிந்து
விடுகின்றன.

வினைப்பயனும் அவ்வாறு ஒழிந்துவிடக் கூடாது. தன்முனைப்
பால் செய்த வினையின் பயனை, உயிர் அனுபவித்தே தொலைக்க
வேண்டும். உயிர், வினைப்பயனை அனுபவித்தற் பொருட்டு,
அதனை நிலைபெறச் செய்தல் வேண்டும். நிலைபெறுடைய
இறைவன் ஒருவனே அதனை நிலைபெறச் செய்ய முடியும்.
எனவே, இறைவனே உயிர்க்கு வினைப்பயனை ஊட்டுகிறான்
எனச் சைவசித்தாந்தம் கொள்கிறது. இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:

“தானம்செய் பொருள், தரித்தோர், செய்தவர் தக்கசெய்தி
ஊனம், பின் உறவே காண்டும்; பலம் உறுவிப்பான் வேண்டும்;
ஈனத்தில் செய்தி: ஈசன் இடுப்பணி; இவை நாம் செய்தால்
ஞானங்கள் அதிகம் நோக்கி, நுகர்விப்பன் வினைநோய் தீர.”
: சித்தியார். (111)

120. வினைப்பயன் உயிர்க்கு எவ்வாறு ஊட்டப்படுகிறது?

வினைப்பயன் உயிர்க்கு ஊட்டப்படும்போது, செய்யப்பட்ட
ஒவ்வொரு வினையும் வரிசையாகப் பயனுக்கு வருவதில்லை. எந்த
வினைப்பயனை ஊட்டினால், உயிர் பக்குவப்படுமோ, அந்த
முறையில், முன்செய்தன பின்னும், பின் செய்தன முன்னும் ஆக
மாறிமாறிப் பயனுக்கு வரும்.

ஆதி தைவிகம், ஆதி பெளதிகம், ஆதி ஆன்மிகம் ஆகிய
வற்றின் வாயிலாகப் பயன் ஊட்டப்படுகிறது.

ஆதிதைவிகம் என்பது தெய்வத்தால் வரும் துன்பம். மாதாவின்
கருப்பத்தில் இருக்கும்போது ஏற்படும் வருத்தம், சனன மரண
வேதனை, ஜயமதண்டனை, நரகவேதனை மூலியவற்றால் வரும்
துன்பம்.

ஆதி பெளதிகம் என்பது, பஞ்சபூதங்களால் வரும் துன்பம்.
குளிரினால் நடுங்குவது, வெப்பத்தால் வதங்குவது, காற்று, மழை,
கீடி, மின்னல் முதலியவற்றால் துன்பம், சுவர் விழுதல், கல்விழுதல்,
மண்ணில் புதைவது முதலியவற்றால் வரும் துக்கம்.

ஆதியான்மிகம் என்பது, உயிர்களால் வரும் துன்பம். பிற
உயிர்களால் நேரும் துன்பம், தனது உடல் நோயால், மனஅமைதி
இன்மையால் வரும் துன்பம், பிறரால் வரும் பொறாமை, வஞ்சகம்,
செருக்கு முதலியவற்றால் வரும் துன்பம்.

நல்ல சுவைதில் பிறப்பது, தீர்க்காயுளுடன் இருப்பது, அனுபவிக்க வேண்டிய போகத்தை வேண்டிய அளவு அனுபவிப்பது முதலியவற்றின் வாயிலாகவும் உயிர்க்கு வினைப்பயன் ஊட்டப்படுகிறது.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு :-

“ கன்மநெறி திரிவிதம்; நற்சாதி ஆயுப் போகக்

கடன்அது எனவரும்; மூன்றும் உயிர் ஒன்றில் கலத்தல்

தொன்மையது ; ‘ஊழ் அல்லது உணவு ஆகா’ ; தானும்

தொடங்கு அடைவின் அடையாதே தோன்றும் மாறி;

தன்மைதரு தெய்வீகம் உற்பவதிகம் ஆன்மிகமாம்.

தகையில் உறும் அசேதன சேதனத்தாலும் சாரும்;

நன்மையொடு தீமை தரு சேதனனுக்கு இவண் ஊண்

நாழில், அதன் ஊழ்வினையாய் நணுகுந்தானே.”

: சிவப்பிரகாசம். (29)

121. உயிர்க்கு வினைப்பயன் ஊட்டப்படுவதற்குக் காரணம் யாது?

உயிர்கள், ஆணவமலப்பற்றுக் காரணமாக, ‘யான் - எனது’ என்னும் செருக்குடன் வினைகளைச் செய்கின்றன. அவ்வாறு செருக்குடன் செய்யப்படும் செயல்களே ‘வினை’ எனப்படுகிறது. அச்செருக்கு நீங்கும் பொருட்டே உயிர்க்கு வினைப்பயன் ஊட்டப்படுகிறது. இவ்வாறு செருக்கு நீங்கப்பெறுவதையே ‘திருத்தம்’ என்கிறோம்.

உயிர்கள், இறைவன் தந்துதவிய உடல்களைக் கொண்டே, உலகியல் இன்பங்கள் அனைத்தையும் தாம் விருப்பியவாறு, நுகர்ந்து வருகின்றன; ஆயினும் இறைவன் செய்த உதவியை மறந்து ‘நான், நான்’ என்ற உணர்வுடன் வினைகளைச் செய்து குவிக்கின்றன. இந்த ‘நான்’ என்ற அறிவும் ‘எனது’ என்ற உணர்வும், உயிர்களுக்கு ஆணவமலப்பற்றுக் காரணமாகவே நிகழ்கின்றன.

உயிர்க்குள்ள ஆணவமலப்பற்று நீங்கி, உயிர் திருத்தம் பெறும் பொருட்டும், இறையணர்வு எய்தும் பொருட்டுமே, உயிர்க்கு வினைப்பயன் ஊட்டப்படுகிறது.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“ நான் செய்தேன் எனும் அவர்க்குத் தான்அங்கு இன்றி,
நன்னுவிக்கும் போகத்தைப்; பன்னுவிக்கும் கன்மம்;
ஊன் செய்யா ஞானந்தான் உதிப்பின் அல்லால்,
ஒருவர்க்கும் ‘யான் எனது’ இங்கு ஒழியாது அன்றே.”

(305)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

122. வினைப்பயனாகிய ‘விதி’ எப்படி உயிரைவிட்டு நீங்கும்?

‘யான் எனது’ என்னும் செருக்கு இல்லாமல், இறைவன் திருநெருள் துணை இல்லாமல் எதுவும் நடவாது என்னும் உணர்வு தலைப்பட்டு நின்று, நமக்குத் தன்முனைப்புத் தோன்றாது; அதனால் ஆகாமிய வினையும் ஏறாது; அந்நிலையில் நமக்குத் ‘திருத்தம்’ ஏற்படும். திருந்திய மனிதரைத் தண்டனைக்கு உட்படுத்துவது எங்கும் வழக்கத்தில் இல்லை. எனவே, அந்நிலையில் இறைவன் நமக்கு வினைப்பயனை ஊட்டுவதைச் சிறிது சிறிதாக நிறுத்தி வருவான். நாம் முழுமையாகத் திருந்தியவுடன், இனி வினைப்பயனை நமக்கு ஊட்டத்தேவை இல்லை எனத் திருவுளம் கொண்டு, அறவே நிறுத்திவிடுவான். இவ்வாறு வினைப்பயன் ஆகிய ‘ஊழ்’ நம்மை விட்டு நீங்கும்.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்தும் பொருட்டே சிவஞானசித்தியாரில்,

“ உலகில் என்செயல் எல்லாம் உன் விதியே; நீயே

உன்நின்றும் செய்வித்தும், செய்கின்றாய் என்றும்,

நிலவுவதோர் செயல் எனக்கு இன்று; உன்செயலே என்றும்,

நினைவார்க்கு வினைகள் எல்லாம் நீங்குபதானே ” (307)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

123. நாம் ஊழ்வினையை அனுபவித்தே கழிக்கவேண்டும்; என்றும், ஞானிகள் ஆகிய சீவன் முத்தர்களுக்கே வினை, ‘உடல் ஊழாய் ஒழியும்’ என்றும் கூறுகிறார்களே, அவ்வாறாயின் ஊழ்வினையை நாம் அனுபவித்தே ஆகவேண்டுமா?

இவ்வாறு கருதுவது நீண்ட நாட்களாகப் பழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. ஞானிகளுக்கு உள்ள வினைப்பயன் எவ்வாறு நீங்கும் என்பதைத் தெளிவாக நமக்குப் புகட்டும் பொருட்டே, சிவஞான

மாபாடியம் பத்தாம் குத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில், “நாமல்ல இந்திரியம்” என்ற வெண்பாவுக்குப் பேருரை வழங்கும் இடத்தில், சிவஞானசுவாமிகள்,

“இறைபணியாளர்க்கு உளதாகிய வினை, அவரைச் சாருமாறு இன்றி உடலுழாய் ஒழியுமாறும், ஏனையோர்க்கு உளதாகியவினை உயிருழாய் வந்து வருத்துமாறும், இங்ஙனம் செய்யும் இறைவன், நடுநிலைமை உடையன் என்பதை வலியுறுத்தும் பொருட்டு” என்று கூறியருளியதோடு அமைதியுறாமல், “சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன்” என்னும் வெண்பாவை எடுத்துக்காட்டி,

“அவ்விரு திறத்தோர்க்கும் உணவாகி நுணுகி வந்து பொருந்தும் பிரார்த்த வினையும் அவ்வாறே செய்வோர் செய்திக்குத் தக்க பயனாய் இருவேறு வகைப்படச் செய்வன் என்க”

என்று தெளிவுபடுத்தி அருளிச் செய்துள்ளார்கள்.

சுவாமிகள், “ஏனையோர்க்கு உளதாகிய வினை” என்று குறிப்பிட்டருளியது, நம் போன்றார்க்கு உள்ள ஊழ் பற்றியே ஆகும். ‘உயிர் ஊழாய் வந்து வருத்துவது’ என்பது, ‘யான் எனது’ என்னும் செருக்கோடு நாம் செய்யும் வினை, ஆணவமலப் பற்றோடு செய்யப்படுவதால், அந்நிலையில் அது நம்மை வருத்தவே செய்யும் என்பதைக் குறிக்கிறது. செருக்கற்றுத் திருந்திய உணாவோடு, நாம் பணிபுரியும்போது, நமக்குற்ற ஊழ் நம்மை வருத்தாது என்பதும் இதனால் பெறப்படும்.

124. நாம் திருத்தம் பெறுவதற்கு என்னென்ன வழிகளைக் கடைப் பிடிக்க வேண்டும்?

எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் உடல்களைப் பெற்றுப் பெற்று’ உலகியலிலேயே உழன்றுகொண்டு வந்திருக்கும் நமக்குத் திருத்தம் அவ்வளவு எளிதில் ஏற்பட்டுவிடுவதில்லை ‘யான் - எனது’ என்னும் செருக்குணர்வு கோடானு கோடி ஆண்டுகளாக, நமது உயிரோடு ஒட்டி வளர்ந்ததொன்று. அவ்வுணர்வை அவ்வளவு எளிதாக நாம் விட்டுவிட முடிவதில்லை.

பேருளாளன் ஆகிய இறைவன், நாம் திருந்துவதற்கு உரிய அரிய வாய்ப்பை இந்தப் பிறப்பில் நமக்குத் தந்திருக்கிறான் என்ற உறுதியான எண்ணம் முதலில் நமக்குத் தோன்ற வேண்டும்.

அருளாளர்களாகிய ஞானசம்பந்தப்பெருமான், நாவுக்கரசுப் பெருந்தகை போன்ற ஞானிகளை, நமக்காகவே இப்பூவுலகில் இறைவன் அவதரிக்கச் செய்தருளியுள்ளான் என்பதில் இரண்டாவது கருத்துக்கு இடமே இருக்கக் கூடாது. ஏனெனில், அவர்கள் பிறவாப் பெருநிலையினை எய்திய பெரியவர்கள்.

அவர்கள் அருளிச் செய்துள்ள திருமுறைகளில் உள்ள திருவாக்குகள், இறைவனின் அருள்வாக்குகளே என்பதைச் சான்றோர்கள் டலமுறை எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். சிவஞான பாடியத்தன் டல இடங்களில், அவற்றை மேற்கோள் காட்டிச் சிவஞானசுவாமிகள் அவற்றிற்கு முதன்மையிடம் தந்திருப்பதிலிருந்து இவ்வுண்மை புலப்படும்.

அத்தகு அரும் பெறல் திருமுறைகளை, நாள்தோறும் இடை விடாது ஒதிருவோமாயின், திருமுறைகளில் வரும் சொற்களில் உள்ள மந்திர ஆற்றல், நமக்குத் திருத்தத்தை விளைவிக்கும். இறைவன் பெருமையையும் நமது சிறுமையையும் திருமுறைகள் பேசுவதால், நாளடைவில் நமக்குச் செருக்கு நீங்கும்.

சிலர், டல ஆண்டுகளாகத் திருமுறைப்படனம் செய்து வருவ தாகக் கூறித்தருக்கித் திரிகிறார்கள். அஃதும் ஒருவகைச் செருக்கே ஆகும். அத்தகையோர்கள் ஒரு பழக்கமாத்திரையாக அதனைச் செய்கிறார்களே அல்லாமல், ‘திருமுறைகள் நம்மைத் திருத்தும் தகையன’ என்னும் உறைப்புக்கொண்டு படனம் செய்வதில்லை; அவர்கள் திருந்தவும் மாட்டார்கள்; திருமுறைப்படனம் அவர்களுக்குப் பயன்படுவதும் இல்லை.

எனவே, திருமுறைகளைத் திரும்பத் திரும்ப, உறைப்புடன் ஒதிருவதால், நாளடைவில் நம்மிடமுள்ள செருக்கு நீங்கும்; ஆணவமலப் பற்று நெகிழ்ச்சியடையும். அதன் பயனாக, இறைவன் நமக்கு ஊழை ஊட்டுவதைச் சிறிது சிறிதாகக் குறைத்து, நாளடைவில் ஊட்டுவதை அறவே நீக்கிவிடுவான். இஃது அடிமேனுக்கு உற்ற அனுபவ உண்மை.

125. “இறைபணியாளர்க்கு உளதாகியவினை, அவரைச் சாருமாறின்றி உடலுழாய் ஒழியும்” எனக் கூறியதற்கு என்ன பொருள்?

“என்ற வினை உடலோடு ஏகும்”

என்று திருவருட்பயன் 98 - ல் கூறியிருப்பதிலிருந்து, ‘வேன்

முத்தர்களுக்கு உள்ள பிரார்த்தம், அவர்களது தேகம் நீங்கும்போது நீங்கும்' என்பது பெறப்படுகின்றது. அக்கருத்தையே சிவஞான சுவாமிகளும், சீவன் முத்தரீடத்து உள்ள ஊழ், அவர்களது உடல் உள்ளவரை நின்று, அவ்வுடல் நீங்கும்போது அதுவும் ஒழியும் எனக் கூறியுள்ளார்கள். எனவே, 'பிரார்த்தம் உடல் ஊழாய் ஒழியும்' என்றது, சீவன்முத்தர்க்குச் சொல்லியதே அன்றி, நம்போன்ற சாமானியர்க்குச் சொன்னதன்று என்பதை முதலில் தெளிவாக நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

'சீவன் முத்தர்' ஆகிய இறைபணியாளர் என்பவரீயார் ?

'பரமுத்தி' என்பது பரனோடு கூடி நின்று, பாசத்தை விடுதல்; 'சீவன் முத்தி' என்பது சீவன் ஆகி நின்று பாசத்தை விடுதல். எனவே, 'சீவன் முத்தர்' என்பவர், பாசத்தை விட்டவர்கள். அவர்களுக்கு ஆணவமலப்பற்று இல்லை; எனவே, அவர்கள் உடம்போடு இருக்கும்போழுதே, அவ்வுடம்பைப் பற்றிய எண்ணம் சிறிதும் இன்றி, சாதனத்தில் உறைத்து நிற்கப் பெறுவதால், அவர்களுக்கு உடம்பைப் பற்றிய உபாதை இல்லை.

என்றாலும், இறைவன் நமக்கு உதவும் பொருட்டு, அவர்களுக்கு பிரார்த்தவாசனையை சிறிதளவு ஊட்டி, இப்பூவுலகில் அவதரிக்கச் செய்திருக்கிறான். நம் பொருட்டு அவர்கள் பிரார்த்த வாதனையை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது; எனவே, அவர்களுக்கு அது 'உடலுழாய் ஒழியும்' என்று சுவாமிகள் அருளினார்கள்.

நமக்கு ஏற்பட்ட ஊழ்வினையை நீக்கும் பொருட்டு, அவர்கள் அருளிச் செய்த அருள் வாக்குகளை, உறைப்புடன் ஒதி, நாம் நமது ஊழ்வலியை நீக்கிக்கொள்ள முடியும்; நமக்கு ஏற்பட்ட ஊழ், உயிர் ஊழாய் வருந்துவதற்குக் காரணம். நாம் பாசப்பற்று உடையவர்களாக இருப்பதனாலேயே ஆகும். நமக்குற்ற ஊழ் உயிருழாய் வருத்தும்போது, நமது உடலும் ஊழ்வலியால் துன்புறும் எனவே, அவர்கட்கு மட்டுமே, ஊழ் உடலுழாய் ஒழியும் என்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுறுத்தும் பொருட்டே, சிவஞான பாடியம், பத்தாம் குத்திரம், இரண்டாம் அதிகரணத்தில், "இங்குளி வாங்கும் கலம் போல ஞானிபால்" என்னும் வெண்பாவுக்குள்ளே பேருரையில்,

" ஞானிகட்குப் பிரார்த்தனையை தாக்கும் என்றது, இங்குளி வாங்கும் கலத்தைப் போல வாதனை மரத்திரையாய் மெலிதாய் வந்து தாக்கும். "

என்ற சிவஞானசுவாமிகள் அருளிச் செய்தார்கள்.

'இங்குளி வாங்கும் கலம் போல்' என்பது பெருங்காயத்தை மண்பாண்டத்தில் வைத்து எடுத்தவிட்டாலும், அதன் மணத்தை அப்பாண்டம் விடாததுபோல்' என்பதைக் குறிக்கும்.

VI. மாயாமலத்தின் இயல்பு

126. மாயாமலம் அநாதியே உள்ளது என்பது தடை (29) க்குள்ள விடையில் கூறப்பட்டது. மாயையின் இலக்கணம் யாது ?

மாயை என்றும் உள்ளது. அஃது உருவம் அற்றது. மாயை ஒரே பொருளாக உள்ளது. உலகம் உண்டாவதற்கு அதனே வித்தாக உள்ளது. மாயை சடம். அஃது எங்கும் வியாபித்து உள்ளது. இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாக உள்ளது. உயிர்களுக்கான உடலாசவும், அசக் கருவியாசவும், உலகமாசவும், போசப் பொருள் சளாகவும் விரியும் தன்மை உடையதாக உள்ளது. ஆணவமலத்தோடு கூடியுள்ள உயிர்க்கு, மாயா காரியங்களோடு கூடும்போது விபரீத உணர்வு ஏற்படுவதால், மலமாக நின்று மயக்கம் தருவதாகவும் உள்ளது.

பரிக்கிரக சத்தி என்பது, வேண்டும்போது உபகாரப்படுவதாயும் தொழிற்குக் காரணமாகவும் இருக்கும் இறைவனின் வைப்பு சத்தி என்பதைக் குறிக்கும்.

மாயையின் இயல்பு பற்றிய இவ்வுண்மையைச் சிவஞான சித்தியாரில்,

" நித்தமாய், அருவாய், ஏக நிலையதாய், உலகத்திற்கு ஓர் வித்துமாய், அசித்தாய், எங்கும் வியாபியாய், விமலனுக்கு ஓர் சத்தியாய்ப், புவன போகம் தனு கரணமும் உயிர்க்காய், வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமும் செய்யும் அன்றே. "

(143)

என்று அருணந்திசிவம் அருளியுள்ளார்.

127. தடை(98)க்குள்ள விடையில் மாயை. நமது அறிவு இதைச் செயல்களை இயங்கச் செய்து அறிவுவிளக்கம் செய்வது என்று கூறிவிட்டு, இப்போது 'மாயை மயக்கமும் செய்யும்' என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்?

உண்மையில் மாயை ஒளிப்பொருளே ஆகும்; இன்னும் சொல்லப்போனால், மாயையை மலம் என்று சொல்வதற்குக் காரணம், ஆணவமலத்தோடு கூடி நின்று உயிர் வினையாற்றுவதற்கு மாயை துணையாக இருப்பதாலேயே ஆகும். மாயையில் மலகன்மம் கலவாத நிலையில், அது சுத்த மாயை எனப்படுகின்றதே இவ்வுண்மை விளங்கும்.

128. மாயை எத்தனை வகைப்படும்?

சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என இருவகைப்படும். மலகன்மங்களோடு விரவாத பகுதி 'சுத்தமாயை' எனப்படும்; அன்றோடு விரவிய பகுதி 'அசுத்தமாயை' எனப்படும். மயக்கமின்றி உயிர்க்கு அறிவிப்பது சுத்தமாயை. மயக்கி அறிவிப்பது அசுத்தமாயை.

அவ்வாறு அறிவிக்கும் பயன்பாடு பற்றி மாலை சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என, இருவகைப்பட்டு நிற்கிறது; என்றாலும், அதன் உண்மையான இயல்பை வைத்து நோக்குவதானால், மாயை பொருளால் ஒன்றே ஆகும்.

இவற்றைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானபாடியம், இரண்டாம் குத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில் 'முதற்காரண முடிவு' என்னும் தலைப்பின் கீழ், சிவஞானசுவாமிகள் விரிவானதோடு விளக்கம் அளித்தருளியுள்ளார்கள்.

இவ்வுண்மையைத் திருவருட்டயனில், "அறிவுநிறம்" யில் வரும் இரண்டாவது குறளில்,

“ஏகன் அநேகன் இருள்கருமம் மாயை இரண்டு
ஆஇவை ஆறுஆதி இல்” - (52)

என்று உமாபதிசிவம் அருளியுள்ளார்.

129 பொருளின் அடிப்படையில் 'மாயை' ஒன்று என்று கூறியுள்ளபோது, மாயையினை அநாதியே இரண்டு வகைகளாக வைத்துத் திருவருட்டயன் பேசுவதற்கு காரணம்?

ஒரு பொருளை அஃது ஒன்று அல்லது இரண்டா என்பதைக் கண்டறிவதற்கு, அதன் இயல்பைக் கொண்டே முடிவு செய்ய வேண்டும்.

இறைவன் ஒருவனே; அவன், அருவத்தையும் கடந்த நிலையில் சொருபநிலையில் ஒருவனாகவே உள்ளான்; அவன் தடத்த நிலையில் வரும் போது சத்தியாக நின்று ஐந்தொழில் ஆற்றுகிறான். சத்தியாக நின்றாலும், இறைவன் தன் இயல்பில் மாறுபாடில்லாமலே நிற்கிறான். அவனது அருளாகிய சத்தியும் அவனியல்பையே கொண்டுள்ளது.

“எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவனும் நிற்பன்” என்று சிவஞானசித்தியார் இவ்வுண்மையைப் பேசுகின்றது. உயிர்களுக்குப் பயன்படும் நிலையில் சத்தியாக நிற்கும் இறைவன், இரு பொருள்களாக அநாதியே நிற்பினும் பொருளடிப்படையில் அவன் ஒருவனே ஆவன்;

அதுபோலவே, மாயை தன் இயல்பில் என்றும் ஒளிப்பொருளே யாக இருந்து, சகலர் ஆகிய நம் போன்றார்க்குப் பயன்படும் நிலையில், இருபொருள்களாக அநாதியே உள்ளது.

சுத்தமாயை தத்துவங்கள் இறைவன் ஐந்தொழில் ஆற்றுவதற்கு இடமாக உள்ளவை. அவை நம் போன்ற சகலர் வகை ஆன்மாக்களுக்கு உடலாகவும் வருவதில்லை; உலகாகவும் வருவதில்லை. அசுத்தமாயையே அநாதியே நமக்கு உடலாகவும் உள்ளது. எனவே தான், மாயை அநாதியே, இவ்வாறு இருவகையாகப் பயன்படும் நிலையை நோக்கில் கொண்டு, உமாபதிசிவம் 'மாயை இரண்டு' என்று திருவருட்டயனில் அருளிச் செய்தார்.

மாயை, சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என்று இருவகைப்பட்டு நிற்பதற்குக் காரணம், முந்திய விடையில் கூறப்பட்டிருப்பதையும் கவனத்தில் கொண்டு, இதுபற்றிய தெளிவைப் புரிந்து கொள்வது நல்லது.

130. மாயை, பயன்படும் நிலையில் எத்தனை வகையாக உள்ளது?

உயிர்கள் மூன்று வகையாக இருப்பதால், அம்மூவகை உயிர்களின் பொருட்டு அமைந்த மாயையும் பயன்படும் நிலையில் மூன்று வகையாக உள்ளது. அவை சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி

மாயை எனப்படும். இவற்றை சுத்த பிரபஞ்சம். மிக்ரீர்ப் பிரபஞ்சம், அசுத்தப்பிரபஞ்சம் என்றும் கூறுவர்.

விஞ்ஞானகலர்க்கு உரிய புவனங்கள், சுத்தமாயையில் உள்ள சுத்தவித்தைக்குக் கீழேயும் அசுத்தமாயைக்கு மேலேயும் உள்ள இடமாகும். இந்த இடத்தில் கலைத்தத்துவம் இல்லை. கலாபந்தம் அற்றவர் ஆகையினாலே, விஞ்ஞானகலர் எனப்படுகின்றனர். அவர்களுக்குள்ள விடேசஞானம் காரணமாக, அவர்களுக்குக் கலாதித்தத்துவங்கள் வாயிலாகப் பெறப்படும் அறிவு விளக்கம் தேவையில்லாததாயிற்று.

பிரளயாகலர்க்கு உரிய புவனங்கள், அசுத்தமாயை முதல் அராகத்தத்துவம் ஈறாக உள்ள இடம் ஆகும். இவர்கள் இருக்கும் இடம், பிரகிருதி மாயைக்கு மேலே உள்ளதால், இவர்களுக்கு முக்குணங்களால் உறும் குணமாறுபாடுகள் நிகழ்வதில்லை. பிரளயத்திலே, கலாதி தத்துவங்கள் நீக்கப்பட்டவர் ஆகையினால், பிரளயாகலர் எனப்படுவர்.

விஞ்ஞானகலருக்குச் சுத்தாசுத்தக் காலத்தத்துவம் இல்லை; பிரளயாகலருக்குச் சுத்தாசுத்தக் காலத்தத்துவம் உண்டு.

சகலர் ஆகிய நம் போன்றோர்க்கு உரிய இடம், மூலப்பகுதி யாகிய பிரகிருதி மாயை முதல் பிரகிருதி ஈறாகிய பிரகிருதி மாயா புவனம் ஆகும். கலாதி தத்துவங்களோடு கூடியதனால், சகலர் எனப்படுகின்றனர். அடிமுடிதேடிய அயன், மால் உள்ளிட்ட தேவர்கள் முதலானவர்களும் இந்தப் பிரகிருதிமாயா புவனத்தில் உள்ளவர்களே ஆவர்.

மூலகை ஆன்மாக்களுக்கும் அவர்கள் இடத்தில் உள்ள தத்துவங்களே உடல்களாகவும் அமைகின்றன. இவ்வாறு மூலகை ஆன்மாக்களுக்கும் இடம் கொடுக்கும் பொருட்டு உடல்களைத் தரும்பொருட்டும் பயன்படும் வகையில், மாயை ஒன்றே, சுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என மூன்று வகைகளாக உள்ளது.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபாடியம் நான்காம் குத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில்,

“விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவர்க்கும் புவனம் முறையே, அசுத்தமாயைக்கு மேலும், நடுவும், கீழும் எனக்கொள்க அசுத்த மாயைக்கு மேல் ஆவது; அசுத்த மாயைக்கும் சுத்தவித்தைக்கும்

இடையே உள்ள புவனம், நடுவாவது; அசுத்தமாயை முதல் அராகம் ஈறாகிய தத்துவ புவனங்கள் எனவும், கீழ் ஆவது; மூலப்பகுதி முதல் நிலம் ஈறாகிய தத்துவங்களில் உள்ள புவனங்கள் எனவும் உணர்க”.

என்று சிவஞானகவாமிகள் அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

சுத்தமாயை; ஊர்த்துவமாயை, மகாமாயை, குடிலை. விந்து எனவும் பெயர் பெறும்;

அசுத்தமாயை; அதோமாயை, மோகினி, மாயை எனவும் பெயர் பெறும்;

பிரகிருதிமாயை; மான், அவ்வியத்தம் எனவும் பெயர் பெறும்.

131. மாயை எவ்வாறு உயிர்க்கு உதவுகின்றது?

மாயை, ‘மாயா’ என்னும் சொல்லின் திரிபாகும். மா - மாய்வது; ஒடுங்குவது. ஆ - வது; தோன்றுவது. ஒடுங்குவதும் தோன்றுவதும் ஆகிய இயல்பினை உடையது. மாயை காரண நிலையில் இருப்பது; உயிர்க்கு உதவும்போது காரிய நிலையில் தோன்றுவது. ‘காரணநிலை’ என்பது பயன்படாதபொழுது தன்னிலையில் ஒன்றாக ஒடுங்கி இருப்பது என்பதாகும். ‘காரியநிலை’ என்பது, பயன்படும் பொழுது தன் நிலையிலிருந்து பரந்து விரிந்து பலவாகத் தோன்றி இருப்பது என்பதாகும்.

ஒரு கூடாரம் அமைதற்கு முன்பு. அக்கூடாரத்துணி எப்படி மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்ததோ அது போன்றது மாயையின் காரணநிலை. அதேதுணி கூடாரமாகப் பயன்படும்போது, எப்படி விரிக்கப்பட்டு பல இடங்களில் கால்கோள்கள் கொண்டு இருந்ததோ அது போன்றது மாயையின் காரியநிலை.

மாயை சடப்பொருள் ஆதலினால், இறைவனே உயிர்களுக்கேப் பயன்படும் பொருட்டு, அதனைக் காரியப்படுத்துகிறான். அவ்வாறு காரியப்படும் நிலையில்தான் மூலகை ஆன்மாக்களுக்கு ஏற்ப, மூலகை புவனங்களாக நிறுத்தப்பட்டுக் காரியப்படுகிறது. அம்மூலகை புவனங்களே சுத்தமாயா புவனம், அசுத்தமாயா புவனம், பிரகிருதி மாயா புவனம் எனப்படும்.

181-அ. மாயையிலிருந்து இவ்வுலகத்தை இறைவன் எவ்வாறு தோற்றுவிக்கிறான் ?

ஒரு காரியம் நடைபெற வேண்டுமானால், அதற்கு மூன்று காரணங்கள் இன்றியமையாதன. அவை முதற்காரணம், துணைக் காரணம், நிமித்தக்காரணம் என்பன ஆகும்.

மண்குடமாக, ஆக வேண்டுமானால், 'மண்' என்னும் முதற் காரணமும், 'தண்டசக்கரம்' என்னும் துணைக்காரணமும் 'குயவன்' என்னும் நிமித்தக்காரணமும் தேவைப்படுகின்றன.

அதுபோல, உலகத்தை தோற்றுவிப்பதற்கு, 'மாயை' முதற் காரணம்; இறைவனது ஆற்றலாகிய சத்தி துணைக்காரணம்; இறைவன் நிமித்தக்காரணம்.

இவ்வாறு தன் அருளாகிய ஆற்றலைக்கொண்டு மாயையிலிருந்து இறைவன் இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறான்.

இதற்குப்பிரமாணம் வருமாறு:

“காரிய காரணங்கள் முதல், துணை, நிமித்தம் கண்டாய்;
பாரின் மண், திரிகை, பண்ணுமவன்-முதல் துணை, நிமிர்த்தம்
தேரின் மண் மாயையாகத் திரிகைதன் சத்தியாக
ஆரியன் குலாலனாய் நின்று, ஆக்குவன் அகிலம் எல்லாம்”

சித்தியார் - (38)

182. சுத்தமாயா புவனம் என்பது யாது ?

உயிர்களின் அறியாமையைப் போக்கி, அவற்றிற்கு உதவும் பொருட்டு, ஐந்தொழில் செய்வது இறைவனுக்கு. இயல்பு என்பது, தடை(37)-க்குள்ள விடையில் கூறப்பட்டது. இலயம், போகம், அதிகாரம் என்னும் மூன்று நிலைகள் உண்டு என்பது தடை(64)-க்கான விடையில் கூறப்பட்டுது. நிருவிகாரியான இறைவனிடத்து அவை நிகழ்வதற்கு இடம் வேண்டும்; அசுத்த மாயை அவற்றிற்கு இடமாக முடியாது; எனவே, இறைவன் ஐந்தொழில் ஆற்றுவதற்கு இடமாக உள்ளது எதுவோ அது 'சுத்த மாயை' எனப்படும். இதில் 'சொல் உலகம்' 'பொருள் உலகம்' என இரு உலகங்கள் உண்டு.

அந்த தேவர், சேகண்டருத்திரர், மலம் நீங்கப்பெற்றுப் பக்குவம் உடையவராய் இருக்கும் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர் முதலியவர்கள்,

இறைவன் ஆணைப்படி, அசுத்தமாயை முதலியவற்றைக் காரியப் படுத்துவர். அவர்களுக்கு உள்ள உடல், கருவி முதலியவற்றிற்குக் காரணமாக இருப்பதும் சுத்தமாயையே ஆகும்.

பெயர், சாதி, சணம், கன்மம், பொருள் என்னும் ஐந்து பேதங்களையும் விளங்க உணரும் சவிகற்ப உணர்வு, எழுத்தால் ஆகிய சொல்லால் அன்றிப் பெறப்படாது. அந்த எழுத்தோசைக்குக் காரணமாக இருப்பதும் சுத்தமாயையே ஆகும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபாடியம் இரண்டாம் குத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில், சிவஞானசுவாமிகள் விரிவாக விளக்கியருளியுள்ளார்கள். தடை எண் (182) க்குள்ள விடையிலிருந்து, தடை எண் (174) வரையுள்ள விடைவரைக்கும், இதுவே பிரமாணம் ஆகும்.

183. சுத்தமாயையில் தோன்றும் வாக்குக்கள் யாவை ?

சுத்தமாயையிலிருந்து குக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்னும் நால்வகை வாக்குகள் தோன்றுகின்றன.

'வாக்கு' என்றாலும் 'சொல்' என்றாலும், ஒரே பொருளையே குறிக்கும்.

இந்தச் சொல், நமது காதுகளால் கேட்கப்படும் ஓசை அன்று. அந்த ஓசை வழியே வந்து, நமக்குப் பொருள் உணர்வை உண்டாக்குகின்ற ஆற்றலையே அச்சொல் குறிக்கின்றது.

இவ்வாறு சுத்தமாயையில் தோன்றும் சொற்களைக் கொண்டே உலகம், 'சொல் உலகம்' அல்லது 'சப்பப் பிரபஞ்சம்' எனப்படும்.

184. இந்த நால்வகை வாக்குகளின் இயல்பு யாது ?

1. குக்குமை வாக்கு :

இது சுத்தமாயையின் முதல் விருத்தியாய் நிற்பது; நுட்பமாக உள்ளது. விருத்தி என்பது, சிறிது சிறிதாக வெளிப்படும் விரிவைக் குறிக்கும். (Development) இந்த நுட்ப வாக்கினை 'நாதம்' என்றும் கூறுவர்.

2. பைசந்தி வாக்கு :

குக்குமவாக்கு விரிவடையும்போது தோன்றுவது. 'பைசந்தி' என்பதற்கு பொதுவாக விளங்குவது என்று பொருள். குக்குமை வாக்கில் உள்ள சொல், என்ன என்பதே விளங்காது; பைசந்தி வாக்கில் இருப்பது, 'சொல்' என்பது விளங்கும்; ஆனால் அச்சொல் தெளிவாக விளங்காது; ஓரளவு விளங்கும். இந்த வாக்கை நிற்கும் நிலையை, மயில் முட்டையில் உள்ள நீருக்கு உவமையாகக் கூறுவர். அஃதாவது, மயிலின் முட்டைகள் இருக்கும் நீரில் ஐந்துவகை நிறங்கள் இருக்கும்; ஆனால் அவை என்னென்ன நிறம் என்பது தெரியாது. இதுவே பைசந்தி வாக்கின் இயல்பு.

குக்குமை வாக்கிலும் பைசந்தி வாக்கிலும், மொழி (Language) வேறுபாடு தெரியாது.

3. மத்திமை வாக்கு :

பைசந்தி வாக்கின் விரிந்த நிலையே மத்திமை வாக்கு ஆகும். இந்த வாக்கில், சொற்களின் ஷட்பு எளிதாக விளங்கித் தோன்றும். நமது வாயைவிட்டுச் சொல் வெளிவராமல் இருக்கும்; ஆனால் சழுத்தில் உள்ள குரல்களையில் அச் சொல் தோன்றி நிற்கும்; என்ன சொல்ல வேண்டும் என்னும் முடிவில் நாம் இருக்கும் போது, தோன்றும் சொல்லே மத்திமை வாக்கின் இயல்பு ஆகும்.

4. வைகரி வாக்கு :

தன் செவிக்கும் பிறர் செவிக்கும் கேட்கும் வகையில் பேசப் படுவது வைகரிவாக்கு ஆகும். வைகரி-விசாரத்தை உடையது. இந்த வாக்கில் எழுத்து வேறுபாடுகள் தோன்றும். எனவே, வேறுபட்ட மொழி அமைப்பை உடையது வைகரி வாக்கு.

135. இந்த நால்வகை வாக்குகளும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றாகத் தோன்றியவைகளா ?

இவ்வாக்குகள் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றாகத் தோன்றியவைகள் அல்ல. அவ்வாறு தோன்றினால் பால் தயிராவது போல் பரிணாமம் என்றுகூறும். இவற்றின் வளர்ச்சி பரிணாம வளர்ச்சியன்று. இவற்றின் வளர்ச்சி விருத்தியாகும். அஃதாவது, ஒவ்வொரு வாக்கும் தனித்தனியாக விருத்தியானது. விருத்தி என்பது, மடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த துணி, கூடாரமாக விரிக்கப் பட்டது போன்றதாகும்.

இவ்வுண்மைக்குப் பிரமாணம் வருமாறு :

“ நிகழ்ந்திடு வாக்கு தான்..... செயல்
பரிணாமன்று; புகழ்ந்திடும் விருத்தியாகும்,
படம் குடிவானாற் போல ” - சித். 44.

136. இவ்வாக்குகளால் உயிர்ப்பெற்று என்ன பயன் ?

இந்த நால்வகை வாக்குகளால், மூலகை உயிர்களுக்கும், விடய ஞானம் உண்டாகும்; இந்த ஞானம் சவிகற்ப ஞானம்; அஃதாவது ஒவ்வொரு பொருளையும் விளங்கி அறியும் ஞானம்; இந்த ஞானம் பசு ஞானம். இந்த ஞானத்தை அடுத்து வரும் பதிஞானத்தால், வீடுவோறும் கிட்டும்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு :-

“ ஒவீடவிந்து ஞானம் உதிப்பதோர் ஞானம் உண்டேல்,
சேஉயர் கொடியினான்தன் சேவடி சேரலாமே ” சித். 46.

137. சுத்தமாயையில் உள்ள பொருள் உலகம் யாது ?

சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசரம், சுத்தவித்தை ஆகிய ஐந்து சிவத்தத்துவங்களும் சுத்த மாயையில் உள்ளவையாகும். இவை, உலகத்தைத் தொழிற்படுத்தும் பொருட்டு, இறைவனுக்கு இடமாக உள்ளன ; இறைவன் தன் அருளையே, திருமேனிகளாகக் கொண்டு, ஐந்தொழில் ஆற்றுவதால், அவனுக்கு இந்தத் தத்துவங்கள் உடல்களாக அமையா.

138. சுத்தமாயையில் உள்ள சிவத்தத்துவத்தின் தொழில் யாது ?

இறைவன், இச்சா சத்தி, கிரியா சத்தி, ஞான சத்தி ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஐந்தொழில் ஆற்றுகிறான். அப்போது அவனது 'இச்சா சத்தி' எந்தவித மாறுதலும் அடையாமல் ஒருநிலைப்பட்டு நிற்கும். அவன் ஞானசத்தியைக் கொண்டு, சுத்தமாயையைப் பொதுமையில் நோக்கி நிற்பான், அந்நிலையில், சுத்தமாயை அவனுக்கு இடமாகும். அத்தொழிற்பாடு முதற்கண் நிகழ்வதால், சுத்தமாயை அப்போது 'சிவம்' எனப் பெயர் பெற்றுச் சிவத்தத்துவமாய் நிற்கும். இது குக்கும வாக்காகிய நாதத்திற்கு. ஆதாரம் ஆகி, “ நாதத்தத்துவம் ” என்னும் பெயரையும் பெறும்.

139. சுத்தமாயையில் உள்ள சத்தித்தத்துவத்தின் தொழில் யாது ?

முதற்கண் தன் ஞானசத்தியைக் கொண்டு பொதுமையில் நோக்கிச் 'சிவம்' எனப் பெயர் பெற்றார் போல, அடுத்துத் தன் கிரியாசத்தியைக் கொண்டு பொது வகையில் சுத்தமாயைக் காரியப் படுத்தக் கருதுவான். அப்போது 'சத்தி' எனப் பெயர் பெறுவான். இந்த சத்தித்தத்துவம் பைசந்திவாக்காகிய விந்துவுக்கு ஆதாரம் ஆகி, "விந்துத்தத்துவம்" என்னும் பெயரையும் பெறும்.

140. சுத்தமாயையில் உள்ள சதாசிவத் தத்துவத்தின் தொழில் யாது ?

இறைவன் தனது ஞானசத்தியாலும் கிரியாசத்தியாலும் பொதுமையாக முன் இருத்தவங்களில் நோக்கிக் கருதியதுபோல, அவ்விரு சத்திகளைக்கொண்டு சுத்தமாயையினைச் சிறப்பு வகையால் நோக்கியும் சங்கற்பித்தும் நிற்கும் நிலையில் அவ்விருசத்திகளும் சமமாகத் தொழிற்படுகின்றன. அப்போது, 'சதாசிவன்' எனப் பெயர் பெற்றுச் சுத்தமாயை சதாசிவத்தத்துவமாய் நிற்கும். அதுவே மத்திம வாக்குக்கு ஆதாரமாகி நிற்பது. இந்த நிலையிலேயே சதாசிவ வடிவத்தில் நின்று, இறைவன் நான்கு வேதங்களையும் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் சொல்வடிவில் (எழுதாக்கிளவி) தோற்றுவிக்கிறான். இத்தத்துவம், 'சாதாக்கியத் தத்துவம்' என்றும் பெயரையும் பெறும்.

141. சுத்தமாயையில் உள்ள ஈசுரத் தத்துவத்தின் தொழில் யாது ?

சாதாக்கியத் தத்துவத்தில், ஞானசத்தியையும் கிரியா சத்தியையும் சமமாகச் சிறப்பு வகையில் தொழிற்படுத்திய இறைவன், கிரியாசத்தியின் தொழிற்பாட்டை மிகுதிப்படுத்தி, ஞானசத்தியின் தொழிற்பாட்டைச் சற்றுக் குறைத்துச் சுத்தமாயையினைச் சூக்குமமாகக் காரியப்படுத்துவான். அப்போது 'ஈசுரன்' எனப் பெயர் பெறுகிறான். சுத்தமாயை அந்நிலையில் ஈசுரனுக்கு இடம் ஆதலால், அஃது ஈசுரத்தத்துவம் என்னும் பெயரைப் பெறும். இறைவன் இத்தத்துவத்தில் 'மகேசுவரன்' என்னும் பெயரைப் பெறுகிறான்; எனவே, இத்தத்துவம் 'மகேசுரத்தத்துவம்' எனப்படும். மகத்தான ஐசுவரியங்களை உடைமையால் அப்பெயர் பெற்றது. உயிர்கள் அனுபவிக்க வேண்டிய ஐசுவரியங்களைக் கொடுத்தும், அனுபவிக்க வேண்டாத ஐசுவரியங்களை மறைத்தும் வைத்திருப்பதால் 'மகேசுவரன்' எனப்பட்டது.

142. சுத்தமாயையில் உள்ள சுத்த வித்தைத் தத்துவத்தின் தொழில் யாது ?

சுத்தமாயையினைச் சூக்குமமாகக் காரியப்படுத்திய இறைவன், தன் ஞானசத்தியின் தொழிற்பாட்டை மிகுதிப்படுத்திக் கிரியாசத்தின் தொழிற்பாட்டை சற்றுக் குறைத்துச் சுத்தமாயையினைத் தூலமாக காரியப்படுத்துவான். அப்போது 'வித்தியேசுவரன்' எனப் பெயர் பெறுகிறான். அந்நிலையில் அது 'வித்தயாத் தத்துவம்' எனப் பெயர் பெறும். பெறவே, அசுத்தமாயையினைத் தொழிற்படுத்துவதற்குத் தகுந்த முறையில் இந்த சுத்தமாயை இறைவனுக்கு இடமாக அமையும். அந்த இடம் 'சுத்தவித்தை' என்னும் பெயரைப் பெறும். அசுத்தமாயையில் ஒரு 'வித்தைக்கத்துவம்' உண்டு. அசனின்றும் இதனை வேறுபடுத்தி உணரும் பொருட்டு, இத்தத்துவம் 'சுத்தவித்தை' எனப்பட்டது.

143. இந்த ஐந்து தத்துவங்களும் "சிவத்தத்துவம்" என்று அழைக்கப்படுதற்கு என்ன காரணம் ?

சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசுவரம், சுத்தவித்தை என்னும் இந்த ஐந்து தத்துவங்களிலும், சிவபெருமான் நேராக நின்று தொழிற்படுத்துகிறான். எனவே, இஃது அவனுக்கு இடமாக இருப்பதால், 'சிவத்தத்துவம்' என்னும் சிறப்புப் பெயர்பெற்றது.

144. சடை (55) க்கு உள்ள விடையில், இறைவன் மூவகைத் திருமேனிகளைக் கொள்ளும் நிலை கூறப்பட்டது. அந்தத் திருமேனிகளை எந்தத் தத்துவத்தில் நின்று இறைவன் கொள்கிறான் ?

இலயம் யோகம் அதிகாரம் என்னும் மூவகைத் திருமேனிகளை, இந்தச் 'சுத்தமாயா தத்துவம்' என்னும் சிவத்தத்துவத்தில் நின்றே கொள்கிறான்.

சிவம், சத்தி ஆகிய அருவநிலை, இலயம் எனப்படும். இலயம் - ஒடுக்கம். ஒடுங்கிய நிலை என்பதால் 'இலயம்' எனப்பட்டது.

சதாசிவன் அருவருவ நிலை. ஐந்தொழில்களில் அஃது அருளல் தொழிலைச் செய்வதால், 'போசநிலை' எனப்பட்டது.

மகேசுவரன், வித்தியேசுவரன் ஆகிய இரண்டும் உருவநிலை, ஐந்தொழில்களில் மறைத்தல் தொழிலைச் செய்பவன் மகேசுவரன் ;

படைத்தல் தொழிலை, அயனாக நின்றும், காத்தல் தொழிலை மால்ஆக நின்றும், சழித்தல் சொழிலை உருத்திரனாக நின்றும், 'வித்தியேசுவன்' என்னும் பெயரின் சிவபெருமானே செய்கிறான். எனவே, மகேசுவரனும் வித்தியேசுவரனும் 'அதிகாரநிலை' க்கு உரியவராகின்றனர்.

இலயம், போகம், அதிகாரம் ஆகிய இம்மூன்று நிலைகளையும், சிவபெருமானின் 'சடத்தநிலை' அல்லது 'பொது இயல்பு' என்று கூறுவர்.

145. சுத்தத் தத்துவம் இறைவனுக்கு ஐந்தொழில் ஆற்றும் இடமாக மட்டுந்தான் உள்ளதா?

அது மட்டுமன்றி, சுத்தத்தத்துவத்தில் உள்ள, சாதாக்கியம் முதலிய தத்துவங்களில் நிற்கும் ஆன்மாக்களுக்குள்ள தனு கரண புவன போகங்களாகவும், சுத்தத்தத்துவம் உள்ளது.

இவ்வகை ஆன்மாக்களுள், ஆணவமலம் மட்டும் குக்குமமாக உள்ள விஞ்ஞானகலர் ஆன்மாக்களுக்கும்,

பிரளயாகலர், சகலர் வகை ஆன்மாக்களுள் இருவினை ஒப்பு, மலபரிபாகம், சத்திரிபாதம் வரப்பெற்று மலவாசனை மட்டும் உடையவராய் இருப்பவர்களுக்கும் சுத்தமாயா தத்துவம், தனு கரண புவன போகங்களாக நின்று உடவுகிறது.

146. இவ்வகை ஆன்மாக்களுக்குள்ள மலவாசனையில் வேறுபாடு உண்டா?

இவர்களுள், அதிகார மலவாசனை, போக மலவாசனை, இலய மலவாசனை உடையவர்கள் எனப் பலவகை உண்டு. அவற்றின் விரிவைப் பாடியத்துள் காண்க.

147. சுத்தமாயா தத்துவம் எந்தக் காலத்தில் தோன்றியது என்று கூற முடியுமா?

சுத்தமாயா தத்துவம், 'காலத்தத்துவம் தோன்றுவதற்கு முன்பே உள்ளது; எனவே, அஃது எந்தக் காலத்தில் தோன்றியது எப்போது ஒடுங்கும் என்று நம்மால் வரையறுத்துக் கூற முடியாது. ஆகவே, அது 'நித்தியம்' எனப்படும்.

148. அசுத்தமாயையினை இறைவன் எவ்வாறு தொழிற் படுத்துகிறான்?

சுத்தமாயையினை இறைவன் நேராக நின்று தொழிற்படுத்தியது போல், அசுத்த மாயையினைத் தொழிற்படுத்துவதில்லை. அசுத்த மாயையினை இறைவன் வித்தியேசுவர்களில் முதல்வர் ஆகிய அநந்ததேவரைக் கொண்டு தொழிற்படுத்துகிறான்.

149. அநந்ததேவர் என்பவர் யார்?

அதிகார மலவாசனை உடையவர்களுள், தூல அதிகாரமல வாசனை உடைய எட்டுப்பேர்களில் முதலாமவர், அநந்தேசுவரர் ஆவார். அவர் ஆன்மவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றாலும், நம்மைப் பார்க்கிலும் கோடானு கோடிப்பங்கு உயர்ந்தவர் ஆவார். அவர் ஆணவ மலத்தால் தாக்குறாதவர். ஆணவமல வாசனை மட்டுமே உடையவர். அஃதும் இறைவனைப் போலத்தாமும் உலகத்தைக் காரியப்படுத்தவேண்டும் என்னும் விருப்பம் காரணமாக, அவ் வாசனையை உடையவராக இருக்கிறார், என்றாலும், எந்நேரமும் இறைப்பற்று விடாதுடைய வராகவும் இருப்பவர். "வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதே ஈவான்" ஆகிய இறைவன், அவர் விருப்பப்படியே அசுத்தமாயையைத் தொழிற்படுத்தும் அதிகாரத்தை அவர்க்கு வழங்கி உள்ளான்.

150. அசுத்தமாயையையும் இறைவன் ஓரே நின்று தொழிற்படுத்தாமல், அநந்தேசுவரைக் கொண்டு தொழிற்படுத்துவதற்கு என்ன காரணம்?

இறைவன் மிக மிக நுட்பமானவன்; உயிர்கள் பெரிதும் தூலமான நிலையில் உள்ளவை. இறைவனின் நுண்ணிய நிலையை, தூலமாயுள்ள உயிர்கள் எளிதில் அறிந்து கொள்ளமாட்டா. உயிர்களின் நிலைகளுக்கு ஏற்ப, அவற்றிற்கு அறிவு விளக்கம் ஏற்படும் பொருட்டே, இறைவன் ஐந்தொழில் ஆற்றுவதால், தன்னினும் தூல நிலையினை உடைய அநந்ததேவரைக் கொண்டு, அசுத்தமாயையை இறைவன் தொழிற்படுத்துகிறான்.

151. அசுத்தமாயையை அநந்ததேவர் எவ்வாறு தொழிற் படுத்துகிறார்?

மல கன்மங்களோடு கலவாத மாயை சுத்தமாயை; மல கன் மங்களோடு கலந்து உள்ள மாயை அசுத்தமாயை என்பது, தடை (128) க்கு உள்ள விடையில் கூறப்பட்டது.

சுத்தமாயையில் தூய்மையாய்க் கிடக்கும் விந்துத் தத்துவத்தின் உள்ளே, தூய்மையற்று மலகன்மங்களோடு விரவிய அசுத்தமாயை உள்ளது, அதற்கு 'மோகினி' என்று பெயர்.

அந்த மோகினியிலிருந்து, காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்பனவற்றைத் தோற்றுவித்து, அசுத்தமாயாத் தத்துவத்தை அந்ததேவர் தொழிற்படுத்துகிறார்.

அசுத்தமாயாத் தத்துவத்தைத் தொழிற்படுத்தும்போது, அதில் ஒரு பகுதியைக் கலக்கும்போது, 'மாயை' என்னும் தத்துவம் தோன்றியது, இந்தமாயையே மேற்சொன்ன ஏழு தத்துவங்களில் ஒன்றான 'மாயை' ஆகும்.

இந்த மாயையிலிருந்து, காலம், நியதி, கலை என்னும் மூன்று தத்துவங்களையும் சனித்தனியே தோற்றுவிக்கிறார், அதன்பின்னர், 'கலை' யிலிருந்து 'வித்தை' யினை யும், 'வித்தையிலிருந்து 'அராகத்தை' யும் தோற்றுவிக்கிறார். காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் ஆகிய ஐந்தும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டுத் தத்துவமே 'புருடன்' எனப்படும்.

இவ்வாறு அசுத்தமாயையினை அந்ததேவர் தொழிற்படுத்துகிறார்.

152. காலத்தத்துவத்தின் இயல்பு யாது ?

இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று மூன்றாகி நின்று நேற்று, இன்று, நாளை என்னும் கால வேறுபாட்டை உயிர்க்கு உணர்த்துவது காலத் தத்துவத்தின் இயல்பு ஆகும்.

அவற்றுள் இறந்தகாலம், உயிரின் அறிவுவிச்சை செயல்களை, உயிராக்குரிய வினைகள் மற்றும் வினைப்பயன்களிலிருந்து பிரித்து அறியப் பயன்படும். நிகழ்காலம், உயிரின் அறிவிச்சை செயல்கள் உயிர்க்குரிய வினைகளையும் வினைப்பயன்களையும் எதிர்போக்கி அறியும்படி செய்யும்.

காலத்தத்துவம் என்ற ஒன்று இல்லாமல் போனால், தந்தை முந்திப்பிறந்தவரா மகன் முந்திப்பிறந்தவரா என்ற உண்மையைக் கூட நம்மால் அறிய முடியாமல் போய்விடும். எந்தெந்தக் காலத்தில் எந்தெந்தப்பயிர் விளையும் என்பதுகூட நமக்குத் தெரியாது போய் விடும். இதனால் காலத்தத்துவத்தின் இன்றியமையாமை புலனாயிற்று.

153. நியதித் தத்துவத்தின் இயல்பு யாது ?

நியதித்தத்துவம், அவரவர் செய்த வினையின் பயனை, அவரவரே நுகருமாறு நியமம் செய்வது. நியமம் என்றால், 'முறைப்படுத்துவது' என்பதாகும். நாம் செய்த வினைக்குரிய பயனைப் பிறர் அனுபவிக்காமல் நாமே அனுவிக்குமாறு செய்வதும் பிறர் செய்த வினைப்பயனை நாம் அனுபவிக்காமல், பிறரே அனுபவிக்குமாறு செய்வதும் இந்த நியதித் தத்துவமே ஆகும்; எனவே கன்மங்களுக்கு ஏற்ற கன்மப் பயன்களை வரையறுத்து உயிர்களுக்குள்ள அறிவிச்சை செயல்களை, இந்த நியதித் தத்துவத்தின் வாயிலாகவே இறைவன் ஒழுங்குபடுத்துகிறான்.

நியதித்தத்துவம் என்ற ஒன்று இல்லாமற்போனால், உலகத்தில் நீதி என்ற ஒன்று இல்லாமற் போய்விடும்; எந்த அடிப்படையில் யாருக்கு, எப்படிப்பட்ட நீதி வழங்குவது என்பதை நீதிபதிகள் அறியமாட்டார்கள்.

"உப்பைத் தின்றவன் தண்ணீர் குடிப்பான்" என்றோர் பழமொழி உண்டு. செயலுக்கு ஏற்ற பயன் உண்டு என்பதை இப்பழமொழி அறிவுறுத்துகிறது. வினைக்கேற்ற விளைவு உண்டு" என்னும் அறிவை நமக்கு உணர்த்துவது இந்த நியதித் தத்துவமே ஆகும்.

இதனால், நியதித் தத்துவத்தின் இன்றியமையாமை தெளிவாயிற்று.

154. கலைத் தத்துவத்தின் இயல்பு யாது ?

உயிர்கள் அநாதியே ஆணவமலத்தின் மறைப்புக்கு உள்ளாகி, அவற்றின் அறிவிச்சை செயல்கள் தொழிற்படாமல், ஆன்மாச் சடப்பொருள் போல் கிடந்திருந்த நிலையை, தடை (79)க்குள்ள விடையில் கூறப்பட்டது நினைவிருக்கலாம்.

அவ்வாறு கிடந்த உயிரின் அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றனுள், உயிரின் 'கிரியாசத்தி' ஆகிய செயலைச், சற்றே ஆணவமல மறைப்பிலிருந்து நீக்கி விளக்குவது, கலைத்தத்துவம் ஆகும். கலைப்பது கலை. 'கலை' என்னும் சொற்கு, நீக்குதல் மற்றும் செலுத்துதல் என்று இருபொருள்கள் உள்ளன. ஆணவமல மறைப்பை ஆன்மாவிடமிருந்து நீக்குவது மட்டுமன்றி ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியைச் செலுத்துவதும் கலைத்தத்துவத்தின் தொழிலாகும்.

நாம் சிலசமயங்களில் செயல் ஏதும் செய்யாமல் வாளா இருப்போம். அப்போது, ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றியே நிற்கும் இயல்புடைய ஆன்மா, இக்கலைத்தத்துவத்தைப் பற்றியே நிற்கிறது.

கலைத்தத்துவம் என்ற ஒன்று இல்லாமற்போனால், உறக்கத்தில் நம்மை ஒருவர் எழுப்பும்போது, நம்மால் எழுந்துவரவே முடியாது. நித்திய கேவலம் ஆகிய உறக்கத்தில், ஆன்மா பற்றி நின்று, எழுவுவதற்குக் கருவியாக இருப்பது கலைத் தத்துவமே ஆகும்.

இதனால் கலைத்தத்துவத்தின் இன்றியமையாமை புலனாயிற்று.

155. வித்தைத் தத்துவத்தில் இயல்பு யாது ?

ஆணவமல மறைப்புக்கு உள்ளாகிச் சடமாய்க்கிடந்த ஆன்மாவின் 'ஞானசத்தி' ஆகிய அறிவைச் சற்றே ஆணவமல மறைப்பிலிருந்து நீக்கி, அதனை விளக்குவது வித்தைத்தத்துவமாகும்.

இது கலைத்தத்துவத்திலிருந்து தோன்றும். கலைத்தத்துவம், ஆன்மாவின் செயலை விளக்குதற்கு உதவுவது போல், வித்தைத் தத்துவம், ஆன்மாவின் அறிவை விளக்கும் பொருட்டு உதவுவது.

ஆன்மாவின் செயலும் அறிவும் வேறு வேறு இயல்புக் கூறுகளை உடையன. எனவே, செயலை விளக்கும் கலைத் தத்துவமே, அறிவையும் விளக்க இயலாததாயிற்று.

156. அராகத் தத்துவத்தின் இயல்பு யாது ?

ஆணவமல மறைப்புக்கு உள்ளாகிக் கிடந்த ஆன்மாவின் 'இச்சாசத்தி' ஆகிய விருப்பத்தைச் சற்றே ஆணவமல மறைப்பிலிருந்து நீக்கி, அதனை விளக்குவது அராகத்தத்துவமாகும். இது வித்தைத் தத்துவத்திலிருந்து தோன்றுவது.

அராகத்தத்துவம் மனத்திற்கு உட்கருவியாக விளங்குகிறது. சித்தம் மனத்துள் அடங்கும். வித்தைத்தத்துவம் புத்திக்கு உட்கருவியாகவும், கலைத்தத்துவம் அகங்காரத்திற்கு உட்கருவியாகவும் விளங்குகின்றன. இவ்வாறு கலை, வித்தை, அராகம் ஆகியவற்றின் இன்றியமையாமை பெறப்பட்டது.

157. புருடத் தத்துவத்தின் இயல்பு யாது ?

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் ஆகிய ஐந்தும் சகல நிலையில் ஆன்மாவோடு எப்போதும் சட்டைபோல நீங்காமல்

ஒட்டிக்கிடக்கும் தத்துவம், 'புருடத்தத்துவம்' எனப்படும். உண்மையில் இஃது ஒரு தனித்தந்தமன்று. ஐந்து உள் அந்தக் கரணங்களின் சேர்க்கையே புருடத்தத்துவம், எனவே, இதனைப் 'பஞ்ச கஞ்சம்' என்பர். கஞ்சம் - சட்டை.

இத்தத்துவத்துடன் கூடிய ஆன்மா 'புருடன்' எனப்படுகிறது (Dressed soul) இத்தத்துவம் போகத்தை நுகரும் இயல்புடையது எனவே, இதனைப் 'போத்திருத்துவம்' எனவும் கூறுவர்.

புருடத்தத்துவம், பிரகிருதிமாயா தத்துவத்தை நுகரும்பொருட்டு இறைவனால் சகலாவகை ஆன்மாக்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. பிரளயாகலர் பிரகிருதிமாயா புலனத்திற்கு மேல் இருப்பவர்கள் ; எனவே, பிரளயாகலர் ஆன்மாக்களுக்குப் புருடத்தத்துவம் இல்லை.

ஆன்மாவின் உட்சட்டையாக அமையும் இந்த புருடத்தத்துவம், கஞ்சக சரீரம் எனப்படுகிறது. இது தொடக்கமில் காலந்தொட்டு ஆன்மாவோடு எப்போதும் பொருந்தி நின்று மாசங்கார, காலம் அல்லது முத்திக்காலத்தில் ஆன்மாவைவிட்டு நீங்கும்.

158. மாயைத் தத்துவத்தின் இயல்பு யாது ?

தடை (15) க்குள்ள விடையில் கூறப்பட்டிருக்கிறபடி, காலம், நியதி, கலை முதலிய தத்துவங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருப்பது. சகலர், பிரளயாகலர் வகை ஆன்மாக்களுக்குக் காரண சரீரமாக இருப்பது.

159. பிரகிருதி மாயா புலனம் என்பது யாது ?

அசுத்தமாயா புலனம் எனப்படும் வித்தியா தத்துவங்களுக்குக் கீழே உள்ள இருபத்து நான்கு தத்துவங்களைக் கொண்டது, பிரகிருதி மாயாபுலனம் எனப்படும். இதனை 'ஆன்மத்தத்துவம்' என்றும் கூறுவர்.

160. அந்த இருபத்து நான்கு தத்துவங்கள் யாவை ?

சித்தம், புத்தி, அகங்காரம், மனம் - என்னும் அந்தக்கரணங்கள் நான்கு.

மேய், வாய், (சுவைப்பது) சன், முக்கு, செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து.

கை, கால், ராய் (பேசுவது), எருவாய், கருவாய் என்னும் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து.

சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் தன்மாத்திரைகள் ஐந்து.

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் டஞ்சபூதங்கள் ஐந்து.

ஆக, இவை இருபத்து நான்கும் 'ஆன்மத்தத்துவம்' எனப்படும்.

161. ஆன்மத்தத்துவங்கள் எவ்வாறு தோன்றுகின்றன ?

முன்பு சொன்ன 'அசுத்தமாயா தத்துவங்கள் ஏழினுள் ஒன்று ஆகிய 'கலை'த் தத்துவத்திலிருந்து. 'மூலப்பிரகிருதி' அல்லது 'பிரகிருதி' தோன்றும், இந்தப் பிரகிருதியை 'மூலப்பகுதி' என்றும் கூறுவர். மூலப்பகுதி என்பது காரியம்; கலை அதற்குக் காரணம் எனலாம். இம்மூலப் பிரகிருதியை 'மான்' என்றும் கூறுவர்.

உயிர்க்குரிய குணங்கள் ஆகிய சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்னும் முக்குணங்களும் வெளிப்படாமல் குக்குமமாய் அடங்கி நிற்கும் நிலையே 'மூலப் பிரகிருதி' அல்லது 'அவ்விதம்' எனப்படும். (விதம் - வெளிப்பட்டு இருப்பது; அவ்விதம் வெளிப்படாமலிருப்பது).

இவ்வாறு அவ்விதமாக நிற்கும் மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து ஆன்மத்தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன. எனவே இவற்றை பிரகிருதி மாயாத் தத்துவங்கள் என்றும் கூறுவர்.

162. குணத்தத்துவம் என்பது யாது ?

சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்னும் முக்குணங்களும் வெளிப்பட்டுத் தம்முள் சமமாய் நிற்கும் நிலைக்குத் 'குணத்தத்துவம்' என்று பெயர்.

முக்குணங்களும் ஒன்றைவிட ஒன்று, மிகும்பொழுது மேலே கண்ட இருபத்தி நான்கு தத்துவங்களும் தோன்றும்.

அந்தக் காரணங்கள் நான்கனுள் சித்தத்தை மனத்துள் அடக்கி, இருபத்து மூன்று எனக் கொண்டு, குணத்தத்துவத்தை ஒரு தத்துவமாக எண்ணி, ஆன்மத் தத்துவங்கள் இருபத்து நான்கு எனக் கணக்கிடப்படுகிறது.

ஆன்மத்தத்துவம் இருபத்து நான்கிலும், இந்த முக்குணங்களும் சலந்துள்ளதால் 'உலகம் முக்குணமயம்' எனக் கூறப்படுகிறது.

163. ஆன்மத்தத்துவம் இருபத்து நான்கின் இயல்பு யாது ?

இருபத்து நான்கு தத்துவங்களைப்பற்றிய விளக்கம் "உண்மை விளக்கம்" என்னும் சாத்திரநூலில், இந்த ஆண்டுக்குரிய பாடத் திட்டத்தில், விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே அவற்றின் இயல்பு, செயல் முதலியனவற்றை அந்நூலில் கண்டுகொள்க.

165. ஆன்மத்தத்துவங்கள் இருபத்தநான்கையும் இயக்குபவர் யார்?

இருபத்தநான்கு தத்துவங்களையும் இயக்குபவர் சேகண்ட ருத்திரர் என்பவர் ஆவார். இவர், பிரளயாசலநாள் பக்ருவமுடைய வராய்ப் பாசம் நீங்கிச் சிவனுக்குரிய பெயர்களைப் பெற்றவர். சோமபந்தனைச் சசுவரகை ஆன்மாக்களுக்கு அறிவுறுத்துபவர். சகலர் வர்க்கத்து ஆன்மாக்கள் ஆகிய நமக்குத் தலைவராக இருப்பவர் இவரே ஆவார் He is our direct boss. ஆன்மவர்க்கத்துத் தலைவராகிய ஸ்ரீ கண்டருத்திரரால் இயக்கப்படுவதால், இஃது ஆன்மத்தத்துவம் எனப்படுகிறது.

166. உயிர்க்குள்ள சரீரங்கள் யாவை ?

உயிர்க்குள்ள சரீரங்கள் ஐந்து. அவை! காரண சரீரம், கஞ்சுக சரீரம், குணசரீரம், குக்கும சரீரம், தூல சரீரம் என்பனவாகும்.

1. காரணசரீரம் :

அசுத்தமாயாத் தத்துவத்தில் உள்ள மாயை, உயிர்க்குக்குள்ள என்னைய தத்துவங்களுக்குக் காரணமாக இருப்பதால், அது காரண சரீரம் எனப்படும்.

2. கஞ்சுகசரீரம் :

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் ஆகிய ஐந்து வித்தியாத் தத்துவங்களும் புருடன் எனப்பெயர் பெறும். இப்புருடன் உயிர்க் குச் சட்டையாக உள்ளதால் கஞ்சுக சரீரம் எனப்படுகிறது. கஞ்சுகம் - சட்டை.

3. குணசீரம் :

உயிர்க்குள்ள இருபத்து நான்கு தத்துவங்களாகிய பிரகிருதிமாயாத் தத்துவம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருக்கும் மூலப்பிரகிருதியில் முக்குணங்களும் லேஸிப்படாமல் அடங்கியிருக்கும். அதுவே குணசீரம் எனப்படும்.

இம் மூன்றும் 'பர சீரம்' எனப்படும். இப்பரசீரத்துள் வித்தியாத் தத்துவங்கள் ஏழும், குணத்தத்துவம் ஆகிய சித்தம் ஒன்றும்-ஆக எட்டுத் தத்துவங்கள் உள்ளன.

4. சூக்குமசீரம்

மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்கள் மூன்றும், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் தன்மாதிரைகள் ஐந்தும் ஆகிய எட்டுத் தத்துவங்களால் ஆகியது சூக்குமசீரம் எனப்படும். இதனைப் 'புரியட்டகாயம்' என்றும் கூறுவர்.

5. தூலசீரம் :

பூதங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து, ஞானேந்திரியம் ஐந்து ஆகிய பதினைந்து தத்துவங்களோடு கூடிய சீரம், தூலசீரம் எனப்படும்.

இவ்வாறு முப்பத்தொரு தத்துவங்களும் சேர்ந்து, ஐந்து சீரங்களாக உயிர்க்கு உதவுகின்றன என்பது பெறப்படும்.

167. மேற் குறிப்பிட்ட ஐந்து சீரங்களும் உள்ளன என்பதை எப்படி அறிவது?

தூலசீரம், உணவால் நிலைபெறுகிறது. எனவே, அஃது அன்னமயகோசம், எனப்படுகிறது.

சூக்குமசீரம், பிரணவாயுவினால் செயல்படுகிறது. எனவே, அது 'பிரணமய கோசம்' எனப்படுகிறது.

குணசீரம், சித்தமாய் நின்று தொழிற்படுகிறது. சித்தம், மனத்தில் வைத்து எண்ணப்படுவதால், அது, 'மனோமயகோசம், எனப்படுகிறது.

கஞ்சகசீரம், ஆணவமல மறைப்புக்குட்பட்ட ஆன்மாவின் அறிவிச்சை செயல்களை அநாதியே விளங்கச் செய்வதால், அது, 'விஞ்ஞானமயகோசம்' எனப்படுகிறது.

காரணசீரம், அநாதியே ஆணவமல மறைப்புக்குட்பட்ட ஆன்மாயுக்குச் சிறிதே அறிவைத் தந்து ஒருவகை மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதால், 'ஆனந்தமயகோசம்' எனப்படுகிறது.

68. தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு உள்ளன போல், அவற்றின் காரியங்கள் எத்தனை? அவையாவை?

முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் காரியங்கள் அறுபது; அவற்றை நூத்துவீகங்கள் என்பர். இந்த அறுபதையும் சேர்த்துப் பொதுவாகத் தத்துவங்கள் தொண்ணூற்று ஆறு என்பர்.

தாத்துவீகங்கள் அறுபது வருமாறு :

1. பிரதிவியின் கூறு : எலும்பு, தசை, மயிர், தோல், நரம்பு. 5
2. அப்புவின கூறு : சிறுநீர், இரத்தம், வியர்வை, சிலேத்துமம், சுக்கிலம் அல்லது சோணிதம். 5
3. தேயுவின கூறு : இருதயத்தில் வெப்பம், பசித்தி, கண்ணில் வெப்பம், உடம்புக்குடு, வைத்தியத்தில் மண்டைக் கொதிப்பு. 5
4. வாயுவின கூறு : பிரணன், உதானன், அபானன், சமானன், வியானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், ஆகிய தசவாயுக்கள் 10
5. ஆகாயத்தின் கூறு : அத்தி, அலம்புடை, இடைகலை பிங்கலை, சுழுமுனை, கார்தாரி, குகுதை, சங்கினி, சிகுவை, புருடன் என்னும் நாடிகள். 10
6. ஞானேந்திரிய விடயங்கள் : சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம் கந்தம். 5
7. கன்மேந்திரிய விடயங்கள் : வசனம், கமனம், தானம் விசரிக்கம், ஆனந்தம் 5

8. அகங்காரத்தின் கூறு : தைசதம், வைகாரியம், பூதாதி 3
9. மனத்தின் கூறு : காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம் என்னும் குற்றங்கள் ஐந்து. 5
- இவற்றுள் குரோதத்துள், மாற்சரியம் அடங்கும்.
10. குணத்தின் கூறு : சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் 3
11. வாக்கின் கூறு : குக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி 4

60

169. ஆணவம், கன்மம், ஆகிய மும்மலங்களுள், 'மாயை' யின் காரியங்கள் யாவை?

தனு, கரணம், புலனம், போகம் ஆகிய நான்கும் மாயையின் காரியங்கள் ஆகும். 'தனு' என்பது, உயிர்களுக்குள்ள பல்வேறு உடல்கள் ஆகும். 'கரணம்' என்பது, மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய அந்தக்கரணங்கள் நான்கு ஆகும். 'புலனம்' என்பது, உயிர்கள் தங்குவதற்குரிய உலகங்களையும் அண்டங்களையும் குறிக்கும். 'போகம்' என்பது, அண்டங்களிலும் உலகங்களிலும் உள்ள அனைத்து அனுபவப்பொருள்களைக் குறிக்கும்.

170. அண்டங்கள் வேறு, உலகங்கள் வேறு ஆகுமா?

பல்வேறு உலகங்கள் சேர்ந்தது ஒரு அண்டம், நாம் வாழும் பூமி, பூவுலகம் அல்லது பூலோகம் எனப்படும். இந்தப் பூவுலகத்தின் மேலே ஆறு உலகங்களும் கீழே ஏழு உலகங்களும் உள்ளன. நாம் வாழ்கின்ற இந்த உலகம் பிரமாண்டத்தில் உள்ளது.

171. பிரமாண்டத்தில் உள்ள பிற உலகங்கள் யாவை?

நாம் வாழும் பூலோகத்திற்கு மேல், புவலோகம், சுவலோகம், மகலோகம், சனலோகம், தவலோகம், சத்தியலோகம் என்னும் ஆறு உலகங்கள் உள்ளன. இந்த பூலோகத்திற்குக்கீழ், அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், ரசாதலம், மகாதலம், பாதலம் என்னும் ஏழு உலகங்கள் உள்ளன.

பூலோகம் உள்ளிட்ட இவற்றையே, ஈரேழு பதினான்கு உலகங்கள் என்கிறார்கள்.

கொடிய தீவினைகளைச் செய்த பாவிகள் சென்று அடையும் பொருட்டுக் கீழேயு உலகங்களுக்கும் கீழே, இருபத்தெட்டுக்கோடி நரங்கள் உள்ளன.

நாம் வாழும் பூலோகத்தைச் சுற்றி ஏழு தீவுகளும் அத்தீவுகளைச் சுற்றி ஏழு கடல்களும் உள்ளன. இவற்றின் நடுவில் உள்ள 'நாவலத் தீவு' எனப்படும் சம்புத்தீவிலேயே நாம் வாழ்கிறோம். எனவே நாம் வாழும் பூமி, பிரமாண்டத்தில் ஒரு தீவையாகும்.

இப்பூமியின் நடுவில் மகாமேரு மலை உள்ளது. அதில் இந்திரன் முதலிய அட்டதிக்குப் பாலகர்களும் அயன், மால், சீகண்டருத்திரர் முதலியவர்களும் ஆட்சி செய்கின்ற நகரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சீகண்டருத்திரர் ஆளும் நகரமே 'கயிலாயம்' எனப்படுகிறது. இதனைக் 'கொடுமுடி' என்றும் கூறுவர். கயிலாயபதியாகிய சீகண்டருத்திரர் பூலோகவாசிகள் அனைவருக்கும் தலைவர் ஆவார். அவரது கையில் இருப்பதே சிவஞானச் செங்கோல் ஆகும். அந்தச் செங்கோல் ஆட்சிப்பீடமாக நமக்குக் காட்சியளிப்பதே திருவாவடுதறை ஆதினமாகும்.

பூலோகத்திற்கு மேல் உள்ள ஆறு உலகங்களுள், புவலோகத்தில் சந்திரன், ஆதித்தன் முதலியோர் இருந்து ஆட்சி புரிகின்றனர்; சுவலோகத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வாழ்கிறார்கள்; மகலோகத்தில் மரீசி முதலிய முனிவர்கள் வாழ்கிறார்கள்; சனலோகத்தில் நம் முதாதையர்கள் ஆகிய பிதிரர்கள் வசிக்கிறார்கள்; தவலோகத்தில் பெரும்பெரும் செய்தவர்கள் வாழ்கிறார்கள். சத்தியலோகத்தில் பிரமன் இருந்து ஆட்சிபுரிகிறார்.

எனவே, இந்த ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களும் 'பிரமாண்டம்' எனப்படுகிறது.

பிரமாண்டத்திற்கு மேல், பிரகிருதி மாயா புலனத்தில் உள்ள வைகுந்தத்தைத் திருமால் ஆட்சிபுரிகிறார். அதற்குமேல் உள்ள உருத்திரலோகம் குணிருத்திரன் ஆட்சியில் உள்ளது.

இந்த பிரமாண்டம், மாலாண்டம், உருத்திராண்டம் (உருத்திர புலனம்) முதலியவை பிரகிருதிமாயா புலனத்திலேயே உள்ளன. எனவே இவற்றில் உள்ளவர்கள் மற்றும் ஆள்பவர்கள் அனைவரும் ஆன்ம வரீக்கங்களே ஆவர்.

172. இந்த பிரதிவித் தத்துவத்தில் உள்ள அண்டங்களைப் போல வேறு புவனங்கள் உள்ளனவா ?

பிரதிவித் தத்துவத்திற்கு மேலே உள்ள தத்துவங்களிலும் பல புவனங்கள் உள்ளன. மாயாகாரியங்கள் ஆகிய இவற்றை "அத்து வாக்கள்" எனக் கூறுவர்.

173. அத்துவாக்கள் என்பன யாவை ?

மாயா காரியங்களாகிய சொல் உலகம் (சுப்தப்பிரபஞ்சம்) மந்திரம், பதம், வன்னம் என்னும் படிக்களை உடையது. 'மந்திரம்' என்பது சொற்றொடர்; 'பதம்' என்பது சொல்; 'வன்னம்' என்பது, எழுத்து. பொருள் உலகம் (அர்த்தப்பிரபஞ்சம்) புவனம் தத்துவம், கலை என்னும் படிக்களை உடையது. 'புவனம்' என்பது, உயிர்கள் தங்கும் இடம்; 'தத்துவம்' என்பது மேற்கண்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்; கலை என்பது சுத்தமாயை, அசுத்த மாயை பிரகிருதிமாயை ஆகியவற்றில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொருள் விளக்கம் செய்யும் பஞ்சகலைகள் ஆகும்.

ஆக மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை ஆகிய இந்த ஆறும் அத்துவாக்கள் எனப்படும். 'அத்துவா' என்றால் படிவழி என்பதாகும்.

இந்த ஆறுபடிகளின் வழியே ஆன்மா மேலேறுதற்கு இவைகள் கருவிகளாக இருக்கின்றன.

174. பஞ்ச கலைகள் என்பன யாவை ?

ரிவர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியதீதிகலை என்னும் ஐந்தும் பஞ்சகலைகள் ஆகும். இவை, சுத்தமாயை மற்றும் அசுத்தமாயை முழுவதும் வியாபித்து நிற்கும்.

ரிவர்த்திகலையில், பிரகிருதி மாயையில் உள்ள பிரதிவி (மண்) தத்துவம் மட்டும் அடங்கும்.

பிரதிட்டாகலையில், பிரதிவிமாயையில் உள்ள, மண் தத்துவம் நீங்கலாக உள்ள, ஏனைய இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும் அடங்கும்.

வித்தியாகலையில், அசுத்தமாயா தத்துவம் எனப்படும், வித்தியா தத்துவத்தில் உள்ள ஏழு தத்துவங்களும் அடங்கும்.

சாந்தி கலையில், 'சிவத்தத்துவம்' எனப்படும் சுத்த தத்துவத்தில் உள்ள, சுத்தவித்தை, ஈசுவரம், சாதாக்கியம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் அடங்கும்.

சாந்தியதீத கலையில், சத்தி, சிவம், என்னும் இரு தத்துவங்களும் அடங்கும்.

ஆக, முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் இந்த பஞ்சகலைகளின் வியாபகத்துள் அடங்கி இருக்கின்றன. இந்த ஐந்து கலைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள, வியாபக முனைப்புகளின் வன்மை மென்மைகளுக்கு ஏற்ப, அந்தந்தத் தத்துவங்கள், அவற்றின் தூல குக்கும் இயல்புகளுக்கு ஏற்ப அடங்கியுள்ளன.

இறைவனின் திருவருட்சத்தி, ஐந்து கலைகளாக நின்று உயிர்களை முத்திக்கு இட்டுச் செல்கின்றது.

175. இவ்வளவு விரிவாகத் தத்துவங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதால் என்ன பயன் ?

எவ்வளவு கேலமாகச் சடமாய்க் கிடந்த நமக்கு, எவ்வளவு அளவிட முடியாத உதவிகளை இறைவன் செய்து வருகிறான் என்பதை உணர்வதற்கு, தத்துவங்களைப் பற்றிய இத்தகைய விரிவான அறிவு, நமக்குப் பெரிதும் துணை செய்கிறது.

இறைவன் எந்த அளவுக்கு அறிதற்கு அரியவன் என்பதையும் இதனால் நம்மால் அறிய முடிகிறது.

இவ்வளவு பேருதவிகளைச் செய்துவரும் இறைவனுக்கு, எவ்வளவு நன்றிக் கடப்பாடு உடையவர்களாக நாம் இருக்க வேண்டும் என்பதை இது நமக்குணர்த்துகிறது.

எனவே, நன்றி உணர்வோடு, இறைவனை வழிபடவேண்டுவது நமது இன்றியமையாத கடமை என்பது, இதனால் இனிதே பெறப்படும் பயனாகும்.

VII. வழிபடுதல் முறை (சாதன இயல்)

176. இறைவனை வழிபடுவதற்கான வழிமுறைகள் யாவை ?

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்குமே, இறைவனை, வழிபடுவதற்கான நெறிகள் ஆகும்.

இவற்றுள் சரியை என்பது, உடலால் வழிபடுவது. அஃதாவது திருக்கோயிலை வலம் வருவது, திருக்கோயிலுக்குப் பூ மாலை

காடுப்பது, திருக்கோயிலில் துப்புரவுப் பணிசெய்வது முதலியன டலால் வழிபடுவது ஆகும்.

கிரியை என்பது வாயினால் வழிபடுவது அஸ்தாவது அஞ்செழுத்து மந்திரங்களை ஒதுவது, திருமுறைகளை நாள்தவறாமல் டனம் செய்வது, சாத்திர தோத்திரக் கருத்துக்களைப் பிறர்க்கு டுத்துரைப்பது முதலியன வாயினால் செய்யும் வழிபாடு ஆகும்.

போசம் என்பது மனத்தினால் வழிபடுவது. அதாவது வழிபடு தய்வத்தின் வடிவத்தை மனத்தில்வைத்து நியாணிப்பது. அந்தரியாக ழுசை செய்வது. அஞ்செழுத்து மந்திரத்தை உள்ளத்தால் அக்கு ாலை கொண்டு எண்ணுவது முதலியன மனத்தினால் செய்யும் வழிபாடு ஆகும்.

இம்மூவகை வழிபாடுகளையும் தவறாமல் செய்து வந்தால், இறைவன் நமக்கு ஞானத்தை உணர்த்துவான். அவ்வாறு உணர்த்தும்போது, சேவன்முத்தர்களை அழிப்பது நின்றே, தருநாதனாக வந்தோ. மானுடச் சட்டை போர்த்தியோ வந்து உணர்த்துவான். எனவே, குருபீடத்தில் அமர்ந்துள்ள ஞானிகளை வழிபடுவது ஞானநெறியில் செய்யும் வழிபாடாகும்.

மனம், வாக்கு காயங்களால் சிவபெருமானை வழிபட வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த மனிதப் பிறவி நமக்கு வழங்கப் பட்டது.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“மானுடப்பிறவி தானும் வகுத்தது மனம் வாக்குக் காயம்
ஆன்இடத்து ஐந்தும் ஆகும அரன்பணிக் காகஅன்றே” (182)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

176. வழிபடு தெய்வ வழிபாடு என்பது யாது?

ஒவ்வொருவரும் தாம் வழிபடுவதற்கு என ஒரு தெய்வ வடிவத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். அத்தகு தெய்வ வடிவம், மகேசுவர மூர்திகள் இருபத்தைந்தனுள் ஒன்றாகவோ, சதாசிவ வடிவமாகிய சிவலிங்க வடிவமாகவோ இருக்க வேண்டும் அந்த வடிவத்தையே மனத்தினால் எப்போதும் நினைக்க வேண்டும். அத்தெய்வத்தைக் குறித்த பாடல்களை வாயினால் ஓத வேண்டும். அத்தெய்வத்திற்குரிய மந்திரங்களை உச்சரிக்க வேண்டும்.

அவ்வாறு வழிபட்டு வருவோமானால், சிவபெருமான் அத்தெய்வ வடிவில் நின்று, நமக்குவேண்டுவன யாவற்றையும் செய்தருள்வான்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியார்,

“மனமது நினைவ வாக்கு வழுத்த மந்திரங்கள் செல்ல
இளமலர் கையில் கொண்டு அங்கு, இச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்
சினம்முதல் அகற்றி வாழும் செயல் அறம் ஆனால் யார்க்கும்
முனம் ஒரு தெய்வம் எங்கும் செயற்கு முன் நிலையாம்
அன்றே” (114)

என்று தெளிவுபடுத்தியுள்ளது.

‘இச்சித்த தெய்வம்’ என்பது வழிபடுவதற்குத் தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்ட வடிவம் என்பதாகும்.

‘செயல் அறம்’ என்பது, (112)ஆம் தடைக்குள்ள விடையில் கூறியுள்ள பதினாறு சைவ ஒழுக்கங்கள் ஆகும்.

177. மகேசுவரவடிவங்கள் இருபத்தைந்தையும் சிவலிங்க வடிவத்தையும் மட்டுமே, வழிபடு தெய்வமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றதற்கு என்ன காரணம்?

இறைவன் பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவன்; உயிர்கள் அனைத்தும் பிறப்பிறப்புக்கு உட்படுவன. பிறவித் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு வழிபடுகின்ற நாம், பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படாத இறைவனின் வடிவங்களையே வழிபடவேண்டும். அவ்வடிவங்களில் மட்டுமே இறைவன் முனைந்து நின்று நமக்கு அருள் பாலிக்கிறான். தடைக்குள்ள விடையில்,

இந்த இருபத்து ஐந்து வடிவங்களும் எவையாவை என்பன கூறப்பட்டுள்ளன.

இவற்றைத்தனிர, பிற தெய்வ வடிவங்கள் வழிபாட்டுக்கு உரியனவல்ல. இதற்குக் காரணம், அவ்வடிவங்களை உடைய தெய்வங்கள் உயிர் வாக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள், ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் துன்பப்படுகிறார்கள்; அடுத்துப் பிறப்பதற் குரிய வினைகளைச் செய்கிறார்கள். எனவே, அத்தெய்வங்களால் நமக்கு அருளை வழங்க முடியாது. எனவே மகேசுவர வடிவங்கள் இருபத்தைந்தையும் சதாசிவ வடிவத்தையும் மட்டுமே வழிபட வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“ யாதொரு தெய்வம் கொண்டீர் அத்தெய்வம் ஆகி ஆங்கே
மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர் ; மற்றத் தெய்வங்கள்
வேதனைப்படும்; இறக்குர்: பிறக்கும்; மேல்வினையும் செய்யும்;
ஆதலால் இவைஇவாதான் அறிந்து அருள் செய்வன்
அன்றே ” (115)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

இன்னும், அந்தத் தெய்வங்கள் அவரவரிடையில் நின்று பயன் தருவார்களே அல்லாமல், நமக்கு வேண்டுகனவற்றை எல்லாம் வழங்க, அவற்றால் இயலாது. இதற்கு, “ அத்தெய்வம் அத்தனைக் காண் ” (116) என்னும் பிரமாணம் தெளிவாக உள்ளது.

178. அறநூல்களில் சொல்லப்பட்ட விதிகளின் படி நடந்து கொண்டால் போதாதா? இறைவழிபாடு வேறு செய்ய வேண்டுமா?

அறநூல்களில் சொல்லப்பட்ட விதிகள் அனைத்தும் இறைவனால் வேதாகமங்களில் கூறப்பட்டவையே ஆகும். அவ்விதிகளின் படி ஒழுகுபவர்களுக்கு உள்ள பயன்களை இறைவனே வழங்க வேண்டியுள்ளது.

அறச் செயல்களில் சிறந்தது, இறைவன் கருணையை நினைந்து அவனை வழிபடுவதே ஆகும். எனவே, இறைவன் திருவருளை மறந்துவிட்டுச் செய்யும் அறச் செயல்கள் அனைத்தும் பயனற்றவையே ஆகும்.

அறநூல்களில் சொல்லப்பட்ட விதிகளின் படி ஒழுகுவதோடு, இறைவழிபாடு செய்ததும் துன்றியமையாதது என்பது இதனால் பெறப்பட்டது.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“ காண்பவன் சிவனையானால், அவனடிக்கு அன்பு செய்கை,
மாண்புஅறம்; அனாதன் பாதம் மறந்துசெய் அறங்கள் எல்லாம்
வீண்செயல்; இறைவன் சொன்ன விதிஅறம்; விருப்பு ஒன்று
இல்லான்;
பூண்டனன் வேண்டல் செய்யும் பூசனை புரிந்து கொள்ளே ” (117)

என்று அருளிச் செய்துள்ளார்.

179. சிவபெருமானை எவ்வாறு வழிபடவேண்டும்?

சிவலிங்கம், சிவனடியார் என்னும் இரு திருமேனிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, சிவபெருமான் உயிர்களின் புறப்பூசையினையும் அகப்பூசையினையும் ஏற்று உயிர்களுக்கு அருள் செய்வான்.

இவ்விரு பூசைகளுள் அகப்பூசையினைப் பரிபூரண பூசையாக ஏற்று, உயிர்களின் அகத்தே முனைத்த நின்று அருள் செய்வான். இவ்வாறு, சிவபெருமானை வழிபட வேண்டும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“ தாபர சங்கமங்கள் என்றுஇரண்டு உருவில் நின்று
மாபரன் பூசைகொண்டு மன்உயிர்க்கு அருளை வைப்பன்;
நீ, பரந்தன்னை நெஞ்சில் நினைவையேல். நிறைந்த பூசை
ஆய், பரம்பொருளை நானும் அர்ச்சி; நீ அன்பு
செய்தே ” - (118)

180. அகப்பூசை செய்யும் முறையும் அதனால் பெறும் பயனும் யாவை?

அகப்பூசை செய்யும் முறை வருமாறு: -

நமது இதயத்தை அதற்குரிய இடமாகக் கொள்க. நமது கொப்பூழிலிருந்து எட்டு அங்குல நீளமுள்ள ஒரு தண்டு இருப்பதாகக் கருதுக. அத்தண்டின் முடிச்சில் எட்டு இசைகள் இருப்பதாகக் கொள்க. அந்நிலையில் ஒரு தாமரைமலர் இருப்பதாகக் கருதுக. அந்தத் தாமரை மலரின் நடுவே, வழிபடு தெய்வத்தின் வடிவத்தை நிலைப்படுத்து செய்க.

அந்த வழிபடு வடிவத்திற்கு வாசனைத் திரவியங்கள், பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம் ஆகிய பஞ்சகவ்வியங்களால் திருமுழுக்குச் செய்க. பின்னர், உயர்ந்த ஆடை, ஆபரணங்களால் அழகு செய்க. அதன் பிறகு மலர்மாலைகள் குட்டுக. பின்பு, விடுமலர்களைக் கொண்டு அர்ச்சனை செய்க. அதன்பிறகு திருவெழுது படைத்து ஊட்டுக; பின்பு தூபதிபம் காட்டுக. ஆவற்றை எல்லாம் மனத்தினாலே கருதிக்கொண்டு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு செய்வது ‘அந்தரியாக பூசை’ எனப்படும். இஃதே அகப்பூசை செய்யும் முறையாகும்.

இதனால் பெறும் பயன் வருமாறு :-

கண்ணாடியை விளக்க விளக்க, மாசு நீங்கி மேலிட்டு வரும் ஒளி போன்று, ஆன்மா சுத்தி அடைவதால், சிவபெருமான் நம் வழிபடு தெய்வ வடிவில் நின்று விளங்கித் தோன்றுவான். அதன் பயனாக மும்மலங்களும் நீங்கி ஞானம் தோன்றும். இதுவே ஆன்ம முத்திக் குரிய உயர்ந்த சாதனமாகும்.

இதற்குப்பிரமாணம் :-

சிவஞானசித்தியார் (300) மற்றும் (301).

181. சரியை, கிரியை, யோகம். ஞானம் ஆகிய நான்கு நெறிகளில் இறைவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவுமுறை எத்தகையதாக இருக்கும்?

சரியை நெறியில் இறைவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவு முறை, ஆண்டானுக்கும் அடிமைக்கும் உள்ளது போன்றது.

கிரியை நெறியில், தந்தைக்கும் மகனுக்கும் உள்ள உறவு முறை போன்றது.

யோக நெறியில், தோழனுக்கும் தோழனுக்கும் உள்ள உறவு முறை போன்றது.

ஞானநெறியில், குருவுக்கும் சீடனுக்கும் உள்ள உறவுமுறை போன்றது. இந் நெறியில் உள்ள உறவு முறை நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் உள்ளது போன்றதென சிலர் கூறுகிறார்கள். இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் உள்ள உறவுமுறையே அத்தகையதாக உள்ளதாலும், சன்மார்க்கம் ஆகிய நன்மார்க்கத்தில் வேதாகம அறிவின் விளைவாகிய பரஞானம் பெறப்படுவதாலும், ஞானநெறியில் நாயக-நாயகி உறவுமுறை கூறுவது பொருந்தாது.

இந்நால்வகை நெறிகளில் உள்ள உறவுமுறை பற்றிய உண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

‘ சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம்,
தாதமார்க்கம் என்றும் சங்கரனை அடையும்
நன்மார்க்கம் நால், அவைதாம் ஞான யோக
நற்கிரியா சரியை என நவிறுவதும் செய்வர் ’ (280)

என்று அருணந்திசிவம் தெளிவுறுத்தியுள்ளார்.

182. சரியை நெறியாகிய உடலால் செய்யும் வழிபாட்டில் என்னென்ன சிவப்பணிகள் செய்யவேண்டும்?

உடலால் செய்யும் வழிபாடு வருமாறு :-

1. திருக்கோயில்களில் உள்ளும் புறமும் பெருக்கித் துப்புரவு செய்தல்.
2. திருக்கோயிலில் உள்ள தரையைச் சுத்தமான பசுவின் சாணம் கொண்டு மெழுகுதல்.
3. அதிகாலையில் எழுத்து, குளித்து, வண்டுகள் மொய்வதற்கு முன், கைநகம் படாமல் மலர்களைக் கொய்து திருக்கோயிலில் கொடுத்தல்.
4. பூமாலை தொடுக்கத் தெரியுமானால், இண்டை, தொடை, கண்ணி, பந்து, தண்டிற் கட்டுமாலை முதலிய பூமாலைகளைத் தொடுத்துத் திருக்கோயிலில் சேர்ப்பித்தல்.
5. பன்னிரு திருமுறைப் பாடல்களை வாயினால் பத்திப் பரவசத்துடன் பாடுதல்.
6. பசுவின் நெய், எள்ளண்ணெய் முதலியவற்றால் தீபம் ஏற்றுதல்.
7. மலர்தரும் மரங்களை கொண்ட திருநந்தவனம் அமைத்தல்.
8. சிவவேடப் பொலிவு உடையவரைச் சிவனாகவே நினைந்து வழிபடுதல்.

இதற்குப்பிரமாணம், சிவஞானசித்தியார் (271) ஆகும்.

183. கிரியைநெறி ஆகிய மனமும் உடலும் கொண்டு செய்யும் வழிபாட்டில் (பெரும்பாலும் வாயினால் செய்வது) என்னென்ன சிவப்பணிகள் செய்யவேண்டும்?

இஃது ஏறத்தாழ நமது இல்லங்களில் செய்யும் வழிபாடு ஆகும். வீட்டிலுள்ளவர்களது உதவியோடு, வேண்டிய உபகரணங்களை அமைத்துக் கொண்டு, வழிபடு தெய்வத்தை (உபாசன மூர்த்தம்) வீட்டில் நிறுவி வழிபடுவது. அப்போது, திருமுறைகளைக் கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துருகிப் பாடவேண்டும்.

விட்டில் என்னென்ன முறையில் வழிபாடு செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சிவஞான சித்தியாரில் (272) அருணர்சிவம் அழகுற அருளிச்செய்துள்ளார்.

184. யோகநெறி ஆகிய மனத்தினால் செய்யும் வழிபாட்டில் என்னென்ன சிவப்பணிகள் செய்ய வேண்டும்?

இது சிவயோகம் ஆகும். பொறி புலன்களை ஒடுக்கி, சுவாசத்தை ஒருவழிப் படுத்தி, ஏறத்தாழ அகப்பூசை செய்யும் முறையில் சிவபெருமானோடு ஒன்றிய உணர்வோடு மனத்தைப் பழக்குவதே, யோகநெறியில் செய்யும் பணியாகும். இதற்குப் பிரமாணம் சிவஞானசித்தியார் - (273).

185. ஞானநெறியில் செய்ய வேண்டுவது யாது?

இது சைவம் கூறும் சன்மார்க்கம். இந்நெறியில் நிற்பவர்கள், சிவாகமங்களில் கூறப்பட்ட பதி பசுபாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் உண்மையையும் இயல்பையும் தெளிவாக அறிதல் வேண்டும், அவ்வறிவின் பயனால், ஞானம் ஏற்படும். அப்போது சிவபெருமானை அறியும் உணர்வு தலைப்படும். அந்நிலையிலும், ஆன்மா தன்னையோ தனது அறிவையோ, தன்னால் அறியப்படும் சிவனையோ, வேறுபடுத்தி உணராமல், சிவனருளில் அழுந்தி நிற்கும் பயிற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதற்குப் பிரமாணம் சிவஞான சித்தியார் - (274)

186. வீடுபேறாகிய முத்தியைப் பெறுதற்கு நேர்வழி யாது?

(1) ஞானத்தை உயிர்க்கு ஏற்படுத்தும் பன்னிருதிருமுறைகளையும் பதினான்கு சாத்திரங்களையும் முதலில் தான் கற்க வேண்டும்; (2) பின்பு பிறர்க்குக் கற்பிக்க வேண்டும். (3) அவற்றில் உள்ள சிறந்த பொருள் நுட்பங்களை நல்லாசிரியரிடம் தான் கேட்க வேண்டும்; (4) பின்பு பிறர்க்கு எளிமைபாக எடுத்துரைக்க வேண்டும் (5) அத்தகு அரிய பெரிய பொருள்களைப்பற்றிய சிந்தனையுடன் இருக்கவேண்டும், இந்த ஐந்து வழிகளும் இறைவன் திருஷ்டியாகிய முத்திப்பேற்றினை அடைவதற்குரிய மேலான நேர்வழிகளாகும்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு :-

“ ஞானதூல் தனைஓதல் ; ஓதுவித்தல் ;

நற்பொருளைக் கேட்பித்தல் ; தான் கேட்டல், நன்குப்

புனமிலாப் பொருளதனைச் சித்தித்தல் ஐந்தும்

இறைவன்அடி அடைவிக்கும் எழில் ஞானபூசை ”

: சித்தியார் (275)

187. இத்தகு ஞானம் உயிர்க்கு எப்போது கிட்டும்?

முதலில், ஞானத்தைப் பெறவேண்டும் என்னும் வேட்கையைப் பெருக்கும் (வேண்டா) உயிர்க்கு ஏற்படவேண்டும். அந்த வேட்கை பெருகப் பெருக, உயிர்கள் பல சிவப்பணிகளில் ஈடுபடும். அத்தகைய ஈடுபாடு, உயிர்க்கு மலபரிபாகம், இருவினை ஒப்பு, சத்திரிபாதம் ஆகியவற்றை நிகழ்த்தும். அப்போது, உயிர்க்கு ஞானம் கிட்டும்.

188. மலபரிபாகம் என்பது யாது?

ஆணவமலத்தின் ஆற்றல், ஆன்மாவின் அறிவு இச்சை செயல்களை மறைக்க இயலாமல், நிற்கும் நிலையே, ‘மலபரிபாகம்’ எனப்படும். (மலம் - ஆணவமலம், பரி - உபசர்க்கம் ; பாகம் - திரிவு ; பக்குவம்) அஃதாவது, ஆணவமலத்தின் காரியங்கள் ஆகிய மோகம், மதம், இராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம், என்னும் கெட்டகுணங்கள் ஆன்மா அறிவை விட்டு நீங்குதல். மலபரிபாகத்தின் பயன் இருவினை ஒப்பு.

189. இருவினை ஒப்பு என்பது யாது?

ஒருவன் தான் செய்த நல்வினைப் பயன் ஆகிய இன்பத்தில் விருப்பும், தீவினைப் பயன் ஆகிய துன்பத்தில் வெறுப்பும் கொள்ளாமல் இரண்டு பயன்களையும் சமமாகக் கருதும் நிலையை எய்துவதே, ‘இருவினை ஒப்பு’ எனப்படும். இருவினை ஒப்பின் பயனாகச் சத்திரிபாதம் நிகழும்.

190. சத்திரிபாதம் என்பது யாது?

சத்தி - இறையருள் ; ரிபாதம் - வீழ்ச்சி.

உயிரின் அறிவு இச்சை செயல்களைத் திரோதானமாய் நின்று, மறைப்பைச் செய்து வந்த இறைவனது அருளாற்றல், மலபரி

பாகமும் இருவினை ஒப்பும் எய்தப்பெற்ற உயிரின்மீது பதிதல், 'சத்திநிபாதம்' எனப்படும். அதன் பயன், சிவபுண்ணியம் ஆகிய தவம் ஆகும்.

191. புண்ணியம் எத்தனை வகைப்படும்?

புண்ணியம், பதிபுண்ணியம் பசுபுண்ணியம் என இருவகைப்படும். பதிபுண்ணியம் சிவபுண்ணியம் எனவும் படும். பசுபுண்ணியம் உயிர்புண்ணியம் எனவும் படும்.

192. இருவகைப் புண்ணியங்களின் இயல்பு யாது?

பதிபுண்ணியம், சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யப்படும் நற்செயல்கள் ஆகும். சிவபெருமானைத் தவிர்த்து, வேறு எவரையும் நோக்கிச் செய்யும் நற்செயல்கள் அனைத்தும் பசுபுண்ணியம் ஆகும். பதிபுண்ணியங்கள் ஒருபோதும் அழிவில்லாமல் என்றும் நின்று முத்தியைக் கொடுக்கும். பசுபுண்ணியங்களுக்கும் பயன் உண்டு; ஆனால், அப்பயன் அனுபவித்து முடிந்ததும் அழிந்துவிடும். பதிபுண்ணியப்பயன் சிவபெருமானால் அனுபவிக்கப் படாததால், அழிவதில்லை. அதன் பயன், உயிர்களுக்கு நிலையான இன்பத்தைத் தருவதே ஆகும்.

பசு புண்ணியப் பயன் அழிந்துவிடுவதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு :-

பசியோடு இருக்கும் ஒருவனுக்கு உணவு கொடுப்பது பசு புண்ணியம்; அவ்வுணவின் பயனாக, அவனுக்குள்ள பசி ஆறுகிறது. அவனுக்கு மீண்டும் பசி வரும்போது, முன்புண்ட உணவின் பயன் அனுபவிக்கப்பட்டுவிட்டதால், அவனுக்குச் செய்த பசு புண்ணியமும் அத்தோடு அழிந்துவிடுகிறது.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானபோதம் எட்டாம் குத்திரம் முதல் அதிகரணத்தில் உள்ள வெண்பாவில்,

“பசித்து உண்டு, பின்னும் புசிப்பானே ஓக்கும்

இசைத்து வருவினையில் இன்பம்”

என்று மெய்கண்டார் தெளிவுற அருளிச்செய்துள்ளார்.

உயிர்களுக்குச் செய்யும் நல்வினைகள், இறைவனை நினைந்து, அவனருளால் செய்யப்படுவதாகக் கருதிச் செய்வோமானால், அவை பதிபுண்ணியங்களாகும்.

193. சிவபுண்ணியங்கள் எவை?

முன்பு (182) முதல் (186) வரையுள்ள தடைகளுக்குக் கூறப்பட்ட விடைகளில் உள்ள சரியை கிரியை முதலியனவே சிவ புண்ணியங்கள் ஆகும்.

194. இத்தகு சிவபுண்ணியங்களில் ஈடுபடுதற்கு வழி யாது?

இத்தகு சிவ புண்ணியங்களில் ஈடுபடுவதற்கு நற்கருவை நாட வேண்டுவது முதற்கண் செய்யவேண்டியது ஆகும். அத்தகு கருவருளில் நின்று ஒழுகினால், தவ முயற்சியாகிய சிவ புண்ணியத்தில் ஈடுபாடு ஏற்படும்.

195. நற்கரு என்பவர் யார்?

சரியை கிரியை யோகம் ஆகிய நெறிமுறைகளை உணர்த்துபவர் 'கிரியாகுரு' எனப்படுவார்; ஞானத்தை உணர்த்துபவர் 'ஞானகுரு' எனப்படுவார்.

ஞானத்தைச் சிவபெருமான் ஒருவனே உணர்த்துவான். எனவே அவனே 'ஞானகுரு' ஆவான்.

196. கிரியாகுரு, சரியை முதலியவற்றை எவ்வாறு உணர்த்துவார்?

சமய தீக்கை, விசேட தீக்கை முதலியவற்றைத் தவமுயற்சியில் ஈடுபடும் மாணவருக்கு அளித்து, சரியை முதலியவற்றை உணர்த்துவார்.

197. தீக்கை என்பது யாது? அது எத்தனை வகைப்படும்?

தீட்சை (தீக்கை) என்ற வடசொல் திரிந்து தீக்கை ஆயிற்று. தீ - கெடுத்தல்; கை - கொடுத்தல் அஃதாவது பாசத்தைக் கெடுத்து மோட்சதைத் தரும்பொருட்டு குருவிடமிருந்து பெறும் மந்திர உபதேசம் பொதுவாகத் 'தீக்கை' எனப்படும். தீக்கையில் பல வகைகள் உள்ளன.

அவற்றுள் மூன்று முக்கியமானவை. அவை வருமாறு :

1. சமயதீக்கை : வேதியர்களுக்கு 'உபநயனம்' எனப்படும் பூணூல் போடுவது எவ்வளவு இன்றியமையாததோ, அதுபோல 'சைவசமயி' என்பவருக்குச் சமயதீக்கை அவ்வளவு அவசியமாகும். பூணூல் அணியாதவர், வேதியர் ஆகார்; அவ்வாறே 'சமய தீக்கை

பெருதவர், சைவசமயி ஆகார். இது சமய நுழைவுக்கு அனுமதி பெறுவதாகும். (It is just like an entrance to the saivism).

2. விசேட தீக்கை :

சிரியாபாத யோசபாத முறைகளில் செய்யப்படுவது. இந்தத் தீக்கை பெற்றவரே சிவலிங்கமூர்த்தியையோ, மகேசுவர மூர்த்தியையோ எழுந்தருளச் செய்து, குருவிடம் பெற்றுச் 'சிவபூசை' செய்வதற்குரிய தகுதி உடையவர் ஆவார். இந்த தீக்கையினைப் பெற்ற பின்னர் செய்யப்படும் புறப்பூசை மற்றும் அகப்பூசைகளில், சிவபெருமான் முனைந்து நின்று அருளை வழங்குகிறான் என்று சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன.

3. நிருவாண தீக்கை :

பாசபந்தம் அனைத்தையும் நீக்கிச் சிவபெருமான் திருவடியை அடையும்படி செய்யும் தீக்கை, நிருவாண தீக்கையாகும். இந்தத் தீக்கையில் குருநாதர், சீடனது மலத்தை நீக்கும் பொருட்டு, ஆறு அத்துவாக்களிலும் (தடை 173 பார்க்க) சஞ்சிதமாயிருக்கும் கன்மங்களை எல்லாம் போக்குவார். கன்மம் நீங்கவே மாயாகாரியங்களும் ஆணவத்தடையும் அறவே நீங்கும்; அப்போது திரோதான சத்தி அருட்சத்தியாக மாறி, ஞானத்தை வழங்கும்.

இவற்றைப் பற்றிய விரிவான விளக்கங்களை சிவஞானபாடியத்தில் காணலாம்.

198. தீக்கையின்போது, உச்சரிக்கும் பொருட்டு மந்திரங்கள் உள்ளனவா ?

சமயதீக்கையின் போது, அணிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் உரிய மந்திரம் சொல்லி, திருநீற்றைத் தண்ணீரில் குழைத்து இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். பின்பு உருத்திராட்சிரமாலையைக் கொண்டு, குருநாதர் உபதேசித்தபடி அஞ்செழுத்து மந்திரத்தை மனத்தில் நூற்றெட்டுமுறை எண்ண வேண்டும்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு தீக்கைக்கும் ஒவ்வொரு வகை மந்திரம் உண்டு. தீக்கைகளின்போது, கைவிரல்களால் செய்யப்படும் பல்வேறு முத்திரைகளும் உண்டு. இவற்றை எல்லாம், சற்று முயன்று கற்க வேண்டும்.

199. இதனைப் படிக்கும்போதே தலைசுற்றுகிறதே! சிவ புண்ணியத்தில் ஈடுபடுவதற்கு இவ்வளவு சிரமம் மேற்கொள்ள வேண்டுவது அவசியமா ?

சிவபுண்ணியம் என்பது சிவனை நினைந்து செய்யும் நற்செயல்கள் என்று முன்பே கூறப்பட்டது நினைவிருக்கலாம். தீக்கை முறைகள் அனைத்தும் நமது உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்துவதற்காக, அமைக்கப்பட்ட சடங்குகளே ஆகும். பலர், சடங்கு மாத்திரையாக இவற்றை எல்லாம் செய்வார்கள்; ஆனால், 'சிவனை நினைந்து நற்கருமம் செய்தல்' என்னும் முகன்மையான விதியை மட்டும் கடைப்பிடிக்காமல் ஒழுதவர்; தாம் கற்ற சாத்திர அறிவைப் பற்றிப் பெருமை அடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அந்த அறிவே, சிவனருளால் நமக்குக் கிடைத்ததுதானே என்ற உணர்வை மறந்து திரிவர்.

எனவே, சடங்குகளை நினைந்து, திகைப்படைய வேண்டா. சமய தீக்கை மட்டுமோ அல்லது விசேட தீக்கையுமோ பெற்று, அளவோடு மந்திரங்களையும் முத்திரைகளையும் கற்றுக்கொண்டு, உள்ளத்தில் இறையுணர்வோடு எப்போதும் ஒழுகிவந்தால் போதும். அதுவே தவம் ஆகும். தன்முனைப்பு, சிறிது சிறிதாக அடங்க வேண்டும். 'எல்லாம் அவன் செயல்; சிவன் செயல்' என்ற உணர்வு தலைப்பட வேண்டும். அஞ்செழுத்தை சதா எண்ணிக் கொண்டே யிருக்கவேண்டும். அதுவே போதும்.

சமயதீக்கை, அஞ்செழுத்தை விதிப்படி எண்ணும் பழக்கத்தை நமக்கு ஏற்படுத்துகிறது;

விசேட தீக்கை, நம்மை அன்றாடம் சிவபூசையில் பழக்குகிறது.

எனவே, இவ்விரு தீக்கைகளும் இன்றியமையாதனவே ஆகும். இவ்விரண்டிற்கும் நாள் ஒன்றுக்கு ஒருமணி நேரம் ஆகும். அஃதாவது நாம் செய்யலாம் அல்லவா ?

நம் உள்ளத்தில் சிவநினைவு ஒன்றே எப்போதும் வேண்டற்பாலது; பிற சடங்குகளில் எல்லாம் அவ்வளவு நாட்டம் தேவை இல்லை என்னும் உண்மையைச்,

“சாத்தி ரம்பல பேசும் சமூகர்கள்
கோத்தி ரமும் குலமும்கொண்டு என்செய்வீர் ?
‘பாத்தி ரம்சிவம்’ என்று பணிதிரேல்,
மாத்தி ரைக்குள் அநுமம்மாற் பேறரே” (5-60-3)

என்று அப்பரடிகள் நமக்கு அருளிச்செய்துள்ள திருவாக்கிலிருந்து உணரலாம். அவரே,

“இருந்து சொல்லுவன்; கேண்மின்கள் ... அஞ்செழுத்து ஓதினால்,
அருந்தவம் தரும்” (5-60-4)

என்று குருநாதராக அமர்ந்து கூறியதால், அதுவே நமக்குப் பரம பிரமாணமாக உள்ளது.

200. சரியை கிரியை யோகம் ஆகியவற்றைச் செய்தால் முத்தி கிடைக்குமா? அல்லது ஞானம் பெற்றால்தான் முத்தியைப் பெற முடியுமா?

‘ஞானம்’ என்பது சரியை முதலிய தவங்களின் விளைவே ஆகும். சரியை கிரியை யோகம், ஞானம் என்பன, முறையே அரும்பு, மலர், காய், கனி போன்றவை என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி,

“விரும்பும் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்பு, மலர், காய், கனிபோல் அன்றோ பரபரமே”

என்று ‘தவராஜசிங்கம்’ தாயுமானவர் அருளிச் செய்துள்ளார்.

சில நோய்களுக்கு அரும்பை மட்டும் உண்டால் அந்நோய் நீங்குவதைக் காண்கிறோம்;

வேறு சில நோய்களுக்கு மலரை மட்டுமோ, காயை மட்டுமோ உண்டாலே நோய் நீங்குகின்றது.

அவ்வாறே, சரியை நெறியில் நின்றாலும் மலரீக்கம் பெற்று வீடுபேறு எய்தலாம்; கிரியை, யோகம் ஆகிய நெறிகளில் நின்றாலும் முத்தி பெறலாம்.

ஞானம், கனி எனப் போற்றப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம், இறைவனருளை நினைந்து நினைந்து கலந்த அன்பாகிக் கசிந்து உன்ருருகும் நிலைக்கு, அது நம்மை இட்டுச் செல்வதாலேயே ஆகும்.

அந்நிலை ஞானத்தில் சரியை முதலியன உடையவருக்கும் உண்டு. எனவேதான்,

“ஞானம் ஈசன்யால் அன்பே” (சம்பந்தர் புராணம்; பெ, பு)
என்று சேக்கிழார் அருளிச்செய்தார்,

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு நெறிகளில், ஏதேனும் ஒரு நெறியில் உறைப்போடு நின்றால் வீடுபேறு பெறமுடியும் என்பதை மெய்ப்படுத்தும் பொருட்டே, அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மணிவாசகர் ஆகிய நால்வர் பெருமக்களையும் நம் முன்பு தோன்றச் செய்து இறைவன் நமக்கு கழிகாட்டியுள்ளான்.

இந்நான்கும் சிவனை அடைவிக்கும் சிவநெறிகள், எனவே, இவற்றைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் சிவனடியார்கள் எனப்படுகிறார்கள்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

‘ஞானம் யோகம் கிரியை சரியை நாலும்
நாதன்தன் பணி; ஞானி நாலினுக்கும் உரியன்” (326)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

VIII. வழிபாட்டின் பயன்

201. சரியை முதலிய வழிபாடுகளின் பயன் யாது?

சரியை நெறியில் நின்று வழிபாடுகள் செய்தவர்கள், சிவலோகத் திற்குச் சென்று, அவ்வுலகத்தில் உள்ள போகங்களை அனுபவிப்பர்.

கிரியை நெறியில் நின்றவர்கள், சிவலோகபோகத்தை அனுபவிப்பதோடு, சிவபெருமானுக்கு அருகில் இருக்கும் பேற்றைப் பெறுவர்.

யோக நெறியாளர்கள், சிவபெருமான் கொண்டுள்ள திருமேனிகளில் ஒன்றைப் பெற்று, சிவலோகத்தில் சிவபோக அனுபவம் உடையவராய் வாழ்வர்.

ஞான நெறியில் நின்றவர்கள், சிவபெருமான் திருவடியில் இரண்டறக் கலந்து நின்று, நித்தியானந்தத்தை அனுபவித்து வாழ்வர்.

இந்நான்கு பயன்களையும் முறையே சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்சிய முத்திகள் எனக் கூறுவர்.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியார்,

“சன்மார்க்க முத்திகள், சாலோக்கிய,
சாமீப்பிய, சாருப்பிய, சாயுச்சியம்
என்று சதுர் விதமாம்” (270)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

202. முத்தி என்பது யாது?

‘முத்தி’ என்பது, உயிர் பிறவிக்கு வராத நிலையைப் பெறுவது ஆகும். இதனை ‘வீடுபேறு’ என்று தமிழில் கூறுவர். ‘வீடு’ என்பது பாசத்தை விடுவது; ‘பேறு’ என்பது சிவத்தைப்பெறுவது. ஆக, ‘வீடுபேறு’ என்பது உயிர்க்குள்ள ஆணவமல மறைப்பு அறவே நீங்கப்பெற்று, உயிர் சிவமாம் தன்மைபெற்று, மாறாத பேரின்பத்தில் இருப்பது என்பதாகும்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு :

“காயம் ஒழிந்தால், சுத்தனாகி ஆன்மா.....
அரன் மலரடிக்கீழ் இருப்பன், மாறாத சிவாநுபவம்
மருவிக்கொண்டே” சித்தியார் : (310).

203. முத்திரிலையில் உயிர் எப்படி இருக்கும் என்பதை விளக்க முடியுமா?

உயிர் பிறப்புக்கு வருவதற்கு முன்பு, ஆணவமலத்தை மட்டுமே பற்றி, சார்ந்ததன் வண்ணமாம் தன்மை காரணமாக, ஆணவமலத் தைப்போல் சடமாய்க் கிடந்து பேரிருளில் மூழ்கி இருந்தது முன்பே கூறப்பட்டது.

பிறப்பு நீங்கிய பின்பு, உயிர் சிவபெருமானை மட்டுமே பற்றி, சார்ச்சிச் சிறப்புக்காரணமாக, சிவபெருமானின் எண்குணத் தன்மையைப் பெற்றுச் சிவமேயாய் நின்று பேரானந்தத்தில் மூழ்கி இருக்கும்.

இவ்வுண்மையைச் சிவப்பிரகாசத்தில் உமாபதிசிவம்,

“ஒன்றி நின்று உணரும் உண்மைக்கு
உவமை ஆணவத்தோடு ஒன்றே (87)

என்று அருளிச் செய்துள்ளார்.

தாயுமானாரும்,

“ஆணவத்தோடு அத்துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோடு அத்துவிதம் சாரும்நான் எந்நாளோ”

என்றருளிச் செய்தார்.

இப்பிரமாணங்களிலிருந்து, அநாதியே ஆணவத்தோடு இருந்த நிலையில் உயிர், தான் என வேறு தோன்றாமல், ஆணவத்தில் அழுந்தி நின்றது போன்று, இந்த முத்திரிலையிலும், தான் என வேறு தோன்றாமல் சிவத்தோடு நின்று, சிவத்தில் அழுந்தி நிற்கும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

204. முத்தி எத்தனை வகைப்படும்?

பதமுத்தி, அபரமுத்தி, பரமுத்தி, சீவன்முத்தி என முத்தி நான்கு வகைப்படும்.

205. இந்நால்வகை முத்திகளின் இயல்பு யாது?

பதமுத்தி என்பது, (201-ஆம் தடைக்குள்ள விடையில் கூறியவாறு.) சாலோக, சாமீப, சாருப நிலைகளை அடைவது. பதமுத்தியில் இருக்கும் உயிர்கள், மலவாசனை காரணமாக, மீண்டும் பிறவி எடுப்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டு.

அபரமுத்தி என்பது, குக்கும உடம்பு நீங்கப்பெறும் நிலையில், பதமுத்தியிலிருந்தவாறே, பரமுத்திக்குச் செல்லும் நிலையைப் பெற்றிருப்பது. அபரமுத்தியில் இருக்கும் உயிர்கள் பெரும்பாலும் பிறவிக்கு வராதன ஆகும்.

பரமுத்தி என்பது, மீண்டும் பிறவிக்கு வராத பெருநிலையை அடைவது ஆகும். இதனைச் சாயுச்சியநிலை என்பர். இம்முத்தியில் உயிர்க்கு யாதொரு உடலும் இருக்காது. மும்மலமும் அறவே நீங்கிய நிலையில், இறைவனுடன் உயிர் இரண்டறக் கலந்து நிற்கும்.

சீவன்முத்தி என்பது, பதமுத்தி நிலையிலிருந்து இவ்வுலகில் தோன்றிய அருளாளர்கள், உடம்போடு இருக்கும் நிலையிலேயே, உடம்பைப்பற்றிய உணர்வின்றி நிற்பதால், சீவனோடு உலகில் இருக்கும்போதே பெற்றிருக்கும் பரமுத்தியாகும்.

இதனைச் சிவஞானபாயுடம் பதினோராம் குத்திரம் முதல் அதிகரணத்தில் சிவஞானசுவாமிகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்கள்.

206. இந்த ஓடி பிறப்பிலேயே முத்தியைப் பெற்றுவிட முடியுமா?

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய சிவபண்ணிய நெறிகளில் உள்ளனபோடு ஒழுக்கி வருபவர்கள், இந்தப் பிறப்பிலேயே முத்தியைப் பெற்றுவிட முடியும் என்று சைவசித்தாந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு ஒழுக்கி வருபவர்களின் மும்மல அழுக்கை நீக்கி, அவர்களை ஞானசாகரத்தில் மூழ்குவித்துச் சிவானந்தம் மேவிடச் செய்து, மேல் வரும் பிறப்பை ஒழித்து இறைவன் முத்தியைத் தந்தருள்வான் என்று சிவாகமங்கள் ஆகிய சித்தாந்தத்தில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வுண்மையை அறியாமல், சிலர் மயக்கம் கொண்டு பிதற்றுகிறார்கள் என்றும் அவ்வாறு பிதற்றுவது பெரும் பாவம் என்றும் சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன. இப்பாவத்தைச் சிவஞான சுவாமிகள்,

“ பெரும் கொடு நரகம் ”

எனக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

எனவே, சிவாகமநெறியின்படி நடப்பவர்கள் இப்பிறப்பிலேயே முத்தியைப் பெறலாம் என்பது தெளிவு.

இவ்வுண்மையைச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“ சித்தாந்தத்தே சிவன்தன் திருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்

செனனம் ஒன்றிலே, சீவன் முத்தராக

வைத்து, ஆண்டு மலம் கழுவி ஞானவாரி

மடுத்து, ஆனந்தம் பொழிந்து வரும்பிறப்பை அறுத்து

முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ் வைப்பன் என்று

மொழிந்திடவும், உலகர்எல்லாப் மூர்க்கர்ஆகிப்

பித்தாந்தப் பெரும் பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்

பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவர்; இது என்ன பிராந்தி! ” (268)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்.

207. சரியை முதலிய நெறிகளில் அவ்வாறு ஒழுக்கினால் இப்பிறப்பிலேயே முத்திகிட்டும்?

சரியையில் சரியை, சரியையில் கிரியை முதலிய பதினாறு வகைகளில், ஞானத்தில் சரியை ஞானத்தில் கிரியை முதலிய நான்கு கழிகளில் நின்று ஒழுக்கினால், இப்பிறப்பிலேயே முத்தி கிட்டும்.

அந் நான்கு வழிகள் வருமாறு :

‘ ஞானத்தில் சரியை ’ என்பது, திருமுறைகள் மற்றும் சைவ சித்தாந்தப் பொருள்களைப்பற்றித் தக்கவர்களிடம் ‘ கேட்டல் ’ ஆகும்.

‘ ஞானத்தில் கிரியை ’ என்பது, அவற்றைக் காரண காரிய இயைபுபடுத்தி எடுத்துக்காட்டுக்களையும் கருத்தில் கொண்டு ‘ சிந்தித்தல் ’ ஆகும்.

‘ ஞானத்தில் யோகம் ’ என்பது, அவற்றைச் சந்தேகமோ விபரீதமோ இன்றித் ‘ தெளிதல் ’ ஆகும்.

‘ ஞானத்தில் ஞானம் ’ என்பது, அவ்வாறு தெளிவடைந்த பிறகு, சிவபெருமானின் திருவருளையன்றி நமக்கு எஞ்சுவதச் செயலும் இல்லை; அறிவும் இல்லை என்று நினைந்து ‘ சிவபெருமானையே சதாகாலமும் நினைந்திருத்தல் ’ ஆகும். இதனை ‘ விட்டை கூடுதல் ’ என்று சாத்திரங்கள் பேசும்.

சாத்திரங்களைக் கற்றலும், பதி பசு பாச உண்மைகளை ஆராய்ந்தலும் அபர ஞானம் எனப்படும். சரியை முதலிய நான்கு, ஈற்றில் உள்ள ஞானத்தை இருவகையாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒன்று அபரஞானம்; மற்றொன்று பரஞானம்.

அபர ஞானம், பரஞானத்தைக் கூட்டுவிக்கும்; சாத்திரங்களைக் கற்பதோடு அமையக் கூடாது; சரியை, கிரியை, யோகங்களுகு அங்கமாகத்தான் சாத்திரங்களை ஓத வேண்டும். சரியை, கிரியை, யோகங்களின் மூலமும் சாத்திர ஞானத்தின் மூலமும் நாம் இறைவனிடத்து, பத்தியை (அன்பை) மிகுவித்துக் கொள்ள வேண்டும். அன்பின் முதிர்வில் இறைவன் குருநாதனாகக் வந்து “ பரஞானம் ” ஆகிய வியாபக உணர்வை நமக்கு உணர்த்துவான். வியாபக உணர்வின் மூலத்தான், இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து பேரின்பத்தை அனுபவிக்க முடியும். எனவே, பரஞானத்திற்கு பக்தி மிகவும் இன்றியமையாதது என்பதை நாம் நன்றாக உணர வேண்டும்.

இந்நால்வழிகளும் உயிர்கள் முத்தி பெறும்பொருட்டே உள்ள மையால் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களைக் கற்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாதும்.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை
கிளத்தல் என ஈரீரண்டாம்; கிளக்கின் ஞானம்
வீட்டை அடைந்திடுவர்” (276)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

‘ஞானம் கிளக்கின்’ என்பது, ஞானத்தில் சரியை என
விரித்துக் கூறுமிடத்து என்பது பொருள்.

‘நிட்டை கிளத்தல்’ என்பது, ‘நிட்டை கூடுதல்’ ஆகும்.

208. பதமுத்திக்கும் பரமுத்திக்கும் உள்ள முக்கிய வேறுபாடு யாது?

பரமுத்தியில் ஆன்மாவுக்குச் சூக்குமசரீரமும் இருக்கும்; இது
தொடர்பான ஆணவ கன்மங்களும் இருக்கும்.

பதமுத்தி ஒரு பெரும் பதவியே ஆகும். அதன்பின்பு, பிறவிக்கு
வரும் நிலையும் ஏற்படலாம். எனவேதான், வேறுசில மதங்களில்,
‘பதமுத்தியில் திப்பியசரீரம் உண்டு’ எனக் கூறுவதைக்கூடப்
‘பரமுத்தி’ எனலாகாது எனச் சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன.

இவ்வுண்மையை அருணந்திசிவம்,

“நித்த உருவத்தைப் பெற்றிருக்கை முத்தி எனில்,
இதுவும் பெரும் பதமே” (312)

என்று சித்தியாரில் அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

209. முத்தியில் ஆன்மா, சிவமாம் தன்மை பெற்றிருப்பது
என்றால், ஐந்தொழிலும் ஆற்றுமா?

உயிரின் உண்மையான இயல்பு, எதையாவது பற்றிநின்றே
நிற்கும் தன்மையை உடையது. எப்போதும் உயிர் தனித்து நிற்கவே
இல்லை.

கேவலநிலையில் உயிர் ஆணவமலத்தை மட்டும் பற்றி நின்றது.
சகலநிலையில் மும்மலங்களையும் பற்றி நின்றது; முத்தி நிலையாகிய
வீடுபெற்றில் இறைவனை மட்டும் பற்றி நிற்பது.

ஐந்தொழிலை ஆற்றுவதற்குச் சுவதந்திரம் வேண்டும். ஏதேனும்
ஒன்றைப் பற்றியே நிற்கு உயிர்க்குச் சுவதந்திரம் என்பது
எப்போதுமே இல்லை. இறைவனைமட்டுமே பற்றி நிற்கும்

முத்திநிலையில் இறை இன்பத்தை அனுபவிக்க மட்டும் ஆன்மா
வால் முடியுமே அன்றி, ஐந்தொழில் ஆற்றுவது என்பது இயலாத
காரியம்.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்திச் சிவஞானசித்தியாரில்,

“உம்பர்பிரான் உற்பத்தியாதிகளுக்கு உரியன்;
உயிர்தானும் சிவாநுபவம் ஒன்றினுக்கு உரித்தே” (319)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்துள்ளார்கள்.

210. முத்திநிலையில் உயிர்க்குள்ள சூக்கும சரீரம் மாயையில்
ஒடுங்கிவிடுகிறது; கன்ம மலம், ‘இருவினை ஒப்பில்’ நீங்கி
விடுகிறது; அந்நிலையில் உயிர்பற்றி நின்ற ஆணவமலம் என்ன
ஆகும்?

முத்திநிலையில், இறைவன் உயிர்க்குப் பேரின்பத்தை
வழங்குகிறான்; உயிர் அதனை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.
அப்போது உயிர் ஆணவமலத்தைப் பற்றி நிற்கவில்லை. ஆணவ
மலத்தை அப்போது உயிர் பற்றி நின்றால், பேரின்பத்தை அஃது
அனுபவிக்க முடியாது.

இறைஇன்பத்தை அனுபவிக்கும்போது, ஆணவமலப்பற்று
உயிர்க்கு அணுவளவேனும் இருக்கக் கூடாது; இருக்காது, அப்பற்று
இருந்தால், அஃது இறை இன்பத்தை இழந்துவிடும்.

ஆணவமலம் என்றும் உள்ள பொருள். ஆதலினால், அஃது
என்றும் தன்மறைத்தல் தொழிலைச் செய்து கொண்டே இருக்கும்.
அது நித்தியப்பொருள் ஆதலின் அதுவும் இறைவனைப்போல்
எங்கும் வியாபித்து இருக்கிறது. இதற்கு ஓர் உவமை கூறவேண்டு
மானால் இப்படிச் கூறலாம். நாம் கண்ணை விழித்திருக்கும் வரை,
சூரிய ஒளியைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்போம்; ஒரு விசுடி கண்ணை
மூடினால், உடனே சூரிய ஒளியை இழந்துவிடுவோம்; இருளில்
ஆழ்ந்துவிடுவோம்.

சூரிய ஒளி பரந்து இருக்கும் அளவுக்கு இருளும் பரந்துள்ளது
என்ற நிலைவு நமக்கு எப்போதும் இருக்கவேண்டும்.

முத்திநிலையில், ஆன்மா எப்போதும் இந்த நிலையில் உறுதி
பெற்று நிற்பதால்; ஆணவமலப்பற்று அதற்கு ஏற்படவில்லை

இறைஇன்பத்தில் நின்று வேறென்றையும் நோக்க முடியாத ஒரு பெரு நிலையை நமக்கு ஆணவமல இருப்பே, விளைவிக்கின்றது என்பதை நாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வுணர்வு, நமக்குச் சகலநிலையிலும் இருக்குமானால்தான் படிப்படியாக நமக்குள்ள இறைப்பற்று, நாளாக நாளாக, வளரும். இவ்வுண்மை உணர்வே, பேரின்ப நிலைக்கு நம்மை இட்டுச் செல்லும்.

இத்தனை உண்மைகளையும் பொதிந்துவைத்தே, மெய்கண்டா ரிடம் நேரில் பாடம் கேட்ட மனவாசகங்கடந்தார், 'உண்மை விளக்கம்' என்னும் சைவசித்தாந்தத் தத்துவநூலில்,

“முத்திதனில் முன்று முதலும் மொழியக்கேள்;
சுத்தஅநு போகத்தைத் துய்த்தல்அணு - மெத்தவே
இன்பம் கொடுத்தல் இறை; இத்தை விளைவித்தல்மலம்
அன்புடனே கண்டுகொள் அப்பா” (50)

என்று அருளிச் செய்துள்ளார்.

“இத்தை” என்ற சொற்கு ‘முத்திநிலையை’ என்று பொருள். அஃதாவது, முத்தியில் ஆன்மா பேரின்பப் பெருநிலையில் நிற்பதற்கு, ஆணவமல இருப்பே காரணம் என்பதாகும்.

உண்மை விளக்கம் (49) ஆவது பாடலில், “பதியினைப்போல் நித்தம் பசு பாசம்” என்று கூறியுள்ளதால், ‘பாசம்’ ஆகிய ‘ஆணவ மலம்’ முத்தியின்போதும், நித்தியப் பொருளாய் உள்ளது என்பது பெறப்படும். நித்தியப்பொருள் தன்நிலையில் என்றும் ஒரே தன்மையுடனேயே நிற்கும்; அதற்கு இடர்க்கமே கிடையாது. எனவே, முத்திபெறாத உயிர்களை மட்டும் மறைத்து, முத்திபெற்ற ஆன்மாக்களை விட்டு நீங்கும் என்று கூறுவது, நித்தியப் பொருளுக்குக் கூறும் இலக்கணம் ஆகாது; அஃது அவசித்தாந்தமும் ஆகும். ஆகவே, ‘இத்தை விளைவித்தல் மலம்’ என்ற வாக்கியத்திற்கு, ‘முத்திபெற்ற ஆன்மாவுக்குப் பேரின்பப் பெருநிலையை நிலைத் திருக்கும்படி செய்வது, ஆணவமலமே ஆகும், என்று பொருள் கூறுவதே சித்தாந்தமாகும்.

முத்திநிலையில், ஆணவமலம் எந்நிலையில் நிற்கும் என்பதை இவ்வாறு புரிந்து கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

IX இறுவாய்

211. இந்து சமயம் என்பது யாது?

இந்து சமயம் என்பது பொதுவாகக் கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் அது சைவசமயமே ஆகும். இந்துசமயம், இந்தியா முழுவதும் மட்டும் அன்றி, இந்தியர்கள் வாழும் உலகில் உள்ள பிற நாடுகளிலும் உள்ளது. இந்தியாவின் வட எல்லை ஆகிய காசுமீரம்முதல் தென் எல்லையாகிய கன்னியாகுமரி வரை சைவசமயம் உள்ளது.

உலகெங்கும் சிவவழிபாடு உள்ளது; என்றாலும் தென்னாடாகிய தமிழ்நாட்டில் அவ்வழிபாடு பன்னிரு திருமுறைகளோடு துளங்கு கின்றது. தென்னாட்டில் சிவனாக வழிபடப்படும் கடவுளே பிற நாடுகளில் இறைவனாக இலங்குகின்றான். இதனாலேயே,

“தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி;
என்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி”

என்றார் மணிவாசகப் பெருந்தகை.

தென்னாட்டுச் சிவன்கோயில்களில், சிவபெருமான் சிவலிங்க வடிவில் மூலவராக இருக்கிறார். இந்தச் சிவலிங்கவடிவிலிருந்து தோன்றியனவே, பிற வடிவங்களாகிய கணபதி, முருகன், அம்மை, திருமால் முதலிய மூர்த்தங்கள் ஆகும். இவ்வுண்மை தடை எண்கள்* (59) மற்றும் (60) க்கான விடைகளில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்துசமயம் வழிபடும் எல்லா இறை வடிவங்களையும் சைவசமயம் கொண்டிருக்கிறது. எனவே, இந்து சமயம் வேறு-சைவசமயம் வேறு அல்ல; இந்துசமயம் என்றால் அது சைவ சமயத்தையே குறிக்கும்.

இவ்வுண்மையை “இந்துப்பண்பாடு - சிலசிந்தனைகள்” என்ற நூலின்பக்கம் 49-50ல் பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதக் குருக்கள் அவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

212. இந்து சமயத்தில் சிறு தெய்வ வழிபாடுகளும் உள்ளனவே? இவை எப்படி ஏற்பட்டன?

சிறு தெய்வ வழிபாடு பயன்றது. அந்நால், ஆன்மாக்களுக்குள்ள துன்பங்களைப் போக்கிக்கொள்ள முடியாது. அவற்றை வழிபடுவதற்கு நமது சமயத்தில் அனுமதியும் இல்லை. இவ்வுண்மை, தடை எண் (177)க்கு உள்ள விடையில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனாலேயே நம்முடைய பன்னிருதிருமுறை

ஆசிரியர்கள் அனைவரும் சிறுதெய்வ வழிபாட்டைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். இவ்வுண்மை அறியாத பாமரர்கள் மட்டுமல்லாமல், படிப்பறிவு உள்ளவர்களும் சிறுதெய்வ வழிபாடு செய்வதற்குக் காரணம், அவர்கள் சைவசித்தாந்தம் பயிலாததனாலேயே ஆகும்.

சிறு தெய்வ வழிபாடு எப்போது ஏற்பட்டது என்பதற்கான ஆதாரம் ஏதும் இல்லை. அது பழங்கால மக்களின் அறியாமையால் ஏற்பட்டது என்றே கொள்ள வேண்டும்.

213. திருமுறைகளில் இடம் பெற்றுள்ள புராண வரலாறுகள் உண்மையாக நடைபெற்றவை தாமா?

திருமுறைகளில் இடம் பெற்றுள்ள புராண வரலாறுகளை இரண்டுவிதமாகப் பகுத்துப் புரிந்து கொள்வது நல்லது.

தத்துவ விளக்கங்களைக் கூறும் செய்திகள், அவற்றுள் ஒரு வகை. மற்றொரு வகை, உண்மையாக நடந்தவை.

எடுத்துக்காட்டுக்காகச் சிலவற்றை இங்குக் காணலாம்.

இறைவன் மூட்டரம் எரித்த செய்தி மும்மல நீக்கத் தத்துவத்தை விளக்க வந்தது. சந்திரனைச் சடையில் தாங்கி இருக்கும் செய்தி, தளர்ந்து தன் தாள் அடைந்தாரைக் காக்கும் தத்துவ விளக்கத்தைக் குறிப்பது. இறைவன் பவிதேரீந்தது அவனது எளிமைத் தத்துவத்தைக் கூற ஏற்பட்டது.

நரியைப் பரி ஆக்கிய நிகழ்ச்சி உண்மையில் நடந்தது; தக்கன் வேள்வியைத் தகர்த்தது உண்மை நிகழ்ச்சி; இராவணனைப் பெருவிரலால் மெதுவாக அழுத்தியது உண்மையிலேயே நடந்த நிகழ்ச்சி.

இன்னும் பெரியபுராணத்தில் கூறப்படும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் உண்மையிலேயே நடைபெற்றவை. கந்தபுராணத்தில் பெரும்பாலான செய்திகள் தத்துவத்திற்காகக் சொல்லப்பட்டவை. திருவிளையாடல் புராணத்தில் பெரும்பாலானவை சிவபெருமானின் பெருமையைக் கூற எழுந்த செய்திகள்; இதில் உண்மை நிகழ்ச்சிகளும் பல உள்ளன.

இவ்வாறு புராணவரலாறுகளைப் பகுத்தறிந்து புரிந்து கொள்வதே நல்லது; பொய்யானவற்றைத் துணிந்து பொய் என்று கூறியுரைக்க

தயங்கினோமாயின், உண்மை நிகழ்ச்சிகளையும் தத்துவ உண்மைகளையும் கூட ஏற்பதற்குப் பலர் தயங்குவார்கள்.

திரு. வி. க., மறைமலை அடிகள், கா. சு. பிள்ளை போன்ற சைவசித்தாந்தப் பேரறிஞர்கள் கூறுகின்ற கருத்துகளையும் தெளிவாகக் கூற்று, இவ்வகையில் முடிவு எடுப்பது பயனுடையதாக இருக்கும்.

214. திருமுறைகளை எவ்வாறு படனம் (பாராயணம்) செய்ய வேண்டும்?

பண்ணோடு பாடத் தெரிந்தவர்கள், அவற்றிற்கு எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பண்ணில் பாடுவதே நல்லது - பண்ணோடு பாடத் தெரியாதவர்கள், தங்களுக்குத் தெரிந்த இராகத்தில் கூற்று இசைத்துப்பாடலாம். எப்படிப் பாடினாலும், திருமுறைகளை வாய்விட்டுப் பாடவேண்டும்; மனத்திற்குள்ளேயே படனம் செய்வதோ முனுமுனுத்துக் கொண்டு படனம் செய்வதோ கூடாது.

அதற்குக் காரணம், திருமுறைகளில் உள்ள சொற்களுக்கு மந்திர ஆற்றல் உண்டு. அந்த ஆற்றல், சொற்களை வாய்விட்டுப் பாடும்போது, ஒளி அலைகளாகச் சென்று நம்மைச் சுற்றி ஒரு பேரற்றலை ஏற்படுத்துகின்றது. திருமுறை பாடுபவர்களைக் கெட்ட ஆவிகள் அணுகுவதற்கு அஞ்சுகின்றன; சிறிய நச்சுப் பிராணிகள் கூட அவர்களை நெருங்குவதில்லை. திருமுறைச் சொற்களிலுள்ள மந்திர ஆற்றல், திருமுறைப் படனம் செய்பவர்களை அணுகவிடாமல், அவைகளைத் தடுக்கின்றன.

எனவே, திருமுறைகளை வாய்விட்டு, சிறிதளவு குரல் வெளிப்படுமாறு படனம் செய்வதே முறையாகும்.

215. அடியார் பெருமக்கள் ஆகிய நாயன்மார்களுக்குச் செய்யும் குருபூசைகளை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்களா?

சிவமாம் தன்மை பெற்ற திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் போன்ற பெருமக்கள் சாயுச்சியநிலையில் இருப்பதால், அவர்கள் சிவபெருமானையன்றி வேறு எவரையும் நோக்குவதில்லை. எனவே, அவர்கள் நாம் செய்யும் குருபூசைச் சிறப்புக்களை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

இறைவன், நாம் உய்யும்பொருட்டு, நமக்காக இப்பூவுலகில் அவர்களை அவதரிக்குமாறு செய்தருளினான். நமது நன்றியுணர்வை

வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுக் குறுபூசைக் சிறப்புக்களைச் செய்கிறோம். தெய்வம்சம் பொருந்திய அவர்களை அதிர்ஷ்டத்து நின்ற, சிவபெருமானே நாம் செய்யும் குறுபூசைகளை அவர்கள் வடிவில் தங்கியிருந்து நேரடியாகப் பெற்றுக் கொள்கிறான்.

இவ்வுண்மையைத் தெளிவுபடுத்தியே, சிவஞானசித்தியாரில்

“ யாதொரு தெய்வம் கொண்டிர் அத்தெய்வமாகி ஆங்கே
மாதொரு பாகனூர்தாம் வருவர் ” (115)

என்று அருணந்திசிவம் அருளிச்செய்தார்.

குறிப்பு :

இன்னும் பல சைவசித்தாந்த நூட்பங்களை, நூல்களைக் கற்கும்போது இன்னும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

